

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

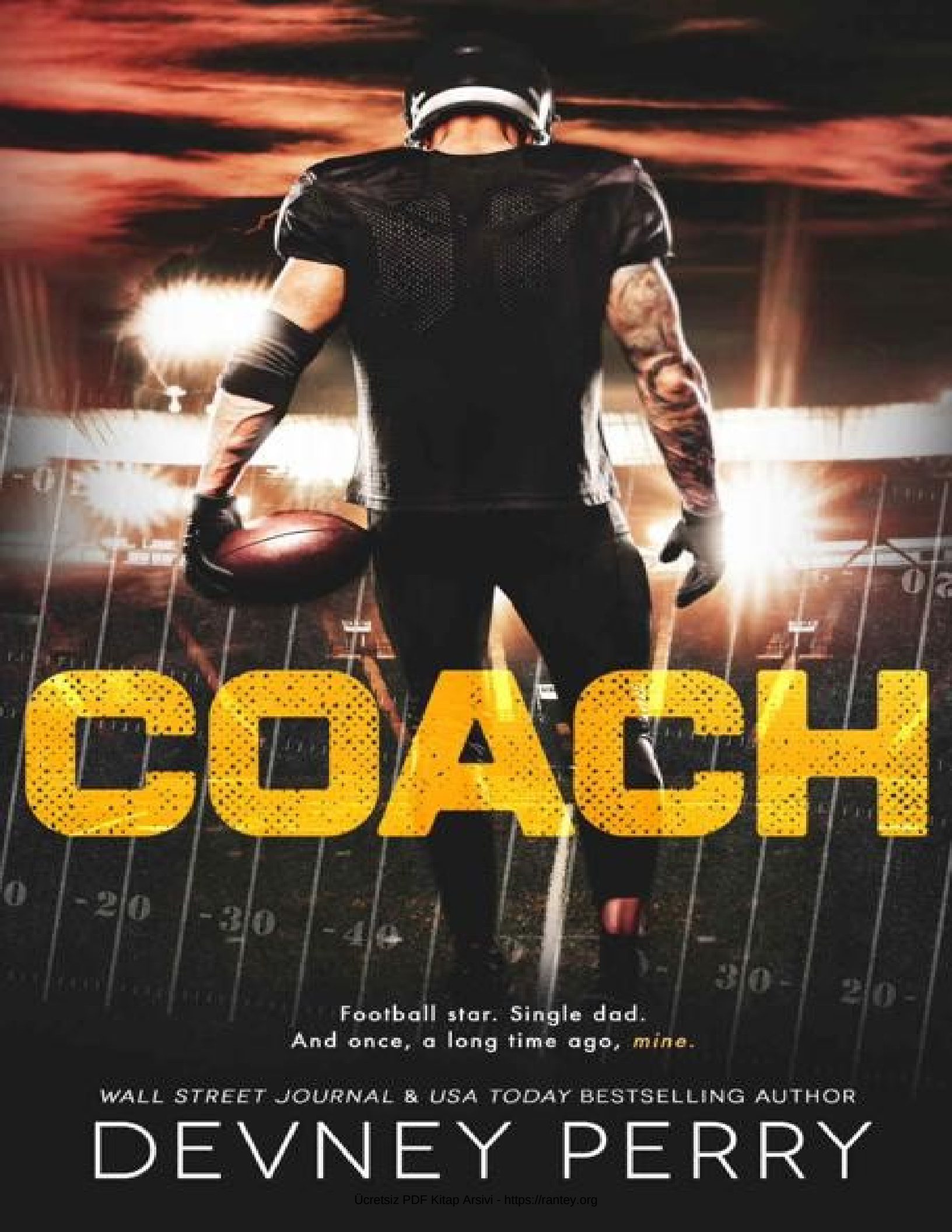
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COACH

Football star. Single dad.
And once, a long time ago, *mine*.

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DEVNEY PERRY

COACH

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DEVNEY PERRY

KOÇ

Copyright © 2022 by Devney Perry LLC

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-950692-63-7

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması durumu hariç, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Düzenleme:

Elizabeth Nover, Razor Sharp Editing

Düzeltilme:

Julie Deaton, Deaton Yazar Hizmetleri

Judy Zweifel, Judy's Proofreading

Kaitlyn Moodie, Moodie Editing

Kapak:

Sarah Hansen © Okay Creations

DİĞER BAŞLIKLAR

Edens Serisi

Quincy'de Noel - Indigo Ridge'in

Önsözü

Juniper Hill

Garnet Flats

Jasper Vale

Crimson River

Clifton Forge Serisi

[Çelik Kral](#)

[Riven Şövalye](#)

[Taş Prenses](#)

[Soylu Prens](#)

[Düşmüş](#)

[Soytarı](#)

[Teneke](#)

[Kraliçe](#)

Jamison Vadisi Serisi

[The Coppersmith Çiftlik Evi](#)

[The Clover Şapeli](#)

[Şanslı Kalp](#)

[Karakol](#)

[The Bitterroot Inn](#)

[The Candle Palace](#)

Maysen Kavanoz Serisi

[Doğum Günü](#)

[Listesi Molly'ye](#)

[Mektuplar](#)

Lark Cove Serisi

[Parçalanmı](#)

[ş Ürkek](#)

[Trajik](#)

[Cicili Bicili](#)

[Zamansız](#)

Kaçak Serisi

[Runaway Road](#)

[Wild Highway](#)

[Çeyrek Mil](#)

[Forsaken Trail](#)

[Noktalı](#)

[Çizgiler](#)

Calamity Montana Serisi

[Rüşvet](#)

[Blöf Arsız](#)

[Kabadayı](#)

[Kavga](#) .

[Damızlık](#)

Standalones

Ivy

Riftler ve

Nakaratlar Biraz

Fazla Vahşı Koç

Tatil Kardeşleri

Yaramaz, İyi ve Dadı .

Üç Zil, İki Yay ve Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı Bir

Keklik ve Bir Hamilelik .

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2 Bölüm</u>
<u>3 Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5 Bölüm</u>
<u>6 Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8 Bölüm</u>
<u>9 Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Indigo Ridge için Önizleme

PROLOGUE

Millie ders kitabını öyle bir kapattı ki yemek odasındaki masam sarsıldı. "Felsefeden nefret ediyorum."

"Bu en kötüsü." Ders, kesinlikle. Millie ile birlikte olmak? O kadar da kötü değil.

İnledi ve bir hışımla pürüzsüz, kahverengi saçlarından bir tutamı yüzüne doğru üfledi. Saç tutamı tekrar yanağına düştü.

Elimi kaldırdım, kulağının arkasına sokmak üzereydim ama kendimi tuttum. Millie en iyisiydi. En iyinin de en iyisiydi. Hayatındaki insanlardan bunu hak ediyordu çünkü onlara verdiği şey buydu.

O benim en iyi arkadaşım. Ama lanet olsun, onu öpmek istiyordum. Arkadaşlığımızın canı cehenneme demek ve aramızdaki bu kıvılcımdan ne çıkarabileceğimizi görmek için.

Ama ben uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmıştım ve *eğer* birlikte olursak bunun bir ribaunt olmadığını bilmesini istiyordum.

Onu öpeceğim. Yakında bir gün. Ama henüz değil.

Ellerimi kendime sakladım ve dünkü felsefe dersinde aldığım notları taradım. Yarısından fazlası Millie'ye aitti ve dersle hiçbir ilgisi yoktu.

Bundan sonra pizza yemek ister misin?

Altına yazdığım *evet*'i daire içine aldı.

Profesör Smythe'ın o süveter yeleşin birden fazla versiyonuna sahip olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Bir evet daha.

Bir kez daha mutlakiyetçilik derse çığlık atabilirim.

Bu bana sessiz bir kahkaha kazandırmıştı.

Bunun ötesinde, notlarım tam bir enkazdı. "Bunların hiçbiri mantıklı değil." "Sanırım B almayı başarabilirsem, bu ders not ortalamamı tamamen düşürmeyecek.

ve üniversite kariyerimi mahvedeceğim."

"Sadece geçmek istiyorum." Sandalyemde arkama yaslanarak bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Sonra Millie'ye doğru uzandım ve boğazının dibindeki düğmeye dokundum. "Gömleğinde bir leke var."

"Ne?" Nefes nefese kaldı ve burnunun ucuna bir fiske vurmam için tam zamanında yere baktı.

Elimi savuştururken kıkırdadım, ters ters bakarken gülümsemeye karşı koydum. "Buna kandığına inanamıyorum."

"Kapa çeneni." Kolumu itti, yanakları kızarmıştı.

Millie hiçbir zaman kızardığı zamanki kadar güzel değildi. Tanrım, onunla flört etmek çok eğlenceliydi. Sienna'yla ne zaman böyle oynamaya kalksam, şaka kaldıramadığı için sinir krizi geçirirdi.

"Tamam, bitirelim şu işi." Daha dik oturdum, notlarına bakmak için sandalyemi Millie'ninkine yaklaştırdım, benimkilerden daha iyi olduklarını umuyordum. Parfümünün kokusu burnuma doldu, Millie'ye özgü bir tatlılıkla narenciye kokusu. Kokuyu içime çekip derinlere işlemesine izin verdikten sonra profiline baktım.

Bakışlarımız kilitlendi. O güzel ela gözler benimkileri aradı. "Ben, şey ..."

Çok yakındık. Biz çok yakındık. En iyi arkadaşlar birbirlerinin kucaklarına sürünmeye saniyeler kalmış gibi oturmazlardı. Dokunmak için yollar bulmazlardı. Bir öpücük almadan ölecekmiş gibi birbirlerine bakmazlardı.

Ne çalışmamız gerekiyordu?

Ama ben geri çekilip yemek masasının kendi tarafıma çekilmeme fırsat vermeden, o birden yükseldi.

Millie'nin dudakları benimkilere o kadar hızlı çarptı ki beni öptüğünü

fark etmem bir saniye sürdü. Beni öptüğünü. Beynimin bunu algılaması bir an sürdü.

Dudakları hayal ettiğimden daha da yumuşaktı.

Onu öpmemem gerekiyordu. Henüz değil. Bu neden tekrar oldu?

Siktir et.

Ağzının kenarını yaladım ve bir miyavlama duydum. Sonra benim için açıldı ve tek bir tatlı tatla işim bitti. Uzun zamandır evcilleştirmeye çalıştığım ateş damarlarımda dolaşıyordu. Ben de ona doğru eğildim ve nefessiz kalana kadar onu öptüm. Ta ki eğer durmazsam onu yatak odama götüreceğimi anlayana kadar.

Henüz değil.

Bu sefer doğru yapacağım. Millie için doğru olanı yapacaktım. Kalbim hızla çarparak yanaklarının güzel rengine baktım.

"Ah... üzgünüm. Bu gece yapmamız gereken şey tam olarak bu değildi." Alt dudağını dişledi. "Özür dilerim."

"Olma." İlk öpüşmemizi onun başlatmasına bayılmıştım.

Millie bazı kızlar gibi cesur değildi. Onu sevmemin bir nedeni de buydu. Çok sevimli olan utangaç bir çizgisi vardı. Ama lanet olsun, kontrolü ele alması çok seksiydi.

"Sanırım çalışmaktan vazgeçeceğim," dedi.

"Emin misin?" Bu kez saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım ve bu yüzündeki pembeliğin daha da parlamasına neden oldu.

"Evet. Gitsem iyi olacak." Ayağa kalktı ve eşyalarını toplayıp sırt çantasına tıktırmaya başladı. Parmakları bir kalemle oynuyordu. Gözleri masanın üzerindeki kitaplara, not defterlerine ve çalışma kâğıtlarına takılı kaldı.

Benimleyken utanmasını gerektirecek bir şey yoktu. Ama zorlamayacaktım. Henüz değil.

Eşyalarını toplamasına yardım ettim, sonra sırt çantasını omzuna atıp evin içinde taşımaya fırsat vermeden aldım. Onun için ön kapıyı açtım, sonra çantasını uzattım. "Görüşürüz Mills."

"Hoşça kal Ford." Gülümsedi, sonra dışarı çıktı ve arabasına doğru yürümeden önce bana küçük bir el salladı.

Eşikte durdum, araba yolundan geri geri çıkarken bir elimi kaldırdım, sonra arka lambaları kaybolunca kapıyı kapattım. Girişi dolduran bir kahkaha yükseldi. "Kahretsin."

O öpücük . . . iyiydi. Gerçekten iyiydi. Ama ben ona daha iyisini verirdim.

Cebimden telefonumu çıkardım, beynim Millie'ye ne mesaj atacağımı düşünüyordu. Henüz ona iyi geceler demeye hazır değildim. Ancak ne yazacağıma karar vermeden kapı çaldı.

Yırtıp açtım. Belki Millie geri dönmüştü ve-
Verandamdaki Millie değildi.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Gemiye hoş geldiniz, Koç."

Kalemimi az önce imzaladığım sözleşmenin üzerine koydum. "Burada olduğuma sevindim."

Atletizm direktörü ve yeni patronum Kurt Howard kolunu masasının üzerine uzattı.

Elini sıkarken, bunun bir hata olmadığını umuyordum.

Bir yıllığına. Bir yıllığına Treasure State Wildcats'in baş futbol koçu olmayı kabul etmiştim. Eğer bu sezondan sonra Mission'ın Joey ve benim için doğru yer olmadığını anlarsam, o zaman bavullarımızı toplayıp yeni bir yer bulacaktık. Seattle olmadığı sürece her yere hazırdım.

"Taşınma nasıl gitti?" Kurt ayağa kalkıp ofisinden çıkarken sordu.

"Fena değil," diye yalan söyledim. "Taşınma şirketi işi kolaylaştırdı."

Seattle'daki evimden her şeyi toplayıp bir kamyonu yüklemişlerdi. Joey ve ben Montana'ya giden bir uçaktayken, onlar eşyalarımızı ve yeni Silverado'mu eyaletler arası yola taşımışlardı.

Montana'ya gelmek nispeten kolay olmuştu. Zor kısmı, artık burada olduğumuza göre yerleşmek olacaktı.

Nakliye ekibi bizden bir gün sonra TIR'ı boşaltmak için gelmişti. Boşaltmak, ama paketleri açmak değil. Bu iş benim üzerimdeydi, yani evim kutularla ve rastgele yerleştirilmiş mobilya parçalarıyla doluydu.

Bu sabah bir saatimi kahve fincanı aramakla geçirmiştim. Tek bir beyaz seramik kupa bulmak için yıllardır kullanmadığım mutfak eşyalarıyla dolu beş kutuyu karıştırmam gerekti.

Sadece gerekli eşyaları paketinden çıkarmak cazip geliyordu. Bir yanım, en azından sezon başlayana kadar sadece temel ihtiyaçlara bağı kalmanın daha akıllıca olup olmayacağını merak ediyordu. Birkaç antrenman ve bir ya da iki maçtan sonra bunun uzun vadeli bir iş olup olamayacağı konusunda daha iyi bir fikrim olacaktı.

Eğer değilse, kutuları saklarsam yeniden paketleyecek daha az şey olur.

"Kızın nasıl?" Kurt sordu. "Montana'da olduğu için heyecanlı mı?"

"Kesinlikle," diye tekrar yalan söyledim ve onu evin koridorunda takip ettim.

saha binasının idari bölümü.

Joey Montana'da olmak istemiyordu. Uçuş sırasında benimle konuşmayı reddetti. Uçuş görevlilerine karşı çok tatlıydı ama ara sıra attığı ters bakışlar dışında, 2B numaralı koltukta oturan bir yabancı da olabilirdim.

Sadece dokuz yaşındaydı ama annesi ona nasıl soğuk davranacağını öğretmişti.

Joey'nin odası, eşyalarımı tamamen boşalttığım tek odaydı ve bu bana puan kazandırmamıştı. Eşyaları orada olsa bile, orası evim değildi. Henüz değil. Sadece zamana ihtiyacımız vardı. Kendi başımıza. Yeni evde zaman. Mission'da zaman.

Belki birkaç hafta sonra yeni bir normal bulacaktık. Ve belki bir gün Joey bu işi neden kabul ettiğimi anlayacaktı.

Yeni bir başlangıç için bir şanstı. Yeni bir macera için bir şans. Annesiyle arasına biraz mesafe koyma şansı. Ama Joey daha bir çocuktı ve ben onu arkadaşlarından, okulundan ve bildiğı tek yuvasından uzaklaştıran bir karar vermiştim.

Kurt'ü takip ederken saatimi kontrol ettim. Kontratım imzalandığına göre, umarım bu toplantı yakında sona ererdi. Cuma öğleden sonra biraz gevşeyip dondurma yemek Joey'e de bana da iyi gelecekti,

Bir park bul ve biraz stres at. Etrafa top falan atarsınız. Bugün anlatacak daha fazla şey olamazdı, değil mi?

Kurt ve ben bir sıra kabinin önünden geçerken, kısa duvarların arkasından kafalar belirdi. Başımı salladım ve el sallayan birkaç kişiye gülümsedim. Yenilenen alanlara yeni yüzler eklenmişti.

Kendime Wildcat dediğim zamanlarda, bir sporcu öğrenciyken bu binada çok zaman geçirmiştım. O günlerde antrenörlerin ofisleri buradaydı ve yönetim tamamen farklı bir binadaydı.

Ama o zamandan beri burası büyük bir değişim geçirmişti. Zemin açıktı, ortasında kabinler vardı. Dış duvarlar boyunca Kurt'unki gibi özel ofisler vardı ve bunlar saha binasının arkasındaki otoparka ve onun da ötesinde futbol stadyumuna bakıyordu.

Masalar dizüstü bilgisayarlar, monitörler ve Wildcat su şişeleriyle doluydu. Birkaç küpün duvarına okulun flaması asılmıştı. Günlerden Cuma olduğu için herkes kraliyet mavisi ve gümüş rengine bürünmüştü.

Bastır Büyük Mavi.

Takım maçtan önce soyunma odasında kaç kez bu tezahüratı yapmıştı? Şimdi kendime yeniden Wildcat diyebilecektim. Burada, futbol kariyerimin başladığı yerde olmaktan gurur duyuyordum.

"Bu taraftan." Kurt bir kapının yanında durdu ve kapıyı iterek merdiven boşluğuna doğru açtı.

Birinci kata çıkarken elim mavi demir parmaklıkların üzerinde gezindi. Saatimi tekrar kontrol ettim. Belki öğrenci birliğindeki kitapçıya uğrayıp birkaç kıyafet almak için zamanım olurdu. Seattle'da seyahat çantamı hazırlarken tek seçeneğim gri pantolon ve lacivert bir gömlek olmuştu. Çok fazla mavim vardı ama hepsinde Seahawks logosu vardı.

Belki Joey için yeni bir Wildcat sweatshirt'ü ve tişörtü beni gülümsetirdi. "Ofisin bu katta, koçlar kanadında," dedi Kurt bir sahanlığı dönüp bir kat daha merdiven inip birinci kattaki çıkıştan geçerken. "Burayı yaklaşık beş yıl önce yeniden düzenledik.

Yeni erkek ve kadın soyunma odaları inşa edildi. Ağırlık odasının yerini değiştirdik ve son teknoloji ürünü bir fitness tesisi ekledik. Ayrıca antrenörler için de özel bir yer oluşturduk, böylece oyunculardan çok uzakta olmuyorsunuz."

"Harika görünüyor." Temiz. Açık. Bir zamanların karanlık, tünelli koridorları genişletilmişti. Parlak beyaz ışıklar beton zeminleri ve açık gri duvarları aydınlatıyordu.

"Normalde mülakat sürecinde size tüm turu yaptırırdık ama ..."

Ancak her iki taraf da son dakikada istisnalar yapmıştır.

Kurt'le yaptığım görüşmeler telefon ve video konferans aracılığıyla gerçekleştirilmişti. İlki sadece yirmi gün önceydi.

Geçtiğimiz kış, bir önceki baş futbol koçu, ülkedeki tüm büyük spor medyasının manşetlerine çıkan bir skandalın ardından görevden alındı. Küçük olanlar da.

Kurt ve spor departmanı aylarca itibarlarını onarmaya ve yeni bir baş antrenör bulmaya çalıştılar. İyi bir adam buldular - aslında onunla yıllar önce bir bağış toplama etkinliğinde tanışmıştım. Tecrübeli. Profesyonel. Çok talep görüyordu.

Görünüşe göre, TSU sözlü bir anlaşma yapmış. Koçun kabul ettiğini ve hukuk ekibinin sözleşme taslağını beklediğini düşünmüşler. Ancak ipler kopmuş ve sözde sözlü anlaşmadan üç gün sonra yeni koçları SportsCenter'da Kansas State'teki bir pozisyonu kabul etmiş olarak ortaya çıkmış.

Sezon hızla yaklaşırken Kurt yeni bir koç bulmak için çabalamak zorunda kaldı. Ancak temizlenmesi gereken bir karmaşa olduğunu bilen çok az kişi buraya gelmeye istekliydi. Reddedilmeler birbirini izleyince Kurt koçluk ekibinden öneriler istedi. Dostum Toren - Cats'in savunma koordinatörü - benim adımları verdi.

Toren karmaşayı önemsemediğimi biliyordu, özellikle de bu karmaşa özel hayatımdaki karmaşanın yanında sönük kaldığı için. Ayrıca Seattle'dan ayrılmak istediğimi de biliyordu.

Şimdi, bir aydan kısa bir süre sonra, işte buradaydım.

İşe alım süreci her iki taraf için de tam bir kasırgaydı. Kurt'ün çaresizliği açık ve net bir şekilde ortaya çıkmıştı. Belki bundan faydalanabilirdim ama Seattle'dan kurtulmak mükemmel sözleşmeyi imzalamaktan daha önemliydi.

Bir yıl.

Buna bir yıl vereceğiz.

Yıllık maaşım Seahawks'ta alıştığımın çok altındaydı ama hayatım boyunca yetecek kadar para biriktirmiştim. Bu işte önemli olan ikramiye hükümleri ya da otomatik uzatma maddeleri değil, konumdu.

Mission, Montana'nın batısındaki Mission Dağları'nın yanında bir vadinin içine sıkışmıştı. Son on yıl içinde büyümüş, iyi büyüklükte bir havaalanı ve çok sayıda ticaret merkezi olan bir şehir haline gelmişti. Üniversite hala ekonominin temel taşını oluşturuyordu, ancak çok geçmeden, bölgedeki daha fazla işletme geliştikçe bunun değişeceğinden şüpheleniyordum. Ancak büyümesine rağmen Mission hala küçük bir kasaba kökenine sahipti.

Joey'nin burada nefes alacak alanı olacaktı. Akşam yemeğine çıktığımızda imza ve fotoğraf isteyen hayranlar tarafından kuşatılmayacaktık. Ve Sienna, şimdilik, iki eyalet uzaktaydı.

Benim için bu yeterli bir ikramiyeydi.

"Bu koridorun sonundaki en büyük alana ve harika bir manzaraya sahip olan yerdesiniz." Kurt beni bir dizi ofisin önünden geçirdi. Her birinin kapısı açıktı ve biz geçerken yüzler ekranlardan kalkıp beni izliyordu.

Hava çamaşır suyu, beton ve kauçuk gibi kokuyordu. Ağırılık kaldırma ve çarpma sesleri arka planda yankılanıyordu.

Bu kokuları biliyordum. Bu sesleri biliyordum. Wildcat futbolu demekti.

Bu oluyordu. Bu gerçekten oluyordu. Treasure State Wildcats'in baş futbol koçuydum. Mezun olduğum okul.

Bu gerçeğin yerleşmesine izin verecek zaman yoktu. Bu işi kabul etmenin heyecanını yaşayacak zamanım olmamıştı. Şu ana kadar.

Treasure State Wildcats'in baş futbol koçuydum.

İşte bu. Yanımda yumruğumu sıktım.

"Bakın kedi kimi sürüklemiş." Toren koridorda yürürken yüzünde bir sırıtışla bize doğru yöneldi. "Kurt, şaşırdım. Ford'u büyük şehirden ayrılmaya ikna edebileceğini düşünmemiştim."

En eski arkadaşıma gülümseyerek elimi uzattım. "Fazla sürmedi. Patronun olacağıma söz verdi ve ben de sana işkence etme fırsatına karşı koyamadım."

"Eski günlerdeki gibi." Beni kucaklamak için kendine çekti ve sırtımı tokatladı. Boylarımız ve vücut yapılarımız aynı. "Biliyorum daha yeni yerleşiyorsun ama yakında bira içmek için buluşalım. Arayı kapatmak harika olur."

Başımı salladım. "Sıra sende."

"Montana topraklarına dönmene sevindim dostum." Beni omzumdan alkışladı, sonra sıradaki tek karanlık ofisin yanındaki ofiste kayboldu.

Benimkini.

"İşte geldik." Kurt beni ofisin açık kapısından geçirdi ve arkamdaki ışıkları yaktı. "Seni diğer koçlarla tanıştırmak ve tesisi gezdirmek için zamanım olmasını umuyordum ama on dakika içinde Başkan Cruz ile bir toplantımız var."

"Sorun değil."

"Pazartesi günü tam bir tur yapacağız ve sizi tanıştıracacağız. Sizi İnsan Kaynakları kontrol listesinden de geçireceğiz. Muhtemelen fark etmişsinizdir ama web sitemiz yeniden markalaşmak için yapım aşamasında."

"Evet, gördüm." Birkaç üst düzey sayfa dışında, departman hakkında öğrenilecek pek bir şey yoktu.

"Personel rehberini yeniden hazırladıktan sonra vesikalık fotoğraf çektireceğiz.

Marketing'e söyleyin, bir biyografi taslağı hazırlasın."

"Neye ihtiyacın varsa." Ofisimin etrafında hızlıca bir tur atarak her şeyi inceledim. Masa pencerelerin önünde duruyordu. Onların ötesinde güneş, bulutsuz masmavi gökyüzünde bir mücevher gibi parlıyordu.

Tanrım, Montana'yı özlemiştim. Buraya Big Sky Country demelerinin bir sebebi vardı. Her fırsatta sizi selamlayan dağ zirveleriyle Mission'ın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

"Sizi bir dakika yalnız bırakayım," dedi Kurt. "Tuvaletler koridorun sonunda sağınızda, merdiven boşluğuna açılan kapının hemen arkasında. Missouri konferans salonunda buluşacağız. Tuvaletleri geçip bu yöndeki son kapıya doğru ilerlemeye devam edin. Kaçırmayın."

"Hemen arkanda olacağım."

Kurt elini bir kez daha sıkmak için uzattı, kahverengi gözleri yumuşamış ve kenarları kırıkmıştı. "Burada olmana gerçekten sevindim, Ford."

"Ben de öyleyim." Ve bu lanet gerçektir.

Kurt nefes almam için beni yalnız bıraktı ve ben de masaya doğru yürüyüp sandalyeye oturdum. Tam olarak oturmamıştı. İri bedenime göre biraz küçüktü ama burada fazla oturmayı planlamıyordum.

Ofisim sahadaydı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Joey'nin bakıcısından mesaj gelmediğinden emin olmak için kontrol ettim. Son mesajı öğle yemeğinden sonraydı ve her şeyin yolunda gittiğini söylüyordu. İkisinin arka bahçede fıstık ezmesi ve üzüm reçelli piknik yaparken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti. Joey'nin yüzünde gerçekten bir gülümseme vardı.

Şu üniversiteli çocukları kutsa. En azından bakıcı Joey'i mutlu edebiliyordu.

Kurt bana bu bakıcının iletişim bilgilerini kayak takımında olduğu için göndermişti. Yerel bir dadı ajansı tam zamanlı adayları daraltma sürecindeydi, ancak birini işe alana kadar planım, bu yaz fazladan birkaç dolar kazanmak isteyen herhangi bir öğrenciden yararlanmaktı.

Telefonumu bir kenara koydum ve sandalyemi masanın üzerine iterek ayağa kalktım. Sonra, üniversite ile ilk toplantıma geç kalmak istemediğim için

Başkan, koridora yöneldim ve konferans odasına gitmek üzere ofisinin önünden geçerken Toren'e el salladım.

Kurt masanın başına oturmuş, pencereden dışarı bakarken parmaklarıyla tahtaya vuruyordu. Güneş ışığı içeriye süzülüyor ve kısa, gri saçlarını neredeyse beyazlatıyordu.

"Bulmuşsun." Ben içeri girerken daha dik oturdu.

"Elbette buldum."

Ben bir sandalyeye otururken gülümsedi, hâlâ vuruyordu. Gözleri kapıya doğru gidip geliyordu.

Omuzlarındaki sertlik ve o sürekli tıkırtı - sinirleri hissediliyordu ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Uh . . . "Bu sadece bir tanışma toplantısı, değil mi?"

"Evet." Sesi çok parlaktı.

Neden gergindi? Üniversite rektörünün yanında hep böyle miydi? Belki ben de endişelenmeliydim ama bugünlerde beni terletmek için bir toplantıdan fazlası gerekiyordu.

Yıllarımı, vücudumu çimlere çarpmaktan başka bir şey istemeyen adamlara karşı oynayarak geçirdim. Her oyuncuyu kamera karşısında aptal yerine koymaya bayılan sayısız muhabirle karşılaştım. Bugün gergin olamayacak kadar çok kez genel menajerin ofisine çağırılmışım.

Bu sadece bir işti. Bir yıl boyunca her şeyimi vereceğim bir iş. Ama yine de, sadece bir işti.

Buraya para ya da prestij için gelmedim. Bu takıma elimden gelen en iyi şekilde koçluk yapacaktım ve bu ya yeterince iyi olacaktı ya da olmayacaktı. Hikayenin sonu.

Bu işi kabul etmemin en büyük nedeni Seattle'dan uzaklaşmamı hızlandırmaktı. Bir de koç olarak oyuna bağlı kalabilirdim.

Kızım dışında futboldan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Oynamak artık bir seçenek olmadığına, antrenörlük bir sonraki seçenektir.

Mantıklı bir adım.

Ellili yaşlarında bir kadın lacivert bir pantolon, gümüş çerçeveli gözlükler ve geniş bir gülümsemeyle odaya girmeden önce topuklu ayakkabılar koridorda tıkırdadı.

Tanıştırılmayı bekledim.

"Başkan Cruz." Kurt sandalyesinden fırladı ve onun yerini alması için sandalyesini uzattı. "Programınıza bizi de dahil ettiğiniz için teşekkürler."

"Merhaba Kurt. Biraz erken geldim. Umarım sorun olmaz." Ona gülümsedi, teklif ettiği sandalyeyi görmezden geldi ve yanıma geldi.

Ufak tefek bir şeydi. Topuklu ayakkabılarıyla bile bir buçuk metre boyunda, keskin kesimli perçemleri ve çenesine kadar inen koyu renk bir küt saçı vardı. Kısa ve minyondu ama bu kadının bir duruşu vardı. Yetki ondaydı, nokta. Sadece bir aptal onu geçebilirdi.

"Koç Ellis. Hoş geldiniz."

Uzattığı elini sıktım. "Burada olmaktan onur duydum, hanımefendi." "Pfft. Bana Carly de."

"Carly." Başımı salladım ve hemen yanımdaki sandalyeyi çektim.

Kadın koltuğa oturduğunda Kurt'ün gülümsemesi bozuldu. Çabucak toparlandı, oturdu ve ağzını açtı ama önce Başkan Cruz konuştu.

"Kısa sürede sizin deneyiminize sahip birini bulduğumuz için şanslıyız," dedi.

Tecrübe mi? Seahawks'ta asistan olarak sadece bir yıl koçluk yapmıştım. Oysa dokuz yıl NFL'de oyunculuk yapmıştım. "Zamanlama ikimiz için de uygun oldu. Wildcat renklerini tekrar giymek harika olacak. Gerçi kampüsten geçtikten sonra buranın aynı okul olduğundan emin değilim."

Bir zamanlar açık olan çimenlik alanı binalar kaplamıştı. Birinci sınıfta kaldığım yurt tam bir dönüşüm geçirmişti ve önündeki isim olmasa aynı yer olduğunu düşünemezdim.

"Büyüyoruz," dedi. "Buna ayak uydurmak için bir futbol programına ihtiyacımız var."

Ve dolarları getir.

Ses tonundaki ince uyarıya sııttım. Bu kadın dalga geçmiyordu. "Anlaşıldı."

Kurt, "Grizzlies'i yenebilirsek bu yılı kazanmış sayacağım," dedi.

Kıkırdadım. "Bunun değişmediğini görmek güzel."

Treasure State Wildcats ile Montana Üniversitesi Grizzlies arasındaki rekabet benim bu dünyaya geldiğimden çok daha öncesine dayanıyordu. Montana State Bobcats'i yendiğimiz zamanlar da harikaydı ama Griz'e karşı kazanmak her zaman bir sezonun en büyük sınavı olmuştur.

Yılı mağlubiyetle ve playoff yapma umudumuz olmadan bitirebiliriz ama Grizzlies'i yendiğimiz sürece taraftarlar ve mezunlar bunu bir zafer olarak adlandıracaktır.

"Evet, Grizzlies'i yenmeyi seviyoruz." Başkan Cruz başını salladı. "Ama daha çok, başka bir skandaldan kaçınmak isterim."

Kurt yanımda kaskatı kesildi ve Başkan Cruz ona doğru baktığında, bu kez uyarıda ince bir şey yoktu.

Eski koç kovulmuştu ama Kurt'ün de uyarıldığından şüpheleniyordum, muhtemelen sinirlerinin sebebi de buydu.

Koridordan gelen bir başka ayak sesi konuşmamızı böldü. Kurt toplantımıza başka kimi davet etmişti?

Kapıda bir kadın belirdi, başı eğikti ve yüzü gevşek dalgalar halinde kıvrılmış ipeksi çikolata rengi saçlarının ardına gizlenmişti. Kolalı beyaz gömleğinin içine, her ikisi de zayıf bedenine mükemmel bir şekilde oturan, ütülenmiş haki pantolon giymişti.

Kafasını kaldırdığı anda ağzım kurudu. Pembe elmacık kemikleri. Yumuşak, pembe dudaklar. Sevimli bir burun ve canlı ela gözler.

Yıllar önce ezberlediğim gözler.

Millie.

Hava ciğerlerime doldu.

Ne. Ne. Hassiktir. Millie'nin burada ne işi vardı?

"Geç mi kaldım?" Odaya girdi ve benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu.

"Erken başladık," dedi Başkan Cruz. "Siz ikiniz tanışma fırsatı buldunuz mu?"

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Çünkü Millie - *benim Millie'm* -Bana eski bir tanıdıkmişim gibi bakıyordu. Tanıdık bir yüz ve daha fazlası değil.

"Aslında var." Gülümsemesi genişledi ama bu onun gerçek gülümsemesi değildi. O güzel gözlerine ulaşmıyordu. "Merhaba Ford."

Boğazımı temizledim. "Merhaba, Millie."

Onun adı yıllardır söylemediğim bir isimdi. Aklımdan sayısız kez geçmişti ama yüksek sesle söylememe izin vermemiştim. Beraberinde çok fazla pişmanlık getirmişti. Çok fazla *keşke*.

Kurt, "Millie reklam müdür yardımcısı," dedi.

Bekle.

Bu onu benim patronum mu yaptı?

İKİNCİ BÖLÜM

MILLIE

Çok havalı.

Nefes al.

Sadece. Harekete geç. Normal.

Ford bu kadar iyi görünmeseydi bunu yapmak çok daha kolay olurdu.

Lanet olsun ona.

Mavi gözlerine lanet olsun. O keskin çeneye lanet olsun. Geniş omuzlarına lanet olsun.

Lanet olsun ona.

Son yirmi dört saattir onun buraya geleceğini biliyordum. Her nasılsa, benim haberim olmadan Kurt, Ford'u futbol koçu olarak işe almıştı. Görünüşe göre atletizm departmanında bu haberi duyan son personel bendim. Bu duyurunun yarattığı sarsıntı beni dün öğleden sonra erkenden eve göndermişti. Şarap almak için markete uğramıştım.

Sonra dün gece özel bir acıma partisi verdim, geçmişe gömülürken bir şişe cabernet içtim. Ama bu sabah hafif akşamdan kalma bir halde uyandığımda, tüm bu duyguları bir kenara bırakıp beş yıllık bir koşuya çıktım.

Ford'la olan geçmişim sadece bundan ibaretti. Tarih. Başka bir şey değil. Burada çalışıyorsa ne olmuş yani? Treasure State Atletizm Programı ikimiz için de yeterince büyüktü, değil mi?

Doğru.

"Hepinizin konuşmasına izin vereceğim." Başkan Cruz sandalyesinden kalktı ve Ford'a elini uzattı.

O da ayaktaydı, onun üzerinde yükseliyordu. Çoğu insan öyle yapardı ama ben onun ne kadar büyük olduğunu unutmuştum. Onun yanında dururken ben bile kendimi küçük hissediyordum ve beş sekiz boyumla çoğu kadından daha uzundum. Ve onun boyu, yarattığı bu enerjiyle daha da artıyordu. Bu cazibe. İnsanlar Ford'a doğru çekiliyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum,
Başkan Cruz." "Carly," diye düzeltti.
Çenesini eğdi. "Carly."

"Treasure State'e hoş geldiniz." Kurt'e başıyla selam verdikten sonra bana gülümsedi. "Ojeni sevdim, Millie."

İnci beyazı dün gecedен beri yeniydi, fırçayı sabit tutamayacak kadar sarhoş olmadan önce. "Teşekkürler, Başkan Cruz."

Ona Carly dememi söylemedi. İşe başladığım ilk yıl boyunca öyle demişti ama sonunda vazgeçmişti. Ona Carly demiyordum, istemediğim için değil, Kurt bana demememi söylediği için.

Bu hiç profesyonelce değil.

Ford'a da aynı şeyi söyleyeceğinden şüpheliydim.

Başkan Cruz konferans salonundan çıkarken hava aydınlanmıştı. Onu korkutucu bulmuyordum, belki de TSU'daki görev sürem boyunca bana karşı nazik ve samimi olmaktan başka bir şey yapmadığı içindir. Öte yandan Kurt, ne zaman o etrafta olsa gergin ve endişeli bir karmaşaya dönüşüyordu.

Kabul ediyorum, kadın onun patronuydu ve adam ince bir buzun üzerindeydi. Onun yerinde olsaydım, ben de terlerdim.

Ford yerine oturdu, gözleri yüzüme kilitlendi.

Vay be. Bakışlarının ne kadar etkili olabileceğini unutmuştum. Yirmi dört saat buna hazırlanmak için yeterli bir zaman değildi ama gülümsemeye zorladım, titremelerini gizlemek için ellerimi kalçalarımın altına soktum ve Kurt'e döndüm. Ne de olsa bu onun toplantısıydı.

Kurt ellerini masanın üzerinde birleştirerek rahatladı. ılgınca tıkırtılar kesildiği için ortalık mutluluk verici bir sessizliğe bürünmüştü. "Bunu zaten biliyorsan beni affetmelisin Ford. Sadece bazı temel konuları ele alabileceğimi düşündüm. Muhtemelen Seahawks hiyerarşsisinden ya da sen burada sporcuymken işlerin nasıl yürüdüğünden çok da farklı değildir."

"Bu uzun zaman önceydi." Ford'un bakışları bana kaydı ama ben bakışlarımı Kurt'e sabitledim.

Uzun zaman önceydi. On yıl ve üç ay. Ama kim sayıyordu ki?

"Takımı yönetmek size ait. Yolunuza çıkmamak için elimden geleni yapacağım. Çoğunlukla perde arkasında çalışmayı severim. Programlama. Bütçeler. Tesisler, bu tür şeyler. Benim işim sizi kazanacak bir konuma getirmek."

Bir alay yuttum. Kurt *perde arkasının* anlamını bilmiyordu. İşinin bir parçası da maçlar sırasında bağışçıların ve zengin mezunların ağzını aramaktı. Ma günleri hariç, hava güzel olduğu sürece saha kenarında durur, herkesin ayağına basardı. İlgi odağı olmak için her şeyi yapardı.

Gerçi seleftinin aksine Ford, Kurt patronu olsa bile Kurt'e sahasından çıkmasını söyleyecek türden bir adamdı. Aslında bu cumartesilerden birinde bunu görmeyi umuyordum.

"Millie i operasyonlardan sorumlu rektör yardımcısı. Spor programlarının çoğunda yönetici olarak görev yapıyor. Atletizm. Kayak. Rodeo. Golf. Tenis. Kros. Voleybol. Kadın basketbolu."

Ford bana bir kez daha baktı, muhtemelen Kurt en popüler iki spor dışında her sporu listelediği için.

Her kadın sporu, büyük bağışçı dolarları veya büyük kalabalıklar çekmeyen diğer programlarla birlikte benim sorumluluk alanıma giriyordu. Ancak bu programların departmandaki en süslü programlar olduğu düşünöldüğünde, onları yönetmek bir gurur kaynağıydı. Kadınlar

basketbol takımı son birkaç yıldır NCAA turnuvasında ezip geçiyordu.

Her sporu yapabilecek kapasitem olmadığından değil. Fırsat *istedim*. Ancak koçlarım ve takımlarım kaç kupa kazanırsa kazansın, ne kadar verimli ve etkili olduğumu kanıtlarsam kanıtlayayım, Kurt erkek futbol ve basketbol programlarını kendi yönetmeye devam etti.

Bant genişliği. Sebebi buydu. Çok yüksek profilli oldukları için, onları da yönetecek bant genişliğine sahip olmadığımdan endişe ediyordu.

Tamamen saçmalıktı. Sadece prestiji seviyordu.

"Futbol ve erkek basketbol programları istisnadır," diye devam etti Kurt. "Basketbol takımının Koçu Kincaid ile yaptığım gibi sizinle de koordineli çalışacağım. Ancak Millie'yi bugün buraya davet etmemin nedeni, güç ve kondisyonun onun görev alanına girmesi, dolayısıyla bazı çakışmalar olacak."

Ford başını salladı. "Pekala."

"Ekibimin geri kalanıyla önümüzdeki hafta tanışacaksınız," dedi Kurt. "Pek çok ortak görev var ama bir sorunuz olduğunda beni bulamazsanız en iyi kaynak Millie'dir. Departmanımız hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilir."

Biraz daha uzun oturdum. Kurt'ün bana iltifat ettiği nadir olurdu ama bunu, özellikle de Ford'un önünde, memnuniyetle kabul ederdim.

"Burada genel bir kuralımız var. Pozisyonunuz ne olursa olsun, bağış toplama söz konusu olduğunda hepimiz elimizi taşın altına koyarız. Hafta sonu size yaz ve sonbaharda yapılacak bağışçı etkinliklerinin programını göndereceğim. Çok fazla etkinlik yok ama orada olmanızı isterim. Buraya yeni geldiğinizi biliyorum ama yetiştirmeye çalışıyoruz. Ve herkes seninle tanışmak isteyecek."

Ford yine sadece başını salladı. Bakışları masaya kaydı ve kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu, belki de bu yoğun programı beklemiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse Ford, itibar yönetimi modundayız." "Dürüst olmak gerekirse, ben bunu muhtemelen *onarım modu* olarak sınıflandırırdım," dedim.

Durumu gizlemenin bir anlamı yoktu.

"Evet, sanırım haklısın." Kurt içini çekti. "Eski koç okulumuzun adını saçma sapan şeylerle lekeledi. Bu yüzden yıllık bağışlarımızın yüzde otuz üçünü kaybettik. Destekçiler temkinli davranıyor."

Eğer temkinli olmak kızgın olmak demekse.

"Anlıyorum," dedi Ford. "Bağışçılarla iyi geçineceğim ve olumlu bir halkla ilişkiler oluşturmak için elimden geleni yapacağım."

"Harika." Kurt uzun bir nefes verdi. "Dediğim gibi, sana yaklaşan etkinliklerin listesini e-posta ile göndereceğim. Pazartesi günü sana resmi bir TSU e-posta adresi ve telefonu ayarlayacağız. Programda bebek bakıcılığı yapmayı teklif eden diğer çocukların listesini de sana göndereceğim."

Bebek bakıcıları. Tabii ya. Hazırladığım liste Ford içindi.

Kurt bu hafta başında bana gelip ek gelire ihtiyacı olan öğrenciler olup olmadığını sormuştu. Aklıma gelen bir tanesini biliyordum, bu yüzden ona onun adını verdim, ama o bütün listeyi istedi.

Sporcuların çoğu yaz boyunca ağırlık odasına ve spor salonuna girebildiğinden, yoğun bir zamanda uğrayıp isimleri ve numaraları toplamıştım. Çoğu atletizm ve golf takımlarındaki tam burslu olmayan kızlardan geliyordu.

Okul ve antrenman derken, özellikle de yoğun yarışma seyahat programı göz önüne alındığında, hiçbirinin yarı zamanlı iş bulacak zamanı yoktu. Birçoğu kira ödemeye yardımcı olmak için bebek bakıcılığı yaptı.

Ve Ford'un çocuk bakımına ihtiyacı vardı.

Kızı için. Sienna'nın kızı için.

Tüm bu durumun gerçekliği beklediğimden daha fazla canımı sıktı ve acıya katlanarak masaya baktım.

Nefes al. Her şey yolundaydı. Her şey yoluna girecekti.

Ford'un kızının bir yıl önceki fotoğraflarını görmüştüm. Onu bir hayır etkinliğine kavalyesi olarak götürmüştü. Ford siyah smokiniyle göz kamaştırmıştı ama kız sarı saçları ve firfırlı pembe elbisesiyle şovu çalmıştı.

O geceden sonra Ford'un Instagram'ına bakmama izin vermemiştim.

Kurt, "Pazartesi sabahı halledilecek çok şey var ama hafta sonu aklınıza bir şey gelirse, numaram sizde var," dedi.

"Evet," dedi Ford. "Teşekkürler."

"Al." Kurt cebinden telefonunu çıkardı. "Müsait olmadığım durumlarda Millie'nin numarasını sana mesaj atarım."

Neymiş o? Hayır. Ford'un numarama ihtiyacı yoktu.

Konuşmak isterdi. Konuşmakla ilgili değildim.

Sessiz protestoma rağmen Kurt'ün parmakları ekranın üzerinde uçtu. Lanet olsun. *Patronunu öldürme. Patronunu öldürme.*

Ford'un telefonu
çaldı. Ürperdim.

"Gitmem gereken başka bir toplantı var," diye yalan söyledim ve masadan kalktım. "Seni tekrar görmek güzel, Ford."

Bu yalan da ilki kadar yumuşak bir şekilde ortaya çıktı ve iki adam da beni durduramadan konferans odasından çıkıp koridordan aşağı indim ve merdiven boşluğuna açılan kapıyı ittim. Topuklu ayakkabılarımla merdivenleri ikişer ikişer çıkamazdım ama koşarak idare katına çıktım ve odaların önünden geçtim.

"Hey, Millie," diye seslendi biri.

El sallamak için elimi kaldırdım ama ofisimin güvenliğine ulaşana kadar yürümeyi bırakmadım. Kapı kapandığında çerçevesine yaslandım. "Kahretsin."

Tamam, bu düşündüğümden daha zor oldu. Çok daha zor. Eğer Ford bu kadar yakışıklı olmasaydı.

Kapıyı iterek açtım. Personel ve sporculara karşı her zaman açık kapı politikam vardı. Bu ofis, gizli bir toplantı yapmadığım ve mahremiyete ihtiyaç duymadığım sürece kapalı değildi.

"Nasıl görünürse görünsün Ford Ellis için değişmeyeceğim," diye mırıldandım masamda otururken, yüzeye dağılmış bazı kağıtları karıştırırken. "Neden şu göbeği şişen ve saçları dökülen futbolculardan biri olamıyor?"

"Görüyorum ki hâlâ kendi kendine konuşuyorsun." Kalbim boğazıma fırladı.

İşte oradaydı, o kaslı gövdesiyle eşiği dolduruyordu.

Lanet olsun ona.

O muhteşem yüz beni bu kadar hazırlıksız yakalamamalıydı. Son on yıldır onu hiç görmemiş değildim. Seahawks maçlarını televizyonda izlemiştim. Onu seven kadın hayranlarının capslerini görmüştüm. Bazıları evlenme teklif etmişti. Bazıları bebeğini doğurmayı teklif etti. Adam jumbotronda tamamen karşı konulmazdı. Yakından mı?

Başım beladaydı.

Ford'un özelliklerini her zaman sessiz anlarda takdir etmişimdir. Sadece ikimizin olduğu zamanlarda. Gülümsemesi korunaksızken. Yumuşak sesi rüyalarımın düzenli bir parçası olduğunda.

Yıllar önce.

Beni aşağılanmış ve kalbi kırılmış halde bırakmadan önce.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Bilgisayarımı uyandırmak için fareyi sallayarak sordum.

Dün gece şarabımı yudumlarken tasarladığım parlak plan soğuk davranmaktı. Ford ve ben iş arkadaşı olacaktık, daha fazlası değil. Ben işimi yapacaktım. O da kendi işini yapacaktı. Önceki futbol koçuyla çok fazla etkileşimim olmamıştı ve bunu değiştirmek için bir neden görmüyordum.

Ellerimin tekrar titremeye başlaması dışında.

Ford ofisime geldi ve alanı çok küçük hale getirdi. Masamın diğer tarafındaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Kolonyasının kokusu

benim yolumu taşıdı. Baharat, deri, sedir ve cehennem gibi erkeksi. Hiç değişmemişti.

Bu kokuyu unutabileceğim anlamına gelse gelecekteki tüm doğum günü dileklerimi kullanırdım. Ford Ellis'le ilgili her şeyi unutabilseydim.

Parmaklarım klavyenin üzerinde yayıldı ve kıpırdamamalarını diledim. Gözlerim monitörde ve gelen kutumda kaldı.

Aloof. Uzak duruyordum.

Ford sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini kucağında birleştirdi. Parmaklarından birinin üzerindeki altın parıltısını yakaladım. Bir yüzük.

Bir Super Bowl yüzüğü.

Ford, Seahawks taraftarları tarafından el üstünde tutulan yıldız bir geniş alıcı olmuştu ama Super Bowl'u kazanmak için neredeyse imkansız bir yakalayış yaptığında tarihe geçmişti.

Her yerde onun fotoğrafı vardı. Maçtan sonra onunla yapılan bir röportajı ya da yakaladığı pozisyonun tekrarını görmeden televizyonu açamıyordum. *People* dergisinin yaşayan en seksi erkeklerinden biri seçilmişti.

Ertesi sezon bir maç sırasında, bir köşe oyuncusu ucuz bir atış yapmıştı. Ford'un ACL'si yırtılmış ve hasar onarılamaz hale gelmişti.

Emekliliğini açıkladığı gece onun için ağlamıştım. Kaybedilmiş bir kariyer ve Seattle'dan buraya kadar hissettiğim kalp ağrısı için hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım. Seahawks takımı onu koç olarak aldığında, bunun kismet olduğunu düşünmüştüm.

Ford takım arkadaşlarını yükseltme konusunda her zaman başarılı olmuştu. Doğal bir liderdi.

ESPN'e çıkmazsa onu unutmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Pazartesi Gecesi Futbolu'nda yüzünü görmezsem nihayet geçmiş unutulabilirdim.

Şaka benim üzerimdeydi.

Bu, on beş yaşındayken Target'tan çaldığım dudak parlaticısı için Karma'nın beni cezalandırma şekliydi, değil mi?

"Benimle konuşacak mısın?"

Hayır. "Elbette," dedim, gözlerim ekrandaydı ve bir e-postayı okuyormuş gibi yapıyordum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana bakacak mısın?"

Elimden gelse yapmazdım. Ama bu bir meydan okumaydı, bu yüzden gözlerimi ekrandan ayırdım ve o parlak mavilerin beni beklediğini gördüm.

"Hey, Mills."

Sertçe yutkundum. Dünyada bana Mills diyen tek kişi oydu. "Hey, Ford."

"Uzun zaman oldu."

On yıl ve üç ay.

Ama kim sayıyor?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FORD

O benim patronum değildi• Bu daha az karmaşık bir durumdu. Ama bana değil de içime baktığı düşünülürse, sadece iş arkadaşı olmak bile yeterince zor olabilirdi.

Belki de bu iş kötü bir fikirdi.

Buna inanamıyordum. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Millie. *Benim* Millie'm.

Hatırladığımdan daha güzeldi. Saçları üniversitede olduğundan daha uzundu. Yüz hatları daha zarif ve rafineydi. Sanırım ikimiz de yirmili yaşlarımızdaki o genç görünümümüzü kaybetmiştik.

Havaya mandalina ve taze kesilmiş çiçekler gibi tatlı, narenciye kokusu sinmişti. Millie'nin parfümü değişmemiştir.

Ela bakışları omzumun üzerinden geçti, sonra kapıya, sonra masasına, sonra tekrar bilgisayar ekranına yöneldi. Yüzüm dışında her yere baktı.

Baş koç olarak geleceğimi biliyor olmalıydı. Kurt'ün reklam müdür yardımcılarında biri olarak, benimle görüşüleceğini biliyor olmalıydı. Bununla bir sorunu var mıydı?

Öyle miydin?

Onun burada olduğunu bilseydim belki Kurt'ün teklifini kabul ederken iki kez düşünürdüm. Onun yüzünü görmenin güzel olmadığından değil. Ama Montana'ya hayatı basitleştirmek için gelmiştim.

Millie ve benimle ilgili hiçbir şey basit olmamıştı.

Yirmi günlük bir süre içinde bir iş görüşmesi yapmak ve kabul etmekle ilgili sorun buydu. Web sitesini biraz karıştırmıştım ama fazla bilgi bulamamıştım. Ama bunun dışında departmanı araştırmak için hiç zaman harcamamıştım. Odak noktam taşınmaktı - bir ev satın almak ve üç eyalet arasında seyahat etmek. Çocuğumun yerini değiştirmek.

Toren'in Millie'yi bilmesi dışında. Piç kurusu. Beni bu konuda uyarmadığı için onu öldürecektim. Geçmişimizi biliyordu. Ve her şey dağıldığında o da oradaydı.

Lanet olsun. *Millie*.

Sol elinde yüzük yoktu. Başka bir sorun daha. "İyi görünüyorsun."

Alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı, bu her zaman sevimli olan gergin bir alışkanlıktı. "Teşekkürler."

Neden bana bakmadı ki? "Millie."

Gözleri kapandı ve bir an için belki de ona ulaştığımı düşündüm. Ama sonra omuzlarını dikleştirdi, alt kattaki konferans odasında takındığı aynı profesyonel, steril gülümsemeyi takındı ve ellerini masanın üzerinde kavuşturarak bana baktı. "Wildcats'e geri dönmen çok güzel Ford."

Öyle miydi? Çünkü bu uzun zamandır duyduğum en pratik cümleydi. "Burada olmak güzel."

"Kurt işe alım sürecinin hızlandırıldığından bahsetti. Saha binasına bakma fırsatın oldu mu?"

"Henüz değil." Tanrım, sesi bir yabancı gibi çıkıyordu. *İlgisiz*. İlgisizlikten nefret ederdim.

"Gelecek hafta Kurt seni kesinlikle bir tura çıkaracak. Burayı tanımakta güçlük çekeceksin."

Bina mı? Onu tanımak konusunda daha çok endişeliydim.

Benim tanıdığım Millie'nin poker yüzü yoktu. Hiçbir şeyi taklit etmezdi. Son on yıl içinde her ikisinde de çok iyi olmuştu.

Ofisine girerken söylediklerini duymuştum. Hemen arkasında olduğumu, toplantı odasından aceleyle çıktığımı ve onu yakalamak için merdivenleri ikişer ikişer çıktığımı fark etmemişti. Millie burada olduğum için telaşlanmıştı ve bunu bastırmak için elinden geleni yapıyordu.

Ama en azından geleceğimi biliyordu. Bu arada, onu görmek bana kamçı etkisi yaptı.

Kapıya bir kez daha baktı, izinli olduğuma dair pek de ince olmayan bir işaret etti bu.

Sandalyeye daha da gömüldüm. Belki burada yeterince uzun süre oturursam, bir zamanlar tanıdığım kadına bir göz atabilirdim. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Dokuz yıl," diye kestirip attı kapıya bir kez daha bakarak. "Mezun olduktan sonra burada çalışmaya başladım."

"Hep bir üniversite programı için çalışmaktan bahsederdin."

Gülümsemesi gerginleşti. "Evet."

Belli ki geçmiş hakkında konuşmak istemiyordu. Hafıza şeridinde bir gezinti olmayacaktı. Henüz yoktu. Eninde sonunda söylenecek şeyler, dilenecek özürler vardı ama o yarayı deşmeden önce tam olarak ne söylemem gerektiği konusunda kafamı toparlamam gerekiyordu.

Belki akşam yemeği için buluşabiliriz, sakın bir yerde. "Bak, Mills. Konuşmalıyız-"

"Bu yıl iyi bir takımınız olacak," diye ağzından kaçırıldı. "Oyuncuları tanımak için ne kadar zaman harcadığınızı bilmiyorum. Eski baş antrenör Wildcat programının yüz karası olabilir ama koç kadronuz sağlam."

Futbol. Futbol hakkında mı konuşmak istedi?

Sanırım futbol, bir akşam yemeği davetinin geri çevrilmesinden daha iyiydi. "Toren ve ben yıllar boyunca iletişim halindeydik," dedim ona.

"O bir hayran değildi

ve pek çok hayal kırıklığı yaşadım. Ama o diğerinin

çocuklar iyiydi. Bunu kabul etmemin sebeplerinden biri de bu. Ona güveniyorum. Gelecek hafta herkesle tanışmak güzel olacak."

Şu anda aşağıda kendimi tanıtıyor olmalıydım. Ama Millie'nin her zaman odağımı çalmak gibi bir huyu vardı.

Eskisinden daha fazla makyaj yapıyordu. Dudak kremi yerine ruj sürmüştü. Göz kapaklarında, uzun, koyu kirpiklerinin altındaki canlı ela rengini ortaya çıkaran bir ışıltı vardı.

Millie. Adı zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Ayrı kaldığımız yıllarda çok şey değişmişti ama ona baktığımda yine yirmi üç yaşındaydım ve ikimizin de temel krediler için ihtiyaç duyduğu felsefe dersinde onun yanında oturuyordum.

Ben beşinci sınıf öğrencisiydim. O da üçüncü sınıftaydı. İkimiz de dersi zar zor geçmiştik çünkü profesörü dinlemek yerine amfinin arka tarafında oturup spiralli defterleri birbirimize notlarla doldurmuştuk.

O günlerden bu yana bir ömür geçti.

Evet, gerçekten konuşmamız gerekiyordu.

"Skandal hakkında ne biliyorsun?" diye sordu, görünüşe göre konuşmayı sadece ve sadece işle ilgili tutmaya niyetliydi.

"Pek bir şey yok. Kurt konuşmalarımızın çoğunda ayrıntıları geçiştirdi."

"Hiç şaşırmadım," diye mırıldandı.

"Kamuoyuna yansıyanları okudum. Bir gün gazete bayisinin önünden geçerken bir manşet gördüm." Haberlerde Treasure State'i görmek pek sık rastlanan bir durum değildi ve baş haberi görünce iki kere düşündüm.

"Çok çirkindi," dedi. "Genel danışmanımız mümkün olduğunca çok detayı medyadan uzak tutmak için elinden geleni yaptı. Ama özetle, kırmızı tişörtlü birinci sınıf öğrencilerinden biri geçen bahar acil servise getirildi. Bir partide alkol zehirlenmesi geçirmiş ve cebinde bir torba Adderall varmış."

"Parti koçun evindeydi, değil mi?"

Millie başını salladı. "Polisler geldiğinde koç orada değildi. O gece kampta olduğunu ve evi kilitlemeden bıraktığını iddia etti. Eve zorla girdikleri için oyuncuları suçladı."

"Kamp mı?"

"Aracında çadır, uyku tulumu ya da mont olmadan. Nisan sonunda."

Montana'da Nisan genellikle kar demektir, güneşli ve yetmiş derece değil.

"Kimse onun hikayesine inanmadı," dedi. "Oyuncular ortaya çıkıp onları davet ettiğini söylemeye başladıklarında, detaylar yerine oturdu. Bir şekilde polislerin yolda olduğunu öğrenmiş ve kaçmış."

"Neden parti versin ki?" Bu kovulmak için kolay bir yoldu. "Görünüşe göre bunu yıllardır yapıyormuş. Belki de bu onun Genç oyuncularla kaynaşmak. Üst sınıfların çoğu bu toplantılardan haberdardı ama katılmadılar. Garip olduğunu söylediler. Koç her zaman erkeklerden yanlarında kız getirmelerini isterdi."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Hemen hemen. Sadece bir kız ortaya çıktı ve onunla yattığını itiraf etti. Golf takımında ikinci sınıf öğrencisiydi. Çoktan Doğu Washington'a transfer oldu."

"Bu tam bir karmaşa."

Gazetede gördüğüm resme bakılırsa, koç ellili yaşlarında olmalıydı. Millie'nin mırıldandığı eski futbolcu görünümüne sahipti; şişkin bir göbeği ve saç çizgisi vardı.

"İşiniz çok zor," dedi. "Oyuncuların ve personelin çoğu onun gitmesinden memnun görünüyor, ancak fazla güvenmeyecekler."

"Bildiğim iyi oldu. Koç ekibiyle görüşüp onların da görüşlerini alacağım. Sonra da ağırlık odasında çocuklarla biraz daha fazla zaman geçirmeye özen göstereceğim."

Bazen oyuncularla yakınlık kurmanın en iyi yolu onların sahasında olmaktır, benim ofisimde değil. En azından benim en sevdiğim lise koçum hep böyle yapardı.

"Uyardığın için teşekkürler, Millie."

"Rica ederim. Bu iyi bir program Ford. Çok çalışıyoruz ve bir kişinin yaptıklarının itibarımızı zedelemesi adil değil. Lütfen bunu aklınızda tutun." Sesinde keskin bir ton vardı. Üstü örtülü bir suçlama.

"Ne ima ediyorsun?" Bu okula ya da bu çocuklara zarar verecek bir şey yapacağımı mı düşünüyordu?

"Neden burada olduğunu bilmiyorum." Çenesini kaldırdı. "Para için olamaz. Seahawks'ta yardımcı antrenörken bile burada kazanacağından daha fazla kazanıyor olmalıydın. Şöhret için mi?"

Alay ettim. "İki ömre yetecek kadar şöhretim var." TSU'nun baş antrenörü olmanın tanınacağım anlamına geldiğinden emin olsam da, Mission'daki şöhret Seattle'da katlandıklarımın yanında hiçbir şeydi.

Birinci Lig FCS futbolu NFL'den çok farklıydı. "O zaman neden?" diye sordu.

"Manzara değişikliğinin zamanı gelmişti." Ve şimdilik alacağı açıklama buydu. Çünkü başka bir şey geçmişe dalmak anlamına geliyordu ve bunun zamanı değildi.

Millie cevabımda daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi beni inceledi - beni okumakta her zaman iyiydi- ama zorlamadı. Bana yine kibar bir gülümseme ve kararsız bir bakış attı.

Beni de etkilemekte her zaman başarılı olmuştu. Belli ki bu değişmemişti.

Ağzımı açtım, ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim ama ... bir şey. Telefonumun cebimde titremesi dışında. Joey'nin bakıcısından bir mesajdı ve mahallemizdeki parka yürüyüp yürüyemeyeceklerini soruyordu. Hızlıca bir cevap yazdım ve sonra telefonumu bir kenara koydum.

"Kusura bakmayın. Sadece Joey'nin bakıcısı geldi."

Millie'nin bakışlarında bir şey parladı. Acı mı? Kızgınlık mı? Ben karar veremediğim üstünü örttü ve gözleri bir kez daha kapıya kaydılar. "Eminim

yapacak çok işiniz var. Ben de hafta sonu için ayrılmak üzereyim."

Ve böylece kovuldum. Odadaki sıcaklık on derece düştü. Parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu ve ılık yaz güneşi bile onun buz gibi kayıtsızlığıyla rekabet edemiyordu.

İçimi çektim ve sandalyesinden kalkarak kapıya yöneldim. "Ford." Eşiğe varmadan önce beni durdurdu.

"Öyle mi?" Arkama baktım ve yüzündeki ifade beni topuklarımın üzerinde salladı.

Sıkı gülümseme gitmişti. Soğuk bakışları yoktu. Üzgün görünüyordu. "Dizin için üzgünüm."

İşte orada. İşte benim Millie'm. Ağlamak üzereymiş gibi görünen, çünkü böyle bir yaralanmanın benim için ne anlama geldiğini bilen. "Teşekkür ederim."

"Maçınızı izliyordum. Olay olduğunda ..." Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Korkunçtu."

"En iyi gece değildi." Gerçi sonraki aylar daha da kötü geçmişti.

Yırtık ACL'mi onarmak için geçirdiğim ameliyat doktorlar tarafından başarılı olarak değerlendirilmişti, ancak fizik tedavinin ilk aşamalarında hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını biliyordum. Ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım, ne kadar dikkatli olursam olayım, takımla yaptığım ilk antrenmandan sonra dizimin tekrar *normal* olmayacağını fark etmiştim.

Kaç kişi sadece bir maç daha oynamak için bu kadar zorladı? Sonunda topallamadan yürümenin futboldan daha önemli olduğuna karar verdim. Joey ile yürüyüşe çıkabilmek istiyordum. Onu bahçede kovalamak. Bir gün baston kullanmadan onu evlendirmek.

"Sonunda işe yaradı. Koçluğu seviyorum. Ve her zaman kariyerimi yükseklerde bitireceğimi söyledim." Elimdeki yüzüğü parmağımla gösterdim.

Bu yüzük sahip olduğum tek değerli mücevherdi ve nakliyeciler onu kamyonu koymadıkları için uçakta takmıştı. Nadiren takıyordum ama bugün giyinirken takmıştım. Belki de

kendime güvenimi arttırmak için. Bir baba olarak başarısız olduğumdan oldukça emin olsam da, iyi bir Wildcat koçu olarak bunu başarabilirdim.

"Kesinlikle en yükseğe ulaştın." Yumuşak dudaklarını gururlu bir gülümsemenin hayaleti süsledi. "Harika bir Super Bowl maçıydı."

"Öyleydi." Kahretsin, ama izlemesi hoşuma gitmişti. Beni desteklemiş olmasını umut etmeme izin veremezdim ama izlemiş olması bile yeterliydi.

Gözlerinde bir parıltı vardı ve kısa bir an için bana uzun zaman önce olduğu gibi baktı. Ama bu parıltı çok geçmeden kayboldu. Millie ela bakışlarını yere indirdi ve tekrar başını kaldırdığında kapıya doğru baktı. "Takımla iyi şanslar, Ford."

"Görüşürüz, Millie."

Benim Millie'm.

Ama o artık benim değildi, değil mi? Onu uzun zaman önce, çekip gittiğimde kaybetmiştim.

Kendim için yanlış bir seçim yaptığımda. Ve kızım için doğru olanı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir utumn beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başını salladı. "Bunu giyemezsin."

"Neden?" Gri pantolonuma ve ona uygun gri bluzuma baktım. "İyi görünüyorum, değil mi?"

"Evet, *iyi* görünüyorsun. Ama iyiden daha iyisini yapabiliriz."

"Autumn, değişmek istemiyorum." Omuzlarım çöktü. Bütün en iyi arkadaşlar, konu diğerlerinin gardırobuna geldiğinde bu kadar ısrarcı mıydı? "Gitmem gerek, yoksa geç kalacağım."

Beni görmezden geldi ve gömme dolabıma doğru yürüdü. "Tek renkli kıyafetleri sevdiğini biliyorum ama bu gece sıkıcı olmak için uygun bir gece değil."

"Bu sadece bir bağış toplama etkinliği. Kıyafet kuralı sıkıcı."

"Siyah. Gri. Beyaz. Krem. Lacivert. Kırmızı bir şey alsan ölür müsün?" Dolabımı karıştırırken askılar çubuğa sürtünüyordu.

"Kırmızı düşmanın rengidir." Beni Grizzly rengi olarak yanlış anlaşılabilecek bir şeyle yakalayamazsınız.

"İşini çok ciddiye alıyorsun."

"İşimi çok ciddiye almayı seviyorum." Yatağıma doğru yürüdüm ve kenarına yığıldım. İşim olmadan neyim vardı ki? İpotekli, iki yatak odalı mütevazı bir ev ve otuz bin kilometrelik bir Kia Telluride.

"Ford bu gece orada olacak, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Yani seksi görünmek istemiyor musun?"

"Bilmiyorum." Beyaz yorganımı çektişirdim. Bu geceki kıyafetimi basit ve sade olduğu için seçmiştim ve belki kalabalığa karışsam Ford'dan kaçabilirdim.

"İşte." Autumn elinde iki elbiseyle dolabımdan çıktı ve birini havaya kaldırdı. "Bu benim ilk tercihim."

"Kesinlikle hayır." Kısa etekli, straplez siyah bir kokteyl elbisesiydi. "Bu bir iş etkinliği."

Kaşlarını çattı ve diğeri seçeneği kaldırdı. "O zaman bu."

Yine siyah bir elbiseydi ama beni kovdurmuyacak bir elbise. Yakası yüksekti, balıkçı yakaya yakındı. Kolları kapalıydı ve dizimin hemen altında duruyordu. Askıda sıkıcıydı ama vücuduma tam oturduğu için seksiydi. Hayatım boyunca koşmuş biri olarak çok fazla kıvrımım yoktu ve bu elbise bana bir figür yanılsaması verdi.

Autumn, "İş için yeterince sıkıcı ve Ford'u çılgına çevirecek kadar sıkı," dedi.

"Amaç bu değil."

"Amaç bu olmalı. Bu partiye bu seksi elbiseyi giyerek gireceksin ve o sana her baktığında bu onun cezası olacak."

Ford'u cezalandırmak mı istedim?

Evet.

Bunu yapacak cesaretim var mıydı?

Muhtemelen hayır.

Bu yüzden yeni koçumuzla uğraşırken taktiğim kaçınma olmuştu.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Ford'dan mümkün olduğunca uzak durmaya özen gösterdim. Onu koridorda yürürken görürsem, dönüp diğeri tarafa yürüyordum. Takvimimi toplantı üstüne toplantılarla doldurmuşum ki

ofisimdeydim, kapı kapalıydı. Ama çoğunlukla, Ford'un ilk gününün tekrarlanması istemediğim için ofisimden tamamen kaçıyordum.

Neyse ki yeni görevine alışmakla meşguldü.

Kurt tam teşekküllü palavra modundaydı. Ne zaman yolumuz kesişse, Ford'u anlatıp dururdu.

Koç ekibi onu seviyor. Sadece iki haftada kaynaştılar. Oyuncular şimdiden Ford'u idol olarak görüyor. Bu inanılmaz değil mi?

Bu, kariyerim boyunca verdiğim en iyi işe alım kararıydı.

Bunu patronunuzdan duymak her zaman güzeldir.

Eğer yanılıyor olsaydı Kurt'ün fikirlerini reddetmek daha kolay olurdu. Ama son iki hafta içinde birkaç kez koçun toplantı odasının önünden geçmiştim, Ford masanın başında oturuyordu ve etrafı ekibiyle çevriliydi. Yardımcı koçlar Ford'un her sözüne dikkat kesilmişlerdi.

O çok meşgul olduğu için, bana bir erteleme verildiği için minnettardım. Onun oyuncu istatistiklerini, antrenman programını ve bu sezonki maçların kadrolarını gözden geçirmesiyle neredeyse normal bir iki hafta geçirmiştim.

Neredeyse.

Bir üniversite sahasında bile Ford Ellis'in varlığından kaçmak mümkün değildi.

Bu durum için henüz umudum vardı. Gelecek hafta Ağustos ayının ilk tam haftası olacaktı ve oyuncuların Pazartesi günü antrenmanlara başlamasıyla Kasım ayına kadar Ford'dan uzak durabilirdim. Wildcats playofflara kalırsa daha da uzun süre.

Ama önce bu geceki bağış toplama etkinliğini atlatmam gerekiyordu.

"Sadece bunu giyeceğim." Gri üzerine grimi işaret ettim. "Karışacağım."

"Hayır." Autumn elbiseleri yanımdaki yatağa fırlattı ve bluzumun düğmesine uzandı.

"Ne yapıyorsun?" Elini ittim ama o kararlıydı, ben onu uzaklaştıramadan iki tane açtı. "Şaşırtıcı derecede iyisin

gömlek düğmelerini açmada."

Güldü. "Geçen yıl çıktığım avukattı. Onu hatırlıyor musun? Uzun boylu, esmer ve-"

"Dangalak. Oh, hatırladım." Pislik herif, ilişkilerinin dördüncü ayında onu aldatmıştı.

"Bu o. Her zaman düğmeli gömlekler giyerdi ve her ne kadar hödük olsa da harika bir vücudu vardı ve yatakta *gerçekten* iyiydi. Belki de onu aramalıyım."

"Kesinlikle hayır." Ayrılıklarından sonra bir hafta boyunca ağlamıştı. "Bu elbiseyi giy ve onu aramayacağıma söz veriyorum."

İnledim. "Şantaj mı? Gerçekten mi?"

"İşe yarıyor." Omuz silkti ve elbiseyi alıp yüzüme doğru salladı. "Üstünü değiştirme zamanı yoksa geç kalacaksın."

Sadece kıyafetim konusunda istediğini elde etmekle kalmadı, aynı zamanda beni saçımı açmaya ve daha koyu bir ruj sürmeye ikna etmeyi de başardı.

Autumn ve ben yıllardır arkadaştık. Şehir merkezindeki bir şarap tadımında tanışmıştık ve üç uçuştan sonra bir taksiyi paylaşarak eve dönmüştük ve o zamandan beri arkadaştık.

Çok fazla arkadaşım yoktu, çünkü sürekli çalışıyordum. Ama Autumn zorlu çalışma programımın birlikte geçirdiğimiz zamanın önüne geçmesine izin vermemişti. Ona öz kardeşim Macie'den daha yakındım. Ve Autumn, Ford'la ilgili hikâyem konusunda güvendiğim birkaç kişiden biriydi.

Çoğu kişi o adamdan nefret etmezdi ama

Autumn ediyordu. Benim için.

Ve onu bunun için sevdim. Beni 5 santimlik ince topuklu ayakkabı giymeye ikna etmiş olsa bile.

"Kahretsin," diye mırıldandım çoktan araçlarla dolmuş olan stadyumun otoparkına girerken. Geç kalmıştım.

Arabamdan aceleyle girişe doğru koşarak, check-in istasyonunu yöneten öğrencinin yanından geçtim ve asansörlerin düğmesine bastım. Bağış toplama etkinliği

Bu gece, her biri stadyumda bir gökyüzü süitine sahip olan yerel destekçilerden oluşan seçkin bir grup içindi. Ford'la tanışmak ve diğer koçlarla sohbet etmek için buradaydılar.

Benim katılmam gerçekten gerekli değildi, ama Kurt'ün isteği üzerine hepimiz bu etkinliklere katıldık. Belki biraz kaynaştıktan sonra kaçmakta özgür olurdum.

"İki saat. En fazla üç," dedim kendime asansöre binip üçüncü kattaki Stadyum Kulübü'ne çıkarken.

Sonbaharda cumartesieleri burada, stadyumda, kulüpte ya da saha sonunda özel konuklarla ya da premium giriş için para ödeyen bilet sahipleriyle geçiriyordum. Voleybol maçları gibi başka etkinliklerin olduğu hafta sonlarında ise çifte görev yapıyordum.

Bu arada Kurt sadece dışarısı çok sıcak ya da çok soğuk olduğunda kulüpte çalışıyordu. Hava mükemmel olduğunda, saha kenarına doluşur ve herkesin yoluna çıkardı. Eğer bir futbol maçı varsa, ilgiyi hak etmelerine rağmen voleybolculara tezahürat yapmak için saha kenarına uğrama şansı yoktu.

Asansörün kapıları açıldığında beni bir sohbet uğultusu karşıladı. Kata adımımı attım, yemek servisinde çalışan bir öğrenciye gülümsedim ve tepsisinden bir kadeh şampanya aldım.

"Millie, işte buradasın. Tanrı'ya şükür." Hayran geliştirme müdür yardımcısı Drew koşarak geldi. Bu onun partisiydi ve yanaklarının kızarmasından anlaşıldığı kadarıyla çoktan kontrolünü kaybetmişti. "Ford'un etrafı sarıldı. Kelimenin tam anlamıyla. Ne yapacağımı bilemiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Birinin izdihamda ezilmesinden korkuyorum."

Onun yanından geçip odanın ortasına baktım. Ford'un etrafı bir ada dolusu insanla çevriliydi. Hepsinden omuz omuza yüksekte durmasaydı, hepsini yutabilirdi.

Yüzünde bir gülümseme vardı ve başka biri olsa kalabalığı iyi idare ettiğini düşünebilirdi. Ama omuzlarında bir sertlik vardı. Çenesinde bir gerginlik.

Ford kurtarılmayı hak etmiyordu ama kurtarmaya gidecektim. *Lanet olsun ona.* "Sen git insanları sol taraftan uzaklaştır, ben de sağ tarafla ilgileneyim," dedim Drew'a, sonra da bir araya toplanmış diğer koçlara

doğru bir bilek hareketi yaptım bir kokteyl masasının yanında. "Şu adamlara söyle, toplanmayı dağıtsınlar ve kaynaşsınlar." Drew emirlerimi yerine getirmek için aceleyle uzaklaşmadan önce "Teşekkürler Millie," dedi.

Sürpriz olmadı, Kurt yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla Ford'un hemen yanında duruyordu. Bu gece hiç yardımı dokunmayacaktı.

Şampanyamdan uzun bir yudum aldıktan sonra gülümsememi takındım ve işimi yaptım. Kalabalığı ayırmaya yardım ettim, başışçıları birbirleriyle tanıştırmak daha küçük sohbet grupları oluşturdum. İnsanları kokteyl masalarına yönlendirdim ve karınlarını doyurmaları için catering personeline el salladım.

On beş dakika sonra, omzumun üzerinden Ford'a baktığımda, gerçekten de nefes alacak yeri vardı.

Delici mavi bakışları benimkilerle buluştu ve bakışları omuzlarımda ve elbisemin üzerinde gezinirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Arkasını dönmeden önce çenesi sıkıştı.

Ceza. Autumn haftalarca kına yakardı.

Parti boyunca ona bakmamak için yoğun çaba sarf etmek gerekti. Diğer koçlar odanın içinde dolaşıyor, her biri konukların çoğundan daha uzun boylu duruyordu.

Toren beni fark ettiğinde göz kırptı.

Ona en sert bakışımı fırlattım.

Baş antrenörlük pozisyonu için Ford'u önermişti, son iki haftada öğrendiğim bir şeydi bu. Pislik herif. Toren, koçluk ekibinde ya da departmanda Ford'la olan geçmişimi bilen tek kişiydi. Autumn dışında, Mission'da geçmişimizi bilen muhtemelen tek kişi oydu.

Endişelendiğim kadarıyla, bu şekilde kalacaktı. Ford

Ellis benim iş arkadaşımdı. O kadar.

Elinde bir tepsi daha şampanya taşıyan bir yemek şirketi görevlisi bana doğru geliyordu. Çocuğa el sallayıp bir bardak daha kapmak üzereydim ki sihirli bir şekilde önümde bir tane belirdi.

"Teşekkürler-" Flüte bağlı büyük el Ford'a aitti.

"Selam, Mills." Son on yılda her nasılsa daha da seksi hale gelen sert, derin sesi omurgamda karıncalanmalara yol açtı.

İçkiyi aldım ve dudaklarıma götürdüm, tekrar nefes almadan önce uzun bir nefes çektim. Bu bir hataydı. Bir nefes ve onun baharatlı kolonyası burnuma doldu ve dizlerimi zayıflattı.

"Nasılsın?" diye sordu. "Seni buralarda göremedim."

"Yılın yoğun bir zamanı, Koç."

İki hafta önce olduğu gibi bu gece de nefes kesiciydi. Hâlâ şişkin bir göbeği ya da saç çizgisi yoktu. Onun yerine, bilenmiş kaslardan oluşan bir sütundu. Ford üniversitedeyken de güçlüydü, ağırlık odasında saatler geçirmişti ama NFL'de geçirdiği yıllar onu mükemmel bir erkek atlete dönüştürmüştü. Ağız sulandırıcıydı.

Lanet olsun ona.

Bir çift kömür rengi pantolon ve kraliyet mavisi bir Wildcat çeyrek fermuar giymişti. Kumaş güçlü göğsüne yapışıyordu ve kolları yukarı itildiğinde sağ ön kolundaki siyah dövme ortaya çıkıyordu.

Hatırladığımdan daha fazlası vardı. Bir yanım bunların ne anlama geldiğini sormak istiyordu. Ford'un derisindeki tüm mürekkepler için bir hikayesi vardı.

Ama o dövme beni ilgilendirmezdi. Artık ilgilendirmiyor.

"Bu gece işler nasıl gidiyor?" diye sordum. Belki de işe odaklanırsam, o kollar ya da o düz karın dikkatimi dağıtmazdı. İki hafta önceki karşılaşmamızda, tartışmayı tamamen profesyonel tutmayı başarmıştım. O zaman işe yaramıştı, bu yüzden bu gece de bu stratejiye sadık kalacaktım.

"Şimdiye kadar çok iyi, umarım." Bira bardağından bir yudum aldı.
"Kurt benim gölgem oldu."

"Buna alışın," dedim, onun yanından patronuma bakarak. "Tuvalete gitti."

"Ah." Bu, neden bütün gece olduğu gibi Ford'un yanına yapışmadığını açıklıyordu.

"Bak, Mills. Sezonlar başlamadan önce konuşmak istediğim bir konu var-"

"Pasta alabilir miyim, baba?" Yanında bir kız belirdi ve konuşmamızı böldü.

Kalbim burkuldu.

Bu oydu. Bu onun kızıydı.

Onun tatlı yüzüne baktım. Babasından miras kalan mavi gözlerine. Uzun, sarı saçları annesinden. Düğme burnu ve ağzının köşesindeki çikolata lekesi bana çoktan pasta yediğini ve ikincisi için kampanya yaptığını söylüyordu.

Ford'un Instagram'ında gördüğüm gibi, minyatür bir Sienna'ydı. Yüzünde biraz Ford vardı ama çoğunlukla ona baktığımda annesini görüyordum.

On yılın büyük bir kısmını o yüzü unutarak geçirmiştım. Bu küçük kızın gülümsemesi o zorlu çalışmayı geri almakla tehdit ediyordu.

"Emma nerede?" Ford ona sordu.

Emma - kayak takımındaki kızlardan biri ve bebek bakıcılığımın biri
Lis
te. "Biriyle konuşuyor."

Odayı aradım ve Emma'yı yaşlı bir çiftin yanında buldum, Muhtemelen kibarca sohbet ediyorlardı. Mezunların çoğu, çalışanlarla konuşmayı sevdikleri kadar öğrencilerle sohbet etmeyi de seviyordu.

"Küçük bir karışıklık oldu," dedi Ford, elini açık kahverengi saçlarındaki dalgaların arasından geçirerek. "Emma bunun sadece altıya kadar süreceğini sanıyordu, o yüzden plan yaptı. O zamana kadar buradan asla çıkmayacağımı düşündüm, bu yüzden Joey de peşime takıldı. Ve pasta yiyor." Başparmağıyla kızın ağzının kenarındaki çikolatayı sildi.

Çok değerliydi. Sanki tüm dünyası oymuş gibi ona bakışı çok sevimliydi. Gözlerimi yere indirdim.

"Sen de kimsin?" Joey sordu ve ben de gözlerimi kırptıştırarak tekrar onun yüzüne baktım.

"Görgü kuralları," diye azarladı Ford. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Bu benim kızım, Josalynn. Biz ona Joey deriz."

Joey. Tanrım, çok tatlıydı. Ön dişlerinin arasında bir boşluk vardı. Yarım kollu, lacivert bir elbise giymişti. Kumaş, babetleriyle aynı renkte olan küçük altın yıldızlarla süslenmişti.

"Merhaba, Joey." Zorla gülümsedim. "Ben Millie." "Birlikte çalışıyoruz," diye ekledi Ford.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Koç musun?"

"Hayır. Ofiste çalışıyorum ve sıkıcı şeyler yapıyorum."

"Oh." Kendi yüzünü yana yatırarak yüzümü inceledi. Gözleri kısıldı. Sonra bir şey kafasına dank etti ve dikkati babasına yöneldi. "Baba, bu senin kitaplığındaki resimdeki kadın değil mi?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

FORD

Kızımı tüm kalbimle seviyordum. Ama Tanrı aşkına, ona bir filtre almam gerekiyordu. O kadar şey varken neden fotoğraftan bahsetmek zorundaydı ki?

Millie'nin gözleri büyüdü.

Açıklamak için ağzımı açtım ama Kurt ve onun kusursuz zamanlaması tarafından durduruldum.

"Hey, Ford. Tanışmanı istediğim birkaç kişi var." Bu cümleyi bu gece yüzlerce kez duymuştum.

"Elbette." Ona sıkı bir gülümseme verdim, sonra Millie'ye baktım. "Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Kurt ikimizin arasına bakarak sordu.

"Kişisel geçmiş," diye cevap verdim, aynı anda Millie ağzından "Hiçbir şey," diye kaçırdı.

Ona kaşlarımı çattım.

Bana o sinir bozucu, kibar gülümsemesini takındı. "Bırakayım da siz işinize dönün, ben de aynısını yapayım. Memnun oldum Joey."

Joey cevap veremedi. Millie topuklarının üzerinde dönerek bir grup insana doğru yürüdü ve bana o çok seksi siyah elbisesinin içinde kıcının mükemmel bir görüntüsünü verdi.

Kurt ve Joey beni salyalarım akarken yakalamadan önce gözlerimi kaçırdım. Burası ereksiyon için uygun bir yer değildi.

"Pasta alabilir miyim?" Joey sordu. "Daha fazla pasta demek istiyorsun."

Bana altı yaşında meşhur ettiği o şeytani sırtışı yaptı. "Evet."

"Devam et." Çenemi bakıcısına doğru salladım. "Ama önce Emma'yı bul ve onunla kal."

"Tamam." Joey beni Kurt'ün pençelerine bırakarak hızla uzaklaştı.

Asansörden indiğimde Kurt kızımı yanında görmekten pek memnun görünmemişti. Onaylamadığını hemen gizledi ve bana sorun olmadığını söyledi. Bu bir aile etkinliği idi. Joey'nin burada on sekiz yaşından küçük tek çocuk olması dışında.

Her neyse. Zaman zaman onun peşine takılmasıyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Ben bekar bir babaydım ve önceliğim çocuğumdu.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

"Yolu göster." Yeni patronumu takip ederken omzumun üzerinden Millie'ye bir bakış attım.

Aynı Wildcat tişörtlerini giyen bir çiftle konuşuyordu ama bakışları omuzlarının üzerinden kızımın Emma'yı tatlı masasına doğru sürüklediği yerdeydi. Joey'e bakarken Millie'nin yüz ifadesinde incinmişlik vardı. İsteyeceğim son şey onun daha fazla acı çekmesine neden olmaktı ve lanet olsun, konuşmamız gerekiyordu.

"İşte geldik." Kurt pos bıyıklı ve softball topu büyüklüğünde bir kemer tokası olan yaşlı bir beyefendiye hitap etti. "Ford Ellis, John Jones'la tanış."

Adamın mesleğini ve TSU'ya bağlılığını sıralarken dikkatim dağıldı. Bu gece o kadar çok insanla tanışmıştım ki, her ismi hatırlamam mümkün değildi. Özellikle de dikkatim farklı yönlerle çekilmişken.

Bakıcı buradayken bile Joey'e göz kulak oluyordum. Sonra Millie o kıyafetle odaya girdi ve benim de dikkatimi çekti. Bu kadar dar bir elbise giymek zorunda mıydı? Eğer beni cezalandırmak istediye, işe yarıyordu. Odadaki en güzel kadındı ve gözlerini uzak tutmakta zorlanan tek erkek ben değildim.

Pislik herifin biri o kadar pervasızca sarkıntılık etmişti ki konuşmayı yarıda kesip önünde durmuş ve kızın kışını görmesini engellemiştim.

Onu bir dakikalığına daha kenara çekebilseydim, belki benimle akşam yemeğinde buluşmaya ya da bir şeyler içmeye ikna edebilirdim. Ne zaman ona yaklaşmaya çalışsam, geldiğimi görüyor ve konuşacak başka birini, herhangi birini buluyordu.

Bu yüzden bir saat daha hoşbeş etmek zorunda kaldım, koçluk ekibim aynısını yaparken gülümsedim ve el sıkıştım.

Programımızın zedelenen itibarını düzeltme görevinde olduğumuzu bildikleri için bu gece hepsi birer asker gibi gelmişti. Çoğu eski koçun emri altında çalıştıkları için biraz suçluluk duyuyor gibiydi. Bu onların suçu değildi ama devamıza gösterdikleri ekstra bağlılığı takdir ettim.

Bu gece skandalla ilgili doğrudan sorular bekliyordum, ancak kimse bana şahsen bu konuyu açmamıştı. Sadece geçerken birkaç mırıldanma oldu. Umarım bu durum personelim için de geçerlidir. Bir ertelemeyi hak ediyorlardı.

Geçtiğimiz iki hafta içinde, koçların her biriyle bire bir görüştüm. Söyleyebileceğim kadarıyla, ekibimin tek bir üyesi bile partilerden haberdar değildi. Eğer yanlış değerlendirmiş olsaydım ve daha sonra içlerinden birinin bildiğini öğrenseydim, bu derhal işten çıkarılmam anlamına gelirdi. Ama daha çok edindiğim izlenim, koçların eski patronlarından utandıkları ve oyuncuların hiçbirinin onlara neler olduğunu anlatmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradıkları yönündeydi.

Bana kalırsa skandal geride kalmıştı. İlerlemeye devam ediyorduk ve çünkü ekip toplantısında onlara

öncelikler.

Birincisi, çocukların bizimle konuşmasını sağlamamız gerekiyordu. Koçuna güvenmeyen bir oyuncu iyi bir oyuncu olabilirdi ama her zaman bir güven eksikliği olurdu. Bu çocukların kişisel sorunları, akademik sorunları, finansal sorunları olduğunda ilk başvuracakları kişinin koç olmasını istedim.

Üniversitedeyken bir koçumla bu tür bir ilişkim olsaydı, belki de özellikle Sienna söz konusu olduğunda farklı kararlar verirdim. O zaman bir akıl hocası olarak eksikliğini hissettiğim şeyleri şimdi bu takıma sağlamak istiyordum.

İkinci önceliğimiz taraftarların karşısına çıkmaktı. Bir adamın yaptıklarının Wildcat futbolunu tanımlamadığını görmeleri gerekiyordu. Tek bir koç bile bu geceki etkinliğe katılmaktan şikâyetçi değildi. Eğlenceli olmayabilirdi, hiçbirimiz bağışçıları etkilemek için doğmadık ama bu gerekliydi. Bu yüzden oyun yüzümüzü takınarak geldik.

Üçüncü önceliğimiz ise başarılı bir sezon geçirmektir. Hem sahada hem de saha kenarında yeteneklerimiz vardı. Bireysel toplantılarımın bir parçası olarak, her koçun özgeçmişini gözden geçirdim ve onlarla güçlü ve sınırlı yönlerini tartıştım. Antrenmanlar başladıktan sonra değiştireceğim birkaç rol vardı. Aksi takdirde, mevcut kadromuzla en iyisini yapacaktık. Onların burada kalmasına ihtiyacım vardı. Kadroda birkaç tanıdık yüze ihtiyacım vardı.

Toren geçen hafta sonu evime geldiğinde diğer koçlara kefil olmuştu. Oturma odamdaki kanepede oturup birkaç bira içmiş ve bana kadroyla ilgili görüşlerini aktarmıştı.

Departmanda güvenmediği tek kişi Kurt'tü. Kanıtı yoktu ama saha binasındaki genel hissiyatın, eski koç yakalandığında Kurt'ün buna şaşırmadığı yönünde olduğunu söyledi.

Bu yüzden bir gözüm patronumda, diğer gözüm ödüldeydi. Mümkün olduğunca çok oyun kazanmak. Skandallardan kaçınmak. Grizzlies'i yenmek. Eğer playofflara kalırsak, çok mutlu olacaktım.

İş önemliydi. Ama Joey enerjimin ve dikkatimin çoğunu alıyordu. Onu yerleştirmeye odaklanmıştım. Belki de yüzünde çatık kaşlardan çok gülümsemeler görüyordum.

Bunun ötesinde, Millie ile barışmak istedim.

Son iki haftadır sürekli aklımdaydı. Ne zaman uğrasam ofisinin kapısı kapalıydı. Hiç şaşırmadım, benden kaçıyordu. Ve ben de ona bunu yapması için zaman verdim.

Ancak geçmişten sonsuza dek kaçamazdık ve eğer birlikte çalışacaksak, aramızdaki havayı dağıtmanın zamanı gelmişti. On yıl önce söylemem gereken şeyleri söylemenin zamanı gelmişti.

"Koç Ellis, gitmem gerek." Emma, Joey'nin de yanında olduğu bir konuşma molası sırasında aceleyle yanına geldi.

"Teşekkürler, Emma." Cüzdanımı almak için arka cebime uzandım ve biraz para çıkardım. "Gelecek hafta için hâlâ geçerli mi?"

"Orada olacağım." Başını salladı, sonra Joey'ye bir yumruk uzattı.

"Görüşürüz, Jo."

"Güle güle." Kızım parmak eklemlerini Emma'nın kılere vurdu, sonra bacağıma doğru eğildi. "Artık gidebilir miyiz?"

"Yakında." Elimi omzuna koydum. "Dayanabildiğin için teşekkürler." "Sıkıldım."

Evet, benim de. "Telefonumda bir oyun oynamak ister misin?" Joey omuz silkti. "Sanırım."

"Sesi kısık tut yeter," dedim ve telefonu uzattım.

Kurt insanları bana doğru çekmeye devam ederken o da bana yaslanmış, kendi oyununu oynuyordu. Sezon ve Seahawks'la geçirdiğim zaman hakkında konuşurken Joey'i memnun ve sessiz tutmak için elimden geleni yaptım.

İnsanların Super Bowl'u kazandıran oyunumu kaç kez anlattıklarını unuttum. Esneme üzerine esnemeyle savaştım, uykusuzluk beni yakalamıştı.

Taşındığımızdan beri her akşam vaktimi Joey'i eğlendirerek, oyunlar oynayarak, Mission'ı keşfederek, o ne isterse onu yaparak geçiriyordum. O

uyuduktan sonra da kutuları açmak için birkaç saat çalışıyordum. O zamandan beri

haftalardır sekiz saat uyumamıştım. Ama yorgunluğa rağmen gülümsedim, esnemeleri bastırdım ve nabzımı odada Millie'nin üzerinde tuttum.

Gülümsemesi hiç değişmiyordu. Göz kamaştırıyordu. Müzikal kahkahası zaman zaman kulağıma çarpıyor, göğsümde bir sıcaklık yayılmasına neden oluyordu. İnsanlar bana ne kadar ilgi duyuyorsa, ona doğru da o kadar ilgi duyuyorlardı. Etrafında koçların hepsinden daha kalabalık bir grup toplanmıştı.

Millie buraya zahmetsizce uyum sağladı. Sohbet etmekte doğuştan yetenekliydi ve bir ismi asla unutmazdı. Onunla geçirdiğiniz on dakikadan sonra sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordunuz. Öyle bir havası vardı. İnsanlar ona güvenirdi çünkü sırlarının güvende olacağını bilirlerdi.

Ama o da kendi sırlarını korurdu.

Anlayabildiğim kadarıyla geçmişimizden kimseye bahsetmemişti. Ne zaman onun adını diğer koçlara söylesem, gülümseyerek onun ne kadar harika biri olduğunu, spor konusunda ne kadar bilgili olduğunu anlatıp övünüyorlardı. Üniversitede Millie ile bir geçmişimiz olduğunu bilen tek kişi Toren'di.

"Sana bir bira daha getireyim mi?" Kurt bardağımın boş olduğunu fark edince sordu. Bir saattir boştu.

"Hayır, teşekkürler."

"Kendim için bir tane alacağım. Geri geleceğim." Daha yakına eğildi. "Harika gidiyorsun."

Neden şaşırmış gibiydi? Zengin bağışçıların etrafında çok zaman geçirmiştım. Hatta ben de onlardan biriydim.

Kurt, birkaç yıl önce saha binasının tadilatı için kapsamlı bir sermaye kampanyası yürüttükleri sırada Treasure State'e hediye ettiğim parayı bilmiyor olmalı.

Onlara çeyrek milyon dolar vermiştim ama bunu Joey'nin adına yapmıştım. Çok büyük bir miktar değildi ama kızımın adını koridordaki bir plakete yazdırmama yetmişti. Bir gün bulup ona göstermem gerekecekti.

"Nasıl gidiyor prenses?" Joey'e sordum.

Yalvaran gözlerle bana baktı. "Bu berbat. Artık gidebilir miyiz?"

"Berbat deme." Saatimi kontrol ettim. "Ve yakında gideceğiz."

Kalabalık azalmaya başlamıştı ama dışarısı hâlâ aydınlıktı, bu da insanları karanlık bir gecenin yapacağı gibi evlerine acele ettirmiyordu. Montana'nın bu uzun yaz günleri geç saatlere kadar ayakta kalmayı kolaylaştırıyordu. Çok geç. Dün gece saat bire kadar uyumamıştım. Ve bu sabah altı sularında güneş yatak odamın penceresinden içeri girdiğinde, birkaç kutuyu daha yerleştirmek için kalkmıştım.

Ev hâlâ dağınıktı ama mutfak hazırды. Artık bizim için yemek pişirebilirdim. Toren'in ziyareti, Millie'nin resminin bulunduğu kitaplık da dahil olmak üzere oturma odası ve ofisimi bir araya getirmem için beni motive etmişti.

Odayı taradım ve onu asansöre adımını atar atmaz buldum.

Kahretsin.

"Nasıl gidiyor?" Toren yanıma geldi, bakışlarımı asansöre doğru takip etti. "Joey ile bir dakika takılabilir misin? Joey'le bir dakika takılabilir misin?"

Millie'yi gitmeden önce yakalayın."

"Tabii, dostum." Joey'nin elinden telefonumu aldı.

"Hey!" Kız ona kaşlarını çattı ama Joey Toren'i sevdiği için bu kaşlar hemen gülümsemeye dönüştü. Geçen hafta sonu geldiğinde, onun odasında tam bir saat geçirmiş, tırnaklarını mavi ve gümüşe boyamasına izin vermişti. Çoğunu çıkarmış olmasına rağmen, renkler hâlâ tırnak etlerinde kalmıştı.

"Eğlenceli bir şeyler yapmak ister misin?" diye sordu, yaklaşıp sesini alçaltarak.

"Ne gibi?"

Başıyla stadyuma bakan cam pencereleri işaret etti. "Sahaya gizlice gir."

"Evet." Yumruğunu sıktı.

"Seni bulacağım," dedim ona ve asansöre doğru koştum.

Düğmeye bastığım anda benim için açıldılar, ama birinci kata çıkmak acı vericiydi. Durduğunda, kapıdan uçarak çıktım ve stadyumdan park yerine doğru koştum.

Millie park etmiş arabalara doğru zarafet ve şıklıkla ilerledi, sanki siyah asfaltta değil de bir pistteydi. Bacakları ince topuklu ayakkabılarla bir mil uzunluğundaydı ve elbise kalçalarını ve uyluklarını sarıyordu.

"Millie," diye seslendim gümüş renkli Kia SUV'a doğru yürürken.

Elinde anahtarlarla omzunun üzerinden baktı ama durmadı.

"Millie, bekle."

Beni görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

Bacakları uzundu ama benimkiler kadar değil. Ve o ayakkabılarla beni geçemezdi.

"Millie." Ona yetiştiğimde dirseğine dokundum.

Elini geri çekti ve kaşlarını çatarak döndü. "Ne istiyorsun Ford?"

"Konuşmak için."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Konuşmak

istemiyorum." "Söylenecek şeyler var."

"Neden? Bu gereksiz. Geçmişte kaldı."

Cehennem gibiydi. "On yıl oldu. En azından arayı kapatalım." "Evet, tabii. Belki bir ara."

Yalancı.

Arkasını döndü, adımları daha hızlıydı ve her biri bir topuk tıkırtısıyla vurgulanıyordu.

"Mills."

Tıkla. Klik. "Ford."

"Akşam yemeği. Ya

da öğle yemeği."

Klik. Klik.

"Kahvaltı mı?" Krepleri her zaman sevmiştir.

"Ne resmi?" Bana öyle hızlı döndü ki neredeyse ona çarpacaktım.
"Kitaplığındaki. Ne resmi?"

"Oh." Joey'nin aşırı paylaşımını unutmuştum.

"Üniversiteden biri." "Hangisi?"

Saklamama izin verdiğim tek fotoğrafı. Millie'nin bunca zaman boyunca bakmama izin verdiğim tek fotoğrafı. On yıl boyunca onu Facebook ya da Instagram'da aramamıştım. Toren'e onunla görüşüp görüşmediğini sormamıştım. Merak etmediğimden değil. Merak etmediğimden değil.

Ama evliydim. Mutsuz ama evliydim. Ve Millie başka hiçbir şeye benzemeyen bir baştan çıkarıcıydı.

Millie'yi düşünmeye başlarsam, duramayacağımı biliyordum. Duramazdım.

Kitaplığımdaki o resim tek istisnaydı. Sienna'nın asla dokunmayacağını bildiğim bir İkinci Dünya Savaşı kitabının arkasına saklamıştım. Çünkü o resmi bulsaydı anında parçalardı.

"Buradaki son sezonumdan," dedim ona. "Griz maçından sonra."

Sahada duruyorduk. Rastgele bir adamdan fotoğraf çekmesini istemişti. Grizzlies'e karşı kazandığımız zaferden dolayı terlemiş ve gülümsüyordum. O benim yanıma sokulmuştu, kolum onun omuzlarındaydı ve vatkalarım onun zayıf bedenine kıyasla beni dev gibi gösteriyordu.

Mavi bir parka ve ona uygun bir bere giymişti. Burnu ve yanakları pembe renkteydi çünkü bir ton kar yağmıştı ve hava sıfırın altındaydı. Ama gülümsemesi tüm soğuğu kovmuştu.

Toren diğer tarafımdaydı ve görüş alanımın dışındaki birine sırtıyordu.

Joey de dahil olmak üzere çoğu insan, üç arkadaşın bir zaferin ardından güldüğünü ve gülümsediğini gördü.

Ben, ne kaybettiğimi gördüm.

"Bunu neden kitaplığınıza koydunuz?" diye sordu.

Çok güzel bir soru. O fotoğrafı görmek her zaman acı vermiştir. "Joey boşanmayı pek iyi karşılamadı. Bir süre bunun geçici olduğunu düşündü. Aile fotoğraflarını kaldırırsam belki yardımı olur diye düşündüm."

Boşanmamızın üzerinden bir yıl geçmişti. Sienna ve ben ayrılalı on sekiz ay olmuştu. Joey artık bunun kalıcı olduğunu biliyordu ama onu o noktaya getirmek neredeyse o kadar zaman almıştı.

Ve bu fotoğraf, iyi ya da kötü, benim favorilerimden biriydi.

Millie sertçe yutkundu. "Bu benim sorumu tam olarak yanıtlamıyor. Neden ben?"

"Bu resmi sevdim."

Millie bastırmış ve bana bir kopyasını vermişti. Onunki hala duruyor muydu? Beni hiç düşündü mü? Olanlardan ne kadar pişman olduğumu biliyor muydu?

Bu cevapsız sorular beni delirtecekti. "Bir saat, Mills. Konuşmak için sadece bir saat."

"Buna gerek yok."

Bu kelimeyi iki kez söyledi ve iki kez de beni yanlış yola itti. Bizimle ilgili hiçbir şey gereksiz olmamıştı.

"Pazartesi," dedim. "İşten sonra bir şeyler içebiliriz."

"Olmaz."

"Harika. Görüşürüz o zaman." Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm ve uzaklaştım.

"Ford," diye seslendi arkamdan.

Onun oyun kitabından bir sayfa çaldım ve yürümeye devam ettim.

ALTINCI BÖLÜM

"

Gitmem gerek," dedim Autumn'a üçüncü kez. Bilgisayarımı kapatıp ofisten çıkmak için acele ederken telefonum omzumla yanağımın arasına sıkışmıştı.

Ford bağış gecesinde onu reddetmeme izin vermemişti ama öğleden sonra bir içki içip *konusmak* için onunla buluşmamın imkânı yoktu.

"Bekle," dedi. "Neredeyse bitirdim. Yemeğimizi bitirdik ve sonra beni eve götürdü ve-"

"Seks yaptın. Bunu bana zaten söyledin." "Yaptım mı?"

"Evet. Telefonu açtığımda söylediğin ilk şey buydu. 'Dün gece seks yaptım' dedin." Ona da aynısını söyleyeli uzun zaman olmuştu. On üç ay. Sayıyordum.

"Sadece iyiydi." İç çekti. "Sadece bir kez orgazm oldum."

"Beni yendin." Son zamanlarda yaşadığım tek orgazm vibratörüm sayesinde olmuştu. "Şimdi kapatıyorum. Buradan erken çıkmaya çalışıyorum. Seni sonra ararım."

"Peki, tamam. Bye."

"Hoşça kal." Aramayı sonlandırdım, masamın alt çekmecesinden çantamı aldım, sonra telefonumu içine sokup omzuma attım. Telefon

Saat altı buçuk civarında yerleştirdiğimden beri dokunmamış olmama rağmen sabahkinden daha ağır geldi.

Bu sabah erkenden gelip bazı e-postalar üzerinde çalıştım. Sonra toplantı üstüne toplantı yaptım. Çoğu konferans salonundaydı, ancak ikisi öğrenci birliği binasında ve bir diğer de kütüphanede yapılmıştı, bu da beni kampüs boyunca dolaşmaya zorladı.

Sadece beynim kızarmakla kalmamıştı, ayaklarım da beni öldürüyordu. Tenis ayakkabısı yerine topuklu ayakkabı giymek gibi bir hata yapmıştım ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Arabama bindiğim anda, bu ayakkabılar tarih oldu. Eve yalınayak giderdim. Sonra eşofmanlarımı giyer ve akşamımın geri kalanını kitap okuyarak geçirirdim. şansım yaver giderse Ford'u aklımdan çıkarabilirdim.

Neden bu kadar zorluyordu? On yıl önce aşağılanan o değildi ki. Hayır, o bendim. Ve eğer ben o korkunç anıları yeniden yaşamak istemiyorsam, o kimdi ki beni buna zorluyordu?

Olmaz. Olmayacak.

Ağırlık odası programını tartışmak istemediği sürece konuşacak başka bir şeyimiz yoktu. Geçmişte ne olduysa artık konuyla ilgisi yoktu. Burada birlikte yaşamanın bir yolunu bulmak zorundaydık çünkü ben gitmeyecektim. Ben de boyun eğmeyecektim.

İşim sadece bir iş değildi, bu benim kariyerimdi. Bu benim geçim kaynağımdı.

Bir üniversite için çalışmak, öğrenci sporcularla çalışmak benim hayalimdi.

Sporu severdim. Rekabeti severdim. Ve kendi zaferim olmasa bile bir zafer için tezahürat yapmayı severdim.

Yıllarca, önce lisede sonra da burada TSU'da mesafe koşucusu olarak yarıştım. En güzel anılarımdan bazıları yarışma etkinliklerinde ya da otobüs yolculuklarında yaşadıklarımıdı. Arkadaşlarım benim takım arkadaşlarımdı. Ve son yılımda, Ford gittikten sonra, koşmak bana bir amaç vermişti. Bir çıkış noktası.

Bursum okul harcıma ödememe yardımcı olmuştu çünkü aksi takdirde üniversiteye gidecek param olmazdı. Yine de öğrenci kredilerimi ödemeyi yeni bitirmiştim.

Üniversitede atletizm, koşu günlerimin zirvesiydi. Hâlâ eğlence amaçlı koşmaktan keyif alıyorum. Daha dün 10 mil koşmuştum. Ama kaderimde Olimpiyatlar yoktu ve profesyonel bir kariyer yapmak gibi bir arzum da yoktu.

Mezun olduktan sonra spor yönetimi bariz bir seçim olmuştu. Antrenör olmak ilgimi çekmiyordu. Lisede sağlık ve sıhhat dersleri vermek istemiyordum. Ama bu, bir üniversite programının iç işleyişi, mükemmel bir uyumdu. Daha da iyisi, ben hâlâ bir Wildcat'tim.

Ford Ellis bunu mahvetmeyecekti. Bu garip aşamayı geçecektik ve sonunda, söylenmesi gerekenlerin zaten söylendiğini fark edecekti. Neden eski tarihi deşelim ki?

Yine de Ford muhteşem olduğu kadar inatçıydı da. Konuşmak için ısrar ederdi ve eğer reddedersem, beni ofisime kapatmak için elinden geleni ardına koymazdı. Adam bana korkakların yolunu seçip erkenden ayrılmaktan başka seçenek bırakmamıştı.

Anahtarlarımı almak için çantamı karıştırırken koridora adım attım ve bir adamın göğsünün sert duvarına çarptım.

"Whoa." Adrian'ın elleri omuzlarıma geldi ve topuklarımin üzerinde sallanırken beni sabitledi.

"Oh, beni korkuttun." Elimi hızla atan kalbimin üzerine bastırdım. "Özür dilerim. Ve merhaba." Alnıma bir öpücük bıraktı.

"Adrian," diye azarladım ve bir adım uzaklaştım. "Özür dilerim." Ellerini havaya kaldırdı. "Alışkanlık."

Kırması gereken bir alışkanlık. On üç ay önce.

Adrian ve ben iki yıldır çıkıyorduk. Yavaş başlamıştık, birbirimizi tanımak için acele etmiyorduk. Atletizm departmanında çalışmadığı için, bir ilişki kurallara aykırı değildi. Okulda yeniydi.

Mezunlar vakfı ve bana ilk buluşma teklifinden önce kampüs etkinliklerinde birkaç kez yollarımız kesişmişti.

Sonraki birkaç yıl hızla geçti ve bana yanına taşınmamı teklif ettiğinde bunu düşündüm. Gerçekten, dürüstçe düşünmüştüm.

Ama Adrian'ı sevmiyordum. Gerçekten hissetmediğim halde o sözleri söylemişim -bir hataydı bu-.

Kalbimin köşelerinde eriyen tek bir adam vardı. Kendini derimin o kadar derinlerine gömmüştü ki, adı görünmez bir mürekkep gibi olmuştu. Bir parçam, özellikle de son iki haftadır, bu ismin Adrian olmasını diliyordu. Eğer başka bir adama aşık olsaydım Ford'u göz ardı etmek çok daha kolay olurdu.

Adrian'la ayrılığımız karmaşık olmuştu. Birlikte geçirdiğimiz iki yıldan sonra, ortak arkadaşlarımız taraflarını seçmişlerdi. Resmi olarak birlikte yaşamamıştık ama hayatlarımız iç içe geçmişti. İkimiz de TSU çalışanıydık. Her gün birlikte çalışmıyorduk belki ama yollarımız o kadar sık kesişiyordu ki ayrıldıktan sonraki ilk altı ay dayanılmaz olmuştu.

Neyse ki o altı ay civarında biriyle çıkmaya başlamıştı. Kadın kasabada bir ortaokul öğretmeniydi ve uzun süre çıkmamış olsalar da Adrian ve benim ihtiyacımız olan sıfırlama olmuştu.

Aptalca bir şekilde, sohbet eden ve ara sıra yemek yiyen arkadaşlar olabileceğimizi düşünmüştüm. Bir ay önce böyle bir öğle yemeği yemiştik ve o zamandan beri Adrian uzlaşma yolundaymışız gibi davranıyordu.

Gece geç saatlerde *iyi geceler bebeğim* mesajları. Ofisime doğaçlama ziyaretler. Alın öpücükleri.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Akşam yemeğinde ne yaptığını görmek istedim."

"Planları var." Derin, yankılanan bir ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Kahretsin. Erken bir kaçış için çok fazla.

Ford, Adrian'ın arkasından gelip yanımda durdu.

Boynumu bükerek Ford'un berrak, mavi gözlerine hızlıca bakmaya cesaret ettim. Gözleri şu anda alnıma kilitlenmiş, Adrian'ın öptüğü noktaya dik dik bakıyordu.

"Ne planı?" Adrian Ford'la bana baktı, alnı çatlamıştı. Uzun boylu ve iriydi, kendisi de eski bir sporcu öğrenciydi. Wake Forest'ta beyzbol oynamıştı ama Ford'un kesik kaslarla dalgalanan altı-dörtlük gövdesi karşısında hiçbir şeyi yoktu.

"İçecekler," diye cevap verdi Ford, ben de

"Planım yok," dedim. Tanrım, bunun için enerjim yoktu.

"Mills." Ford'un elleri dar kalçalarında yumruk oldu.

"Mills?" Adrian gözlerini kırıştırdı. Çıktığımız süre boyunca bana birkaç kez Mills demişti. Yalan söyleyip ona bu lakaptan nefret ettiğimi söylemiştim.

Gerçek şu ki, ilk önce Ford talep etmişti.

"Adrian Allen, Koç Ford Ellis ile tanış." Aralarında bir parmak salladım. "Ford, Adrian'la tanış."

"Yeni koç." Adrian kaşlarını çatarak Ford'u süzdü, sonra sıkı bir gülümsemeyle ona elini uzattı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Adrian da Ford'la birlikte çalışacaktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Caddenin karşısındaki mezunlar vakfında çalışıyorum."

Ford, Adrian'ın elini sıkarken sadece başını salladı.

Takvimde mezunlar vakfında bir bağış toplama etkinliği vardı. Adrian ve Ford arasındaki bu tanışma kaçınılmazdı. Ama iki meslektaşın ilk kez karşılaşması gereken bu tanışma, şimdi daha çok liseli çocukların göğüslerini kabartması gibi geliyordu.

Ve ben ortada kalmıştım.

"İkiniz de bana izin verirsiniz, uzun bir gün oldu ve ben eve gidiyorum." Kaybolmayı umarak yanlarından geçip gittim.

Ama Adrian'ın sesi beni durdurdu. "Millie?"

Döndüğümde omuzlarım çöktü. "Evet?"

"Seni sonra ararım."

Ona zahmet etmemesini söylemeliyim. Sınırlarımızı yeniden belirlemeliyim. Ama onu Ford'un önünde bu şekilde reddedemezdim. Adrian'a aşık olmayabilirdim ama onun kalbini önemsiyordum. "Tamam."

Ford'un elleri iki yanında yumruk oldu.

Görmezden geldim ve merdiven boşluğuna yöneldim. Koşabilirdim ama ayaklarım acele edemeyecek kadar ağrıyordu. Kapıdan geçip merdivenlerin ilk basamağından indiğimde göğsüm hafifledi. Artık evimdeydim. Ama sonra üstümdeki kapı açıldı ve ayak seslerinin ağır gürültüsü bana tam olarak kimin takip ettiğini söyledi.

Yürümeye devam ederken topuklarım betonda tıkırdadı.

"Bir şeyler içmek için nereye gitmek istersin?" Ford sordu.

"Ev."

"O zaman seni takip edeceğim."

Öfkelendim. "Yalnız. Eve yalnız gidiyorum." "Sana söylenecek şeyler olduğunu söylemiştim." "Ben de sana bunun gereksiz olduğunu söylemiştim."

Zemin kata ulaştığımızda Ford tam arkamdaydı. Ben otoparka açılan kapıdan geçerken bana çok yakın duruyordu. Yaz güneşi gözümü kamaştırıyordu, bu yüzden çantamı karıştırıp bir güneş gözlüğü buldum ve taktım.

"İyi geceler."

"Millie." Sesi ayaklarımı durduran bir tuzak gibiydi. "Kimdi o?"

"Kim? Adrian mı?"

"Birlikte misiniz?" Kıskançlık tınısını kaplarken çenesi sıkıştı.

Oh, hayır. Ford kıskançlık yapamazdı. Kıskanması seksiydi ama hayır. Sadece . . . hayır.

Bir parçam Adrian hakkında yalan söylemek istiyordu. Ford'u kıvrandırmak için. Bir an için bunu düşündüm ama üniversite personeli genç kızlardan daha kötü dedikodu yapıyordu. İhtiyacım olan son şey Adrian'ın kesinlikle birlikte olmadığımız halde tekrar birlikte olduğumuzu duymasıydı.

"Hayır," dedim. "Biz ayrıldık."

"Ne kadar sürecektir?"

"Ne ne kadar?"

"Ne zamandır birlikteydiniz?"

"Bu seni ilgilendirmez." Tıpkı onun evliliğinin beni ilgilendirmediği gibi. Çenesi daha da sıkıldı ama Adrian konusunu açmadı.

"Şehir merkezine gitmek ister misin?" "Hayır."

"O zaman seni eve kadar takip edeceğim."

Kuru bir kahkaha serbest kaldı. "Kahretsin, ama çok inatçısın."

"Bir keresinde biri bana bunun en iyi özelliğim olduğunu söylemişti."

Benim. Ford tanıdığım en kararlı insandı. Sahada. Hayatta da. Bir şeyi kafasına koyduğunda, kazanmaktan daha azını kabul etmezdi. Asla pes etmezdi.

Ben hariç.

Benden vazgeçmişti.

Kalbimde, onun doğru seçimi yaptığını biliyordum. Kızına mümkün olan en iyi hayatı vermeyi seçmişti ve arkadaşlığımız sadece sorun yaratabilirdi. Joey söz konusu olduğunda başarılı olmasını gerçekten umuyordum. Benim çektiğim kalp acısı onun küçük kızının mutlu olması anlamına geliyordu.

"Hadi, Millie. Lütfen."

"Hayır."

Hırladı. "Neden?"

"Çünkü sen gittin." İtirafım Ford'u topukları üzerinde sallayarak aceleyle çıktı. Bazen onun inatçı damarını kesen tek şey acı gerçeğin tokadı oluyordu. "Biz arkadaştık. En iyi arkadaştık. Ve sonra sen gittin."

Gözleri yumuşadı. "İşte bu yüzden konuşmalıyız. Lütfen, Millicent."

Lanet olsun ona. O eski numaraları kullanmaya nasıl cüret eder? Tam adımı söylemeye nasıl cüret eder?

Kimse bana Millicent demezdi, ailem bile. Dünya için Millie'ydim ama Ford için bu hiçbir zaman yeterince iyi olmamıştı. O benim adımı kısaltırdı.

Çoğu zaman Mills'e isim takardı ama derdini anlatmak istediğinde ben Millicent olurum. Ve boyun eğdim. Her seferinde. Her seferinde. Zaman.

"Şehir merkezinde mi yoksa senin evinde mi?" diye sordu.

Evimi istila etmesine izin verme şansım yoktu. Onu zihnimden uzak tutmak zaten yeterince zordu, baş döndürücü kokusunun oturma odamı istila etmesine ya da kanepemdeki iri gövdesinin görüntüsüne ihtiyacım yoktu. Bu gece onunla ilgili uygunsuz rüyalar görecektim, muhtemelen görecektim de.

"Ugh. İyi. Sen kazandın." Elimi kaldırdım. Ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Şehir merkezinde park yeri bulmak yazın çok zordur ve çok yoğun olur." Bu ve şehir merkezinde üniversiteden biriyle karşılaşma ihtimalimiz daha yüksekti. Kimsenin konuşmalarımıza kulak misafiri olması riskini almak istemiyordum. "Ama İkinci Cadde'de sakın bir bira fabrikası var. Craft Six."

Sırtışı genişleyerek tam bir sırtışa dönüştü. "Orada buluşuruz." "Bu konuda kendini beğenmişlik yapma."

Parmağımla burnunu işaret ettim. "Asla."

İnatçı. Kendine güvenen. Bu kombinasyon her zaman benim zayıflığım olmuştu. Ya da belki benim zayıflığım her zaman Ford'du.

YEDİNCİ BÖLÜM

FORD

Millie uzun arkalıklı bir kabinde oturmuş, gözlerini masanın yanındaki cam pencereden dışarı dikmişti. Alt dudağı dişlerinin arasında endişeliydi.

En azından bu konuşma için gergin olan tek kişi ben değildim. Benimle bu bira fabrikasında buluşmayı kabul ettiği andan beri kalbim çarpıyordu.

Bunun eski bir arkadaşla sıradan bir görüşme olmasına imkân yoktu. Bu çok acıtacaktı.

Ancak bu tartışmayı daha fazla erteleyemezdik.

Millie'nin koridorlarda beni gördüğünde başka yöne kaçmayacağı bir yere gelmesi gerekiyordu. Ve benim de ona bakabileceğim ve onu kollarımın arasına alırken içimden bolca özür dilemek gelmeyeceği bir noktaya gelmem gerekiyordu.

Her şeyi sahaya dökmemiz ve on yıl önce kaçınmış olduğum konuşmayı yapmamız gerekiyordu. Belki o zaman geçmiş bir kenara bırakıp yolumuza devam etmek daha kolay olurdu.

Derin bir nefes aldım ve odayı boydan boya geçerek çimento zemini ve oluklu çelik duvarları inceledim. Açık tavanlar, açıkta duran kanal çalışmalarını sergiliyordu ve havaya keskin bir şerbetçiotu kokusu sinmişti.

Kabinin karşı tarafına geçtiğimde Millie'nin omuzları gerildi. Önündeki masada iki bira vardı, her biri buğday rengindeydi ve

beyaz köpük tabakası.

"Sana özel IPA'larından sipariş ettim," dedi yüzümden başka bir yere bakarak.

Tanrım, onun rahatsız olmasından nefret ediyordum. Çünkü hayatım boyunca beni Millie kadar rahatlatan başka bir insan olmamıştı. Onunlayken her zaman kendim olabildim. Tereddüt etmeden dürüst olabildim.

"IPA'ları severim." Bardağımı kaldırdım ve bir yudum aldım, soğuk, acı tat dilimde patladı. "Fena değil."

Pembe dudaklarına götürmeden önce bardağının kenarında bir parmak ucunu gezdirdi.

Belki bana doğru bakamıyordu ama benim için bakmamak imkânsızdı.

Saha evinden ayrıldıktan sonra saçlarını ensesinde bir düğüm haline getirmişti. Giydiği kolsuz beyaz bluz, fit bacaklarını ortaya çıkaran dar pantolonunun aksine boldu. Basit elmas küpeler narin kulak memelerini süslüyordu.

Adrian ona o küpeleri vermiş miydi? Pembe meme uçlarını emmek için onu o bluzdan çıkarmış mıydı?

İçimdeki kıskançlık dalgasını bir yudum daha bira içerek bastırdım.

Belki de eski bir aşkı ateşlemeseydi bu daha kolay olurdu. Bir odaya girse ve dikkatimi çalmasa. Millie'ye bakabilsem ve *Millie'mi* görmesem.

Ama o benim değildi, artık değil. Yine de onu başka bir adamla düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. *Lanet Adrian.*

Ne kadar zamandır birlikteydiler? Ne kadar ciddiye aldılar? Eğer onu alnından öpüyorsa, tekrar bir araya geliyorlar mıydı?

Onu seviyor muydu?

İçimdeki çukurun derinliği iki katına çıktı. Bir yudum daha bira içerek onu doldurmaya çalıştım. Adrian ve Millie hakkında gerçekten cevaplar istiyor muydum? *Muhtemelen hayır.*

"Hâlâ koşuyor musun?" Ben sordum.

"Neredeyse her gün." Başını salladı ve bileğindeki akıllı saatle oynadı.

"Herhangi bir ırk?"

"Genellikle Eylül ayında Mission yarı maratonunu yaparım. Onun dışında hayır." "Sadece sen ve kaldırım." Her zaman mutlu olduğu şeyin bu olduğunu söylerdi.

yer.

"Evet." Millie bana küçük bir gülümseme verdi, ama onun dışında dikkati o lanet bardağa kilitlenmişti, parmağı bardağın kenarında sürekli hareket halindeydi.

Bira fabrikası sessiz değildi. Masadan masaya dolaşan sohbet uğultusu açık alanı dolduruyordu. Bardan bardak şingirtıları geliyordu. Ama bizim masamızdaki sessizlik bir tuğla duvar kadar kalın ve katıydı.

Ağzımı kapalı tutmak için çaba sarf ettim ama onu buraya getirmek için bile çok zorladığımı bilerek bekledim. Eğer zorlamaya devam edersem, sonunda onu kapı dışarı edecektim.

"Joey nerede?" diye sordu sonunda.

"Bebek bakıcısıyla." Bugünkü golf takımındaydı. "Ailem gelecek hafta Vegas'tan geliyor. Ben çalışırken Joey'le takılacaklar, sonraki hafta da dadımız işe başlayacak. Tam da okul zamanı."

"Kaçınıcı sınıf?"

"Dördüncü."

"Annenle baban nasıl?" diye sordu.

"İyiler. Vegas'a taşınmadığım için kızgıyım." "Neden taşınmadın?" Gözleri benimkilere kaydı.

İlerleme. "Bunu düşündüm. Çünkü o zaman Joey'e yardım edebilirdim. Ama burası evim değil."

On dört yaşındayken ailem bizi San Diego'dan Las Vegas'a taşımıştı. Orada kendimi evim gibi hissedecek kadar zaman geçirmemiştim. Kaliforniya'yla da hiçbir bağım olmadığından, evimin nerede olduğundan tam olarak emin değildim. Seattle değildi, artık değildi.

Ama Montana'da potansiyel vardı.

"Sienna nerede? Sienna nerede?" Millie'nin sesinde kızgınlık vardı. Bugünlerde Sienna'nın adını hep aynı şekilde söylüyordum. "Seattle."

Kaşları kalktı. "Ama Joey burada seninle birlikte."

"Aynen öyle." Biramdan bir yudum daha alarak kendime bir an daha kazandırdım. Sonra buraya söylemek için geldiğim şeyi söyledim. "Millie, özür dilerim."

"Biliyorum." Gözleri yine bardağın üzerindeydi. "Sen biliyor musun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Zor bir durumdu. Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

"Seni asla incitmek istemedim."

"Uzun zaman oldu, Ford." Bileğine bir fiske vurdu. "Bunu geçmişte bırakabiliriz."

Hayır, yapamazdık. Millie ile arkadaş olmak istiyordum. Bir zamanlar o benim de en iyi arkadaşımdı. Eğer bunu geri kazanma şansım varsa, bunu kullanacaktım.

"Sienna bana hamile olduğunu söylediğinde çıldırdım," dedim. "İçime kapandım. Herkesi dışladım. Sen de dahil."

Millie kadehini kaldırdı, dudaklarına götürürken eli hafifçe titriyordu ve kocaman bir yudum aldı. Bardağı yere bıraktığında üçte birini boşaltmıştı.

Hay sikeyim. "Biriyle konuşmalıydım. Herhangi biriyle." Bunun yerine, korkularımın direksiyonun kontrolünü ele geçirmesine ve beni bir uçurumdan aşağı sürüklemesine izin verdim.

"Benimle konuşabilirdin." Bakışlarını kaldırdı ve ela gözlerinde ateş vardı.

"Yapmadığım için özür dilerim."

Yanımızdaki pencereye döndü, duruşu biraz gevşedi. "Buraya mazeret üretmeye gelmedim."

Millie tekrar bana döndü. "O zaman neden buradasın?" Bu gerçek bir soruydu. "Bunu neden yapıyorsun? Yıllar oldu."

"Çünkü dediğin gibi biz arkadaşlık. En iyi arkadaşlardık." Ve daha fazlası.

Sadece bir öpücük olsa bile.

Boğazı düğümlendi. "Beni hayatındaki en önemli kararın dışında bıraktın. Ve aptal ben, önemli olduğumu düşünmüştüm."

"Öyleydin."

Alay etti. "Ve sen bana böyle mi davrandın? Sienna'nın hamile olduğunu söylemek için beni aramadın bile. Takımdaki başka bir kızdan öğrendim."

Yüzümü buruşturdum. "En iyi anım değil."

Sienna biz ayrılmadan hemen önce hamile kalmıştı. Her zaman prezervatif kullanırdık ama ben ilişkimizi bitirmeden önce bir tanesi kırılmış olmalıydı.

Sienna'yla ilişkiyi bitirmemin sebebi Millie'ydi.

Yıllardır arkadaşlık. Sonra bir gün Millie'ye baktım ve onu öpmek istedim. Öpmemiştim ve Millie ile o ana kadar platonik olmaktan başka bir şey yapmamış olsak da, bu kendimi aldatmak gibi hissettirmişti. Bu yüzden Sienna ile ilişkiyi bitirdim.

Ayrılık tam bir rezaletti. Eski sevgilim dramatik değilse hiçbir şeydi. Benden ne kadar nefret ettiğini avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Ben umursamamıştım. Millie'mle birlikte olmak için özgürdüm.

Sonra her şey dağıldı. En
azından Joey'i
yakalamıştım.

"Sienna bana o pozitif hamilelik testini verdiğinde çıldırdım," dedim. "Kimseyle konuşmadım, Millie. Dünyayı görmezden geldim çünkü kafamın içindeki gürültü beni felç ediyordu. Sana söylemem gerektiğini biliyorum. Sadece . . . Donup kaldım. Boğuldum."

"Bana söylemeliydin."

"Sana söylemeliydim. Ama çok korkmuştum." Baba olmaktan. Daha onunla tanışma fırsatı bulamadan çocuğumu kaybetmekten. "Mazeret yok. Her şeyi berbat ettim."

"Seni desteklerdim." Dişlerini sıktı. "Her şey boyunca."

"Dediğim gibi, sıçtım batırdım." Önce Millie'yi uzaklaştırarak. Sonra Sienna ile evlenerek. Evliliğimiz "evet" dediğim andan itibaren lanetlenmişti.

Babalık testi sonuçları geldikten sonra Sienna gözyaşlarını bir silah olarak kullanmıştı. Korkularımı manipüle etmiş ve paniğimden yararlanmıştı. Omzumda ağlamış ve bana bekâr bir anne olmaktan ne kadar korktuğunu anlatmıştı. Evlat edinme fikrini ortaya attığında aklımı kaçırmıştım.

Çocuğumu başka birinin büyütmesi fikri.

Yok artık.

Sienna'nın sorununu çözmüştüm. Ona evlenme teklif etmiştim ve o gözünü bile kırpmamıştı.

Hayatım bir hafta içinde alt üst olmuştu. Sienna ve ben hızlı bir nikâh için adliyeye gitmiştik. Birkaç gün sonra NFL'e seçildim. Beşinci turda Seahawks'a gitmiştim ve tüm profesyonel kariyerim boyunca bu takımda oynayacak kadar şanslıydım.

Ben de Sienna'ya sadık kalacak kadar aptaldım.

Belki de yıllarca onun zehriyle yaşadıktan sonra bıkmıştım. Belki de başlangıçta gerçekten korkmuştu ve hamileliği, evliliğimiz bir tuzak değildi.

Fark eder miydi? Artık bitmiştik.

Sienna tam da istediği şeyi elde etmişti: NFL'den bir kocanın maaş çekini ve Millie'yi hayatımdan çıkarma şansını. En azından ben de tam olarak istediğimi elde etmiştim.

Joey.

"Buna ne dememi istiyorsun, Ford?" Millie sordu.

"Hiçbir şey." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Keşke yüzlerce kararı farklı vermiş olsaydım. Sana yaşattığım acı için özür dilerim. Kalbimin derinliklerinden özür dilerim."

Bardağını aldı, içmek için kaldırdı ama kenarı dudaklarına değmeden masaya bıraktı. "Seni öptüm. Ayrıldığınızı düşündüm ve seni öptüm. Bu hile miydi?"

"Hayır."

Millie zorlukla yutkundu. "Ama onu hâlâ seviyor muydun?" "Evlendikten sonra bile."

"Düşündüm ki ..." Millie'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Seni öptüm ve düşündüm ki ..."

"Seni o şekilde sevmediğimi sanıyordun."

Başını salladı. "Belki pişman olmuşsundur diye düşündüm. Sadece arkadaş olmak istiyordun ve ben çizgiyi aştım."

"Hayır, Mills. O öpücükten hiç pişman olmadım."

Evet, beni hazırlıksız yakalamıştı ama ben de onu öpmüştüm. Bundan şüphe duyması, bundan utanç duyması... Lanet olsun, tam bir pisliktim. Bunca yıl, bunca duyguyu ben korkak olduğum için yaşamıştı.

Millie'yle konuşmak yerine onu dışladım. Sienna bana hamilelik testini verdiği anda, Millie ile arama mesafe koymuştum. Mesajlarına cevap vermeyi bıraktım. Ondan kaçmak için felsefe dersine girmedim. Tesadüfe bakın ki, öpüşmemizden hemen sonraydı.

Millie'nin onu terk etmemin sebebinin o öpücük olduğunu düşünmesine şaşmamalı. Gerçekte, boğuluyordum. Eski kız arkadaşım, Millie'den her zerresiyle nefret eden bir kadın, çocuğuma hamileydi ve bebeğimizi vermekle tehdit ediyordu. O zamanlar tek seçeneğim Millie'yle olan arkadaşlığımı feda etmek ve onu bırakmaktı.

"Seninle konuşmalıydım. Ama Joey için doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Asla Sienna'yla ilgili değildi. Her zaman kızım içindi."

Millie tekrar bardağa döndü, parmağı bardağın ağzında bir kez daha dolaştı.

"Seni incitmek istemiyorum. Bırakın atletizm departmanını, TSU'da çalıştığınızı bile bilmiyordum. Aksi takdirde, sana ulaşırdım."

önce."

Hâlâ göz temasından kaçınarak başını salladı. "Beni hiç araştırmadın mı?" "Hayır," diye itiraf ettim. "Ama seni düşünmediğim için değil." Sessiz kaldı.

"Buradayım," dedim. "Burada olmak istiyorum. İyi bir iş yapmak ve Joey'e hayatında bir kez olsun normal bir yaşam sunmak istiyorum."

Başka bir baş sallama.

Bu susmam gereken noktaydı. Onunla konuşabildiğim ve beni dinlediği için memnun olmalıydım. Ama kıcımlı bu kabinden çıkardım mı? Hayatıma devam etmek için onu yalnız bıraktım mı?

Hayır. Çünkü Millicent Cunningham söz konusu olduğunda, oyunun bittiğini kabul etmek istemiyordum. Henüz değil.

"Yeniden başlamak istiyorum."

Bu onun dikkatini çekti. Yüzü bana döndü, ela gözleri kocaman açılmıştı. "Neye başlayacaksın?"

Biz. "Bir dostluk. Böyle başlamıştık. Tekrar arkadaşım olabilir misin?"

"Belki," diye fısıldadı.

Bu bir hayır değildi. Ve bugün için bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. "Yeterince adil."

Cebimden cüzdanımı çıkardım ve masanın üzerine yüz dolarlık bir banknot koydum. Sonra kabinden kayarak çıktım, eve, çocuğumun yanına gitmeye hazırdım ki Millie beni durdurdu.

"Ford?"

"Öyle mi?"

"Joey senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı. Onun için savaştığın için." "Her zaman onun için savaşacağım."

"Güzel." Başını salladı, sonra gözlerinden süzülen yaşları saklamak için arkasını döndü.

Millie'nin babası o sekizinci sınıftayken ölmüştü. Babası bir pilottu ve havaalanına giderken geçirdiği trafik kazasında ölmüştü. Tüm bildiği

Bana ondan bahsettiğinde, kızının kalbini kırdığım için kıcıma tekmeyi basacak türden bir babaydı.

Ona izin verirdim.

Eğer bir adam Joey'i böyle incitmiş olsaydı, ölmüş olurdu. Kızım için savaştım. Ama belki de başka biri için de savaşmamın zamanı gelmişti.

Ben.

Belki de istediğim şey için savaşmanın zamanı gelmişti.

Şu anda istediğim kişinin güzel ela gözleri ve yumuşak çikolata rengi saçları vardı.

"İşte görüşürüz, Millie."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"

Nerelerdeydin?" Sonbahar sordu.

En son ne zaman telefonlarıma bir *merhaba* diyerek cevap verdiğini hatırlayamıyordum ama o Autumn'du. Özür dilemeyecek kadar açık sözlüydü ve özellikle en yakın arkadaşları için çoğu hoş sohbetin zaman kaybı olduğunu düşünürdü.

Marketin otoparkında yürürken güldüm. "İş. Evime. Her zaman gittiğim yerler."

"Benden kaçıyordun. Bu hafta seni üç kez aradım." "İşler çok yoğundu." Tamamen yalan değildi.

Güz döneminin yakında başlamasıyla birlikte herkes yeni bir okul yılına hazırlanıyordu ve işler yoğundu. Ama evet, ondan kaçıyordum. Herkesten kaçıyordum.

Ford'la bira fabrikasında buluştuğumuzdan beri geçen bir hafta içinde zamanımın çoğunu yalnız geçirmiştim.

Düşünmek. Hatırlamak. İyileştirmek.

Ford'un tartışmamızı ertelemesine sevinmişim. Açıklamasını duymaya, beni neden bu kadar aniden kestiğini bilmeye ihtiyacım vardı. Bir hafta boyunca konuşmamızın zihnimde dönüp durmasına izin verdim. On yıl boyunca görmezden geldiğim bazı yaralarımı dikmek için bu konuşmayı dinledim.

İlk yılımın son birkaç haftası çok acımasız geçmişti. Ford benden kaçıyordu. Ben de Ford'dan kaçıyordum. Sienna'yla her karşılaştığımda bana küçümseyici bir sırıtış atıyor ve düz karnını ovuşturuyordu.

Kendimi kandırılmış hissettim. Kullanılmış. Aşağılanmış. Erkekler söz konusu olduğunda, cesur değildim. Ama hayatımda ilk kez bir öpücüğü ben başlatmışım ve ertesi gün Ford beni hayatından çıkarmıştı.

Tek istediğim sömestri bitirip Ford'dan kaçmaktı. Ama o daha yeni NFL'e seçilmişti ve başarısı kampüste ve spor salonunda sürekli konuşulan bir konu olmuştu.

Bir yandan arkadaşımı kutlamak isterken bir yandan da bu kadar acı hissetmek imkânsızdı.

Belki de en başta onu hiç öpmemiş olsaydım daha iyi olurdu. Sadece arkadaş olarak kalırdık. Belki de hayatımdan kaybolmak yerine bana Sienna'dan ve bebekten bahsedirdi.

On yıl boyunca, o öpücüğün sonumuz olduğunu düşünmüştüm. Bana acıdığı için beni öpmüştü. Beni açıkça reddetmek istememişti. Sienna'ya hâlâ aşık olduğunu itiraf etmek istememişti.

Ama bira fabrikasındaki konuşmamızdan sonra, şey ...

Geçtiğimiz on yıl, bir hafta öncesine göre çok daha farklı görünüyordu.

Ancak bir hafta yeterince uzun olmamıştı ve ben hâlâ duygularıyla boğuşuyor, kalbimdeki karmakarışık karmaşayı anlamlandırmaya çalışıyordum. Autumn'a Ford'la olan konuşmamı anlatacaktım. Eninde sonunda. Ama bugün değil.

Ben de beyaz yalanıma devam ediyordum. Çok meşguldüm.

"Meşgulüm," diye kestirip attı. "Bu mazeretle mi gidiyorsun? Kiminle konuştuğunu unutma, Millie."

"Bu doğru. Yılın bu zamanları nasıldır bilirsin. Programım çok yoğun. Ama Adrian dün ofisime uğradı. Yine."

Dünkü ziyareti Ford'la tanışmasından bu yana dördüncü ziyareti oldu. Sonbahar inledi. "Ah, Adrian."

"Sert olmak istemiyorum. Ayrıldığıımızda onu incittiğimi biliyorum."

"Evet, ama yoluna devam etmek zorunda. Artık acınacak haldeyiz."

Haksız da sayılmazdı.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Markete gidiyorum," dedim çift kapının önünden bir el arabası kaparak. "Biraz çamaşır yıkayacağım. Sadece takılıyorum. Ya sen?"

"Yediye kadar çalışıyorum. Bir müşterim son dakika kesimi ve rengi için aradı, ben de enayi gibi onu geç saate almayı kabul ettim. İşim bittiğinde bir şeyler içmek için buluşmak ister misin?"

"Um . . ." Bu sabah hava çok ısınmadan önce yedi millik bir koşuya çıkmıştım ve şimdi tek yapmak istediğim evde tembellik etmektir. Belki kurabiye pişirmek. Bugün biraz şeker kalorisi kazanmıştım.

Ve okul başlar başlamaz, Noel tatiline kadar evde bir hafta sonu nadiren olacaktı. Cumartesilerim sporla tüketilmek üzereydi.

"Belki," dedim ona.

"Belki'nin anlamı hayır."

Gülümsedim. "Her zaman değil."

"Evet, her zaman. Her neyse. Gidip kendi başıma eğleneceğim." "Tek başına mı? Evet, doğru. Sen asla yalnız değilsin."

Autumn etrafı diğer insanlarla çevrili olduğunda geliştirdi. Enerjisini sosyal etkileşimlerden alırdı ve bu yüzden harika bir kuaför olmuştu. Ne kadar önyargılı olsam da, onun koltuğuna oturup da iyi vakit geçirmeyen biri olduğundan şüpheliydim.

"Çıktığında beni ara," dedim. "Fikrimi değiştirebilirim."

"Tamam." Öpüşme sesi çıkardı. "Hoşça kal."

"Güle güle." Telefonu kapattım ve arabadaki çantama koydum. Sonra fırın reyonuna doğru ilerledim.

Telefonum tekrar çaldığında onun önünde duruyordum. "Merhaba anne," diye cevap verdim.

"Merhaba, tatlım. Ne yapıyorsun?"

"Alışveriş. Sen mi?"

"Macie'nin evine gidiyorum. Kurabiye pişiriyoruz." "Ben de bugün aynısını yapmayı düşünüyordum."

"Büyük akıllar." Güldü. "Dinle, aramamın nedeni Şükran Günü için buraya gelmek isteyip istemediğini sormaktı. Macie gerçekten ev sahipliği yapmak istiyor."

"Bu sefer ev sahipliği yapacağımı sanıyordum." Geçen yıl, birbirimize gidip gelmeyi kabul etmiştik. Önce Macie'nin evi, sonra benimki. Böylece tatillerde yemek yapma sorumluluğu hep kız kardeşime kalmayacaktı. Ama Macie ya da annem beni en son iki yıl önce doğum günüm için ziyaret etmişlerdi.

Ailemi görmek istiyorsam, arabama atlayıp eyaletin öbür ucundaki Billings'e gitmem gerekiyordu.

"Bunu konuştuğumuzu biliyorum Millie, ama Macie ve çocukların kendi evlerinde olması işleri daha da kolaylaştırıyor."

"Tamam." İçimi çektim, tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Çocuklar için daha kolay olacaktı. Annem de her konuda Macie'nin tarafını tutuyordu. Macie'nin istediği buysa, alacağı da buydu.

"Seni görmek harika olacak," dedi annem. "Seni bıraksam iyi olacak. Kız kardeşinin evine doğru gidiyorum. Güle güle."

Telefonu kapatmadan önce veda etmeme bile izin vermedi.

Onun kayırmacılığı havalı kornadan daha yüksek sesle bağıırıyordu. Sonsuza dek yaptığımız her konuşmada bağırıyordu.

Kötü bir ilişkimiz olduğundan değildi. Sadece onun Macie'yle olan ilişkisinin yanında sönük kalıyordu. Babam öldükten sonra üçümüz bir araya gelmiştik. Onun kaybıyla hepimiz yıkılmıştık. Ama benden iki yaş büyük olan Macie ağır bir depresyona girmişti.

Annem muhtemelen her ebeveynin yapacağı seçimi yapmıştı. Macie'ye elinden gelenin en iyisini yapmış, kız kardeşimin kederinin diğer tarafına geçmesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. İkisini de suçlamıyordum, sadece ikinci tercih olduğumu biliyordum.

En çok da babamı özledim. Babamı hep özleyecektim. Macie'nin annesinin olduğu yerde, babam benim olmuştu. Belki bugün onu özlediğim için en sevdiği kurabiyelerden yapardım.

Telefon konuşmasını bir kenara bırakıp bir çuval unu sepetime attım, sonra süt ve yumurtalara doğru ilerlemeye devam ettim, o sırada tanıdık bir figür fırın reyonunun sonunda belirdi. Saçları beyzbol şapkasının altında sıkışmıştı ama o geniş çerçeveyi ve seksi havayı nerede olsa tanırdım.

Ford. *Lanet olsun.*

Bira fabrikasından beri birbirimizi görmemiştik. Gerçekten çok meşguldüm ve o da beni rahat bırakmıştı.

Ama Mission'ın sorunu da buydu. Son yıllarda nüfus akınına uğramış olsa da, özünde hâlâ küçük bir kasabaydı. Markette insanlarla karşılaşmak kaçınılmazdı, özellikle de TSU çalışanları için. Bir Pazar günü Costco'ya gitmek, haftalık personel toplantısına katılmak gibiydi.

Ford'un geniş gövdesi gri bir tişörtü omuzları ve göğsü boyunca sonuna kadar geriye sarkıyordu. Dar kalçalarından sarkan bir çift solmuş kot pantolon, bir çift tenis ayakkabısına doğru sarkıyordu. Şapka gözlerini kapatıyordu ama düz, beyaz gülümsemesini gizleyemiyordu.

El ele bana doğru yürürlerken gülümsemesi kızını hedef alıyordu.

Joey önce beni fark etti, koridorun aşağısını işaret etmeden önce Ford'un elini çekti.

Parmağını takip etti ve parmağı bana geldiğinde gülümsemesi sekteye uğradı.

Adımları yavaşladı ve "Özür dilerim" diye mırıldandı. Cumartesi günü dükkâna geldiğim için mi?

Ford Ellis uzak durmamı zorlaştırıyordu.

"Oh be," diye fısıldadım, sonra güçlendirici bir nefes aldım ve arabamı onlara doğru iterek yoluma devam ettim.

Ford'un bakışları duştan sonra üzerime geçirdiğim gri tayt ve siyah atleti taradı. Bu bakışlarda çok fazla takdir vardı, tıpkı bağış toplama etkinliğinde gözlerini o siyah elbisenin içindeki kışkımda birden fazla kez hissettiğim zamanki gibi.

Zamanında pek çok erkek tarafından kontrol edilmişim ama Ford bir kadını baştan aşağı süzdüğünde, sadece bir aptalın kalbi yerinden fırlamazdı.

"Hey, Mills." Çakıllı sesi tüylerimi diken diken etti.

"Merhaba." Sesim çok nefesliydi. *Ugh. Sadece. Normal davran. Normal davran. Millie.* "Selam Joey."

"Merhaba." Gülümsedi ve babasının elini aralarında ileri geri salladı.

"Bugün ne için alışveriş yapıyorsunuz?"

"Kek." Ford boş sepetini kaldırdı ve çenesini yanımdaki krema bölümüne doğru salladı.

"Babam dün akşam yemeğinde yeşil fasulyelerimin hepsini yiyemeyeceğime dair benimle iddiaya girdi ve ben de yedim, bu yüzden pasta seçme hakkım var."

"Evet, bana gerçekten gösterdi." Ford göz kırptı.

"Ah." Göz kırpmanın beni bir su birikintisine dönüştürmesine izin vermemek için elimden geleni yaparak gülümsedim. "Peki, iyi şanslar. Ben de kendimce bir şeyler pişireceğim."

"Ne yapıyorsun?" Joey arabamı işaret ederek sordu.

"Canavar kurabiyeler."

"Canavar kurabiyeler istiyorum." Joey'nin gözleri Ford'a kaydı. "Onun yerine bunları yapabilir miyiz?"

"Uh" Yüzünde panik ifadesi belirdi. "Üzgünüm prenses. Canavar kurabiyelerin nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Ah." Joey'nin omuzları çöktü. "Keşke Nana hâlâ burada olsaydı. Kurabiye yapabilirdi."

Ford'un paniği, kızına bakarken hayal kırıklığı ve pişmanlığa dönüştü. Ve şu anda, dünyada tek istediği şey

kız arkadaşına bir grup canavar kurabiye vermek için. Onu mutlu etmek için gerçekten her şeyi yapardı, değil mi?

O iyi bir babaydı.

Benim de iyi bir babam vardı.

Uzak durmak zordu. Ford'dan kaçmak. Ya sadece dursaydım? Evet, acıtmıştı. Evet, aşağılayıcıydı. Ama on yıl . . .

Devam etme zamanı gelmişti.

"Sana tarifimi gönderebilirim," dedim ona. "Ve tüm malzemelere sahip olduğunuzdan emin olabiliriz."

"Evet." Joey'nin yüzü aydınlandı.

Onun için her şeyi yapmasına şaşmamalı. Joey'nin sarı saçları benimkiler gibi yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Sıcak pembe bir tulum ve ona uygun sandaletler giymişti. Çocuk çok sevimliydi.

"Teşekkürler." Ford'un tüm vücudu sarktı. "Yolu göster."

El arabamı döndürüp un ve şekerlere geri döndüm. "Ununuz var mı?"

"Hayır."

Raftan aldım ve uzattım. "Şeker?" Başını salladı.

"Hayır."

"Esmer şeker? Kabartma tozu? Çikolata parçaları?"

Bir hayır daha, ardından bir hayır daha, ardından bir hayır daha.

"Tam olarak neyiniz var?" Sepeti o kadar doluydu ki tutarken pazuları şişiyordu.

"Yemek pişirmemle pek tanınmam." Yüzünü buruşturdu. "Izgara ve mikrodalgaya sadık kalırım."

"Daha önce hiç kurabiye yaptın mı?"

"Hayır."

"Ama pasta yapabiliyorsun, değil mi? Bu çok da farklı değil."

"Pasta da yok. Pastaneden bir tane alacaktık. Joey kremasını seçecek ve kendi istediği gibi süsleyecekti."

Ama Şimdi kurabiye istiyordu ve onları piŐirmesi gerekecekti.

"Oh." Ağzımı çekiŐtiren sırtıma Őeytaniydi. Buna intikam diyebilirsiniz ama Ford'un mutfaktaki görüntüsü, bir tarifi karıştırırken her yüzeyin tozunu alan un, küçük bir zaferdi.

Ford, "Bunun sonunun iyi biteceğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Bu senin için iyi olacak. Ayrıca, kurabiye yapmak kolaydır. Kurabiye tepsiniz var mı?"

"Fırından korkuyorum Mills."

"Buraya gelip bize yardım edebilirsin," dedi Joey. "Babama nasıl yapılacağını ğretirsin."

SırtıŐım düştü. "Oh, uh ..."

"Harika fikir, prenses." Şimdi kendini beğenmişlik sırası Ford'daydı. "Zaten kurabiye yapacaktın, değil mi?"

Evet, kurabiye yapmayı planlıyordum. Mutfağımda.

"Lütfen?" Joey'nin yalvarıŐı gözleri yaşlı ve elleri kenetli bir Şekilde geldi. Hayatımda gördüğüm en acınası, en sevimli bakıŐtı bu.

Oh, lanet olsun. "Bu surata nasıl hayır dersin?" Ford'a sordum. Joey onun yerine "Hayır diyemez," diye cevap verdi.

Ford kıkırdadı. "Bu doğru. Genelde istediğini elde eder." "Sanmıyorum-"

"Lütfen." En az kıızı kadar acınası ve sevimli görünüyordu. Buna bir de gözlerindeki çaresizliği ekleyin.

Lanet olsun ona. LanetlenmiŐtim.

"Lütfen?" Joey ellerini göğsünün önünde kavuşturarak tekrar yalvardı.

Gah. "Tamam." Tanrım, zayıf düşmüştüm.

"Evet!" Joey yumruklarını havaya kaldırdı ve koridorun ortasında dans etti.

Ama kalbimi durduran Ford'un gözlerindeki muzaffer parıltıydı.

Bu bakışı daha önce ESPN'de ve Şahsen görmüştüm. Ford ne zaman kazansa böyle bakardı.

Ve bunun canavar kurabiyelerle bir ilgisi olmadığına dair içimde bir his vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

FORD

Bu korkunç bir fikirdi•

"Ne yapıyorsun?" Joey, ben mutfakta koşuştururken, kahvaltıdan sonra lavaboda bıraktığım mısır gevreği kaselerini durulayıp bulaşık makinesine atarken sordu.

"Temizlik. Git yatağını topla."

İnledi. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Canavar kurabiye istiyorsan, evet."

"Tamam." Döndü ve odasına doğru tepindi. Mission'a geldiğimizden beri bu hareketi sümüklü göz devirmesiyle birlikte sayısız kez yapmıştı.

Normalde onu geri arar ve tavrından dolayı azarlardım. Ama bugün her şeyi olurluna bıraktım.

Joey ve ben ya markette olduğu gibi gülüyor ve gülümsüyorduk ya da birbirimizin boğazına sarılıyorduk. Taşındığımızdan beri -taşınma öncesinden beri- sürekli kavga ediyorduk ve bugün, Millie buraya gelirken, kızımınla tartışmak istemiyordum.

Ben mutfakı temizlemek için kırım yırtarken onun odasına gitmesine izin verdim. Millie'nin buraya gelmeden önce alışverişi bitirip kendi alışverişini eve bırakmasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kırk metre koşar gibi hareket ettim.

Bulaşıklar bittikten sonra tezgahı sildim ve görmezden geldiğim posta yığınının bir çekmeceye yerleştirdim. Sonra oturma odasına geçtim, sehpanın üzerinde bıraktığım bardağı aldım ve Joey'nin son atıştırma malikanesinin kırıntılarını sildim.

Pasaklı biri değildim ama lanet olsun, ev ne zaman bu kadar dağınık hale gelmişti? Tamam, belki de Seattle'da biraz fazla rahattım çünkü Joey'nin dadısı her şeyi tertemiz tutuyordu. Hafif temizlik ve ara sıra çamaşır yıkamaktan çekinmiyordu. Onun halledemediği her şeyi hizmetçim hallediyordu.

Ama henüz bir hizmetçim yoktu. Burada çalışması için tuttuğum dadı Pazartesi günü işe başlıyordu ve temizlik konusunda nasıl hissedeceğinden emin değildim. Şimdilik tek başımaydım ve Millie'nin onayının önemli olduğunu hissediyordum.

Mücadele ettiğimi görmesini istemedim. Bana acıyarak arkadaşlık etmesini istemedim.

Joey'nin banyosu en yakın olduğu için temizdi. Lavabodaki deniz mavisi diş macununu yıkadım ve kancaya yeni bir el havlusu astım. Sonra anneme mesaj atıp geçen hafta Vegas'a dönmeden önce tuvaleti fırçaladığı için teşekkür etmeyi de aklıma not ettim.

Annem ziyaretleri sırasında en az on kez Nevada'da yaşarsam benim için seve seve temizlik yapacağını hatırlatmıştı. Annem de babam da Montana'ya taşındığım için bana bok atmışlardı ama sadece takılıyorlardı. Koçluğu ve futbolu ne kadar sevdiğimi biliyorlardı. Treasure State'i ne kadar sevdiğimi biliyorlardı. Ve birden fazla kez Joey'le iyi bir iş çıkardığımı söylediklerinden eminlerdi.

Öyle miydin? Şu anda, her seferinde başarısız oluyormuşum gibi hissediyordum. Kirli bulaşıklar. Paketlenmemiş kutular. Çamaşır yığınları. Annem elektrik süpürgesini nereye saklamıştı?

Sadece dağınık bir evdi. Her akşam kapıdan girdiğimde kendime bunu söylerdim. Sadece dağınık bir evdi ve ne benim

Ne bebek bakıcıları ne de Joey umursuyor gibiydi. Millie de muhtemelen aldırılmazdı, yine de . . . Temizlik yaptım.

Hayatımda hiç yemek pişirmeyi denememiştim. Fırınla geçirdiğim süre donmuş pizza ya da patates kızartması pişirmekten ibaretti. Seattle'da çalışan bir şefim vardı. Burada bir şef tutmalı mıydım? Ya da nasıl yemek yapılacağını öğrenmeli miyim? Belki yol boyunca Joey'e de öğretirim.

"Joey, yatağın hazır mı?" Banyodan aceleyle çıkarken ona seslendim. "Evet," diye bağırdı.

"Güzel, şimdi pijamalarını çamaşır sepetine koy ve oyuncaklarını topla."

Kendi yatak odama koşup temiz kıyafet sepetini dolaba saklarken homurdandı. Yatak toplanmamıştı, çarşaf lar buruşuktu. Dün gece incelediğim oyun kitabı komodinin üzerinde açık duruyordu. Kapıyı kapattım ve Millie'nin evi gezmek istemeyeceğini umdum.

Oturma odasında, gazlı şöminenin yanına dört kutu yığılmıştı; her birinin içinde kitaplar, kupalar ve yıllar boyunca topladığım diğer ıvır zıvırlar vardı. Yığından bir tanesini aldım ve ofise götürdüm.

Millie, Joey'nin mezunlar kermesinde bahsettiği fotoğrafı görmek isteyebilirdi ve şu anda kitaplığımdaki *tek* eşyanın o fotoğraf olduğunu bilmesini istemiyordum.

Kutuyu ofise taşıdım, ambalaj bandını kesmek için masamdan bir makas aldım. Sonra her biri kâğıda sarılmış kupa ve plaketleri çıkarıp rafa koydum.

"Kitaplar nerede?" Kutunun dibine ulaştım ve dişlerimi sıktım.

En azından kitaplık çıplak görünmüyordu. Ama şimdi kariyerim için bir tapınak da olabilirdi. Her şeyden kibir fişkırıyordu. Fotoğraf da dahil olmak üzere her şeyi yeniden paketlemek üzereydim ki kapı çaldı.

"O burada!" Joey bağırdı, ayak sesleri odasından dışarı taşıyordu.

"Joey, yapma-" Peşinden koştum, kapıyı açmadan önce onu yakalamak için neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

Seattle'da, girişinde bir güvenlik görevlisi bulunan güvenli bir sitede yaşıyorduk. Rastgele ziyaretçi diye bir şey yoktu.

"Dur bakalım." Eli kapı tokmağına dokunduğu anda onu dururdum. "Kapıyı insanlara açamazsın Josalynn. Kim olduğunu bildiğini düşünsen bile."

"Neden?" Joey'nin bugünlerde en sevdiği soru.

"Çünkü güvenli değil. Bir yetişkini bekle, tamam mı?"

Sanki bir kolum daha çıkmış gibi bana baktı, sonra yan pencereyi işaret etti. "Millie'yi *görebiliyorum*."

"Değil-" Dokuz yaşındaki bir çocukla tartışmak neden bu kadar zordu? "Sadece ... kapıyı açma."

"Belki biri kapıyı açabilir," dedi Millie, sesi boğuk çıkıyordu. "Bu çantalar çok ağır."

Joey düğmeyi çevirmeden önce bana kaşlarını çattı.

"Teşekkürler." Millie, kolları plastik çuvalarla ilmeklenmiş bir halde ayaklarını sürüyerek içeri girdi.

"İşte." Hepsini kaptım, bileklerinden çıkardım ve içine göz attım. Malzemeleri daha önce marketten almamış mıydım? "Ne-"

"Sana mutfağı göstereyim." Joey Millie'nin elini tuttu ve çekmeye başladı.

"Oh, tamam." Millie kaçmayı düşünüyormuş gibi kapıya doğru baktı ama Joey güçlüydü ve onu sertçe kavıyordu.

Onlar girişte yürürken bakışlarım Millie'nin vücudunda geziniyor, ince omuzlarını ve ince belini inceliyordu. Üzerinde markette giydiği gri tayt ve atlet vardı ve bu kıyafet hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Bacakları üniversitedeyken olduğu gibi formdaydı. Kalçaları mükemmel bir kıvrıma sahipti, eskisinden biraz daha dolgundu ve daha da baştan çıkarıcıydı.

Aletim kotumun arkasından seğirdi.

"Siktir." "Baba!" Joey seslendi. "Eşyaları getir."

"Geliyorum." Joey ve Millie'yi mutfakta buldum, kızım her çekmeceyi ve dolabı açıp kapatıyor, Millie'ye kapsamlı bir tur attırıyordu. Çantaları adaya bıraktıktan sonra elimi yüzüme sürdüm. Cumartesi öğleden sonra saat iki bira içmek için çok mu erkendi?

"Ve bu da buzdolabı." Joey odanın öbür ucundaki buzdolabını işaret etti, sonra bunun çok açık olduğunu fark edince kıkırdadı.

"Bütün bunlar da ne?" Getirdiğim çantalardan birine dokunarak sordum. Millie'nin yanaklarında tatlı bir kızarıklık belirdi. "Pasta için de bir şeyler var."

Benim Millie'm. Benim tanıdığım Millie buydu. Düşünceli. Sevecen. Biraz utangaç.

"İkisi de mi?" Joey'nin çenesi düştü, sonra yumruğunu sıktı. "Evet."

"Başlasak iyi olur." Millie fırına doğru yürüdü, düğmelere basarak doğru sıcaklığı ayarladı. Sonra da pişirdi.

Mutfakta dolaşırken gözlerimi ondan alamıyordum, sanki buraya binlerce kez gelmiş gibi çalışıyordu. Zarafetle hareket ediyor, zahmetsizce karıştırıyor, ölçüyor, kepçeliyor ve karıştırıyordu.

Joey yemek odasından bir sandalye getirip Millie'nin yanına yerleştirdi, onun dikkati de benimki kadar dalgındı. Ve kızımın yüzündeki şaşkınlık ...

Onları birlikte izlerken göğsümde bir şeyler sıkıştı. Joey daha önce annemle kurabiye yapmıştı.

Sadece kendisinin değil.

Sienna, sosyal medya hesapları için sahte bir yemek videosu hazırlamasaydı mutfakta ölü olarak yakalanmazdı. Gerçek şu ki şefimiz karbonhidratsız, sütsüz, glutensiz, şekersiz, tatsız yemeklerini hazırlamıştı. Kurabiye mi? Şeytan çıkarma ayini yapması için bir rahip çağırırdı.

Joey bu yüzden tatlıları severdi. Boşandıktan sonra ikramlar hayatımızın düzenli bir parçası haline gelmişti. Belki de bu aptalcaydı.

Onu şımartıyordum ama yine de yapıyordum.

İlk parti kurabiyeler fırına girince Millie ellerini yıkadı ve tezgâha yaslandı. "Bir dahaki sefere kendi başına yapabileceğini düşünüyor musun, Koç?"

"Belki." *Milyon yıl geçse de olmaz.* Pişirme işine zerre kadar dikkat etmemiştim, tüm zaman boyunca onu izlemekle meşguldüm.

"Odamı görmek ister misin?" Joey sandalyeden atlayarak sordu.

"Elbette." Millie fırının üzerindeki saate baktı. "On üç dakikamız var."

Joey mutfaktan koşarak çıktı, sarı atkuyruğu saçları koşarken sallanıyordu.

At kuyruğu. Örgüler. Uzay topuzları. Kurabiye yapamıyordum ama Joey'nin saçını küçüklüğünden beri yapıyordum. Bu da bir şey sayılır, değil mi?

Millie de onu takip etti, kendi atkuyruğu omurgasından aşağıya doğru düzgünce sarkıyordu. Kıcıma saplanan lanet bir ok gibi, ağzımın suyu akmadan duramıyordum. Kasıklarım kan hücum etti. Tekrar.

"Kendine gel, Ellis," diye mırıldandım, sonra ayaklarımı çözdüm ve onu takip ettim.

Joey'nin sesi yatak odasından koridora kadar taşındı. Tıpkı mutfakta yaptığı gibi, Millie'ye rafındaki kitaplardan komodininin üzerinde duran en sevdiği tek boynuzlu at oyuncağına ve gömme dolabında biriktirdiği çanta koleksiyonuna kadar her şeyi gösterdi.

"Babam odamı pembeye boyayabileceğimizi söyledi." Joey yatağına uzandı ve yorganı okşadı. "Ama bu tür bir pembe değil. Soluk bir pembe. Çok açık bir renk gibi. Pembeyi sever misin?"

"Pembeyi severim." Millie, Joey'nin yanına oturdu. "Ama benim en sevdiğim renk mavidir."

"Ne tür bir mavi? Açık mavi mi? Yoksa koyu mavi mi?"

Millie kızımın gözlerinin içine baktı. "Parlak mavi, tıpkı senin gözlerinin rengi gibi."

Gözlerimin rengi.

Kapının pervazına yaslandım, göğsümde bir başka burkulmaya daha katlandım.

Millie ve kızım güzel bir resim oluşturdular. "Oje sever misin?" Joey sordu.

"Biliyorum." Millie parmaklarını açarak önünde tuttu ve çıplak tırnaklarını inceledi. "Bu hafta sürdüğüm cilayı yeni çıkardım."

Joey'nin yüzü aydınlandı. "Tırnaklarını boyamamı ister misin? Bir sürü rengim var."

Millie bana doğru baktı. "Uh, tabi?"

Kıkırdadım. "Ya senin tırnakların ya da benimkiler."

"Bazen tırnaklarını boyamama izin veriyor." Joey dolabına doğru yürüyüp ojeleriyle dolu plastik küveti çıkardı.

Saç modellerinin yanı sıra, oje çıkarma konusunda da uzman olmuştum. Haftada en az bir kez Joey tırnaklarımı boyar, sonra onun yatmasını bekler ve işte alay konusu olmamak için tırnaklarımı çıkarırdım.

"Benim masama oturabilirsin," dedi Joey.

"Tamam." Millie yataktan kalktı ve masanın yanına giderek gül rengi kadife sandalyeyi çekti.

Joey küvetin kapağını açmadan önce bana güzel, dişlek bir gülümseme verirken gözleri dans ediyordu. "Ne renk? Mavi mi?"

"Pembeye ne dersin?" Millie elini masanın yüzeyine yaydı. "Tonunu sen seç."

Joey en sevdiği neonu seçti. Tırnak etlerine yapıştığı için çıkarmanın tam bir baş belası olduğunu tecrübelerimden biliyordum. Joey, konsantre olduğunda yaptığı bir şey olan dilini ağzının bir köşesinden dışarı çıkararak işe koyuldu.

Dikkatini tamamen işine vermişti, bu yüzden Millie'nin ona nasıl baktığını fark etmemişti. Bağış gecesinde onları tanıştırdığımda Millie'nin yüzünde bir acı ifadesi belirmişti. Ama bugün, daha çok merak gibiydi.

Fırının zamanlayıcısı çaldı.

Joey dondu kaldı, tırnak fırçası havada.

Millie'nin yüzü kapıya ve mutfığa doğru döndü. "Ben bakarım." Kapıyı ittim.

"Hazırladığımız tavayı bir sonrakiyle değiştirin," dedi Millie. "On üç dakika."

"Anladım." Fırına gittiğimde şeker kokusu beni karşıladı. Bir fırın eldiveni bulana kadar çekmeceleri karıştırdım, sonra Millie'nin söylediği gibi yaptım, bir kurabiye tepsisini diğeriyle değiştirdim.

Yeni parti pişerken ve zamanlayıcıda on üç dakika daha varken, Joey'nin yatak odasına giden yolu tekrar buldum.

Ama boştu. "Joey?"

Seslendim.

"Buradayım," diye bağırdı koridorun sonundan. Ofisten.

"Harika," diye mırıldandım. Fotoğrafa bakmaya gitmişlerdi.

Kapıya ulaştığımda Joey onu tutuyordu.

"Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor." Millie resmi Joey'nin elinden aldı, resme bakarken kaşları birbirine çarpılmıştı. O kadar dikkatle inceliyordu ki, sanki geri kalanımız yok olup gitmişti.

"Millie," dedim.

İrkildi, gözlerinde akmayan yaşlarla başını kaldırdı. Sonra fotoğrafı Joey'e geri uzattı. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Çok fazlaydı, değil mi? Bir anda çok fazla. Millie'nin hayatına fırtına gibi girmiş, omuzlarına eski duyguları kova kova yağdırmış ve ona lanet olası bir şemsiye bulacak zamanı bile vermemiştim.

Millie hızla odadan çıkarken Joey'nin gülümsemesi soldu. "O iyi mi?"

"Evet." Yaklaştım, fotoğrafı aldım ve rafa geri koydum. "Bu kurabiyeler bittiğinde Millie'yi evine bırakırız, tamam mı? Eminim bugün başka planları vardır."

"Ah." Alnı çatıldı. "Ama sence eğleniyor mu?" "Kesinlikle. Sen eğleniyor musun?"

Başını salladı. "Evet. Millie'yi
seviyorum." "Ben de prenses." *Ben
de.*

ONUNCU BÖLÜM

FORD

"

Tırnaklarımı kırmamam için yumurtaları kırar mısınız?" Millie Joey'e sordu.

"Tamam, elbette!" Joey kartondan bir yumurta çıkarırken gülümsedi.

Joey ve ben ofisten çıktık ve Millie'yi mutfakta, neon pembe cilasını lekelememeye dikkat ederek getirdiği her şeyi toplarken bulduk. Her şey yolundaymış gibi davranıyordu, ofiste olanlar uzak bir hatıraymış gibi. Joey yanlış bir şey fark etmemişti ama ben fark etmiştim.

Millie'nin gülümsemesi çok kibardı. Fazla alıştırmıştı. Kontratımı imzaladığım gün bana verdiği gülümsemeydi. Güzel ama tereddütlü.

Joey yumurtayı kasenin kenarına kırdı, sonra yüzünü buruşturdu.

"Oops." Millie hamurun içine baktı. "Önemli değil. Sadece küçük bir kabuk."

"Bunu nasıl çıkarabilirim?"

"Sadece kabuğun bir kısmıyla kaşıkla çıkar. Ya da bir kaşık kullanabilirsin." Joey başıyla onayladı ve söyleneni yaptı.

"Anladım."

"İyi iş çıkardın." Millie elini kızımın omzuna koydu. "Onları lavaboya at, sonra sen ellerini yıkarken ben karıştıracağım."

"Tamam."

Kurabiyelerde olduğu gibi, geniş mutfağımın kenarında durdum, onlar çikolatalı hamuru karıştırıp fırına sürmeden önce bir tepsiye dökerken sessiz bir gözlemci oldum.

"İşte bu kadar." Millie ellerini bir havluyla sıvazladı ve cılası muhtemelen hazır olmasına rağmen, renge dokunmamaya dikkat etti. "Kolay, değil mi?"

"Çok kolay." Joey ona başıyla onay verdi.

"Bir dahaki sefere babana yardım edebilir misin?" "Evet."

"Harika." Millie yumruk tokuşturmak için elini uzattı. "Bugün bana yardım ettiğin için teşekkürler. Çok eğleneliydi."

"Çok eğleneli." Joey parmak eklemlerine vurdu. "Bir kurabiye alabilir miyim?" "Bir tane," dedim, yaklaşarak.

Joey soğumakta olan tabaktan en büyüklerini kaptı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi Millie. "Evde beni bekleyen bir yığın çamaşır var."

Joey suratını astı. "Ama pasta daha bitmedi bile."

"Sanırım bundan sonrasını siz halledebilirsiniz." Millie tezgâhın üzerindeki son plastik torbayı işaret etti. "İçinde krema var. Kek soğuduktan sonra istediğiniz gibi süsleyebilirsiniz."

"Ama-"

"Joey." Elimi kızımın omzuna koydum. "Millie'ye teşekkür etmeye ne dersin?"

"Teşekkürler, Millie."

"Gidip oynayabilirsin," dedim ona. "Millie'yi dışarı çıkaracağım."

Joey kurabiyesinden bir ısırık aldıktan sonra adanın önünden sinsice geçti. Mutfaktan çıkmak üzereydi ki durakladı ve bir kolunu havaya kaldırdı. "Yuuuum. Bu kurabiyeler çooooook güzel."

Millie güldü. "Beğendiğine sevindim. Tırnaklarımı yaptığın için de teşekkürler."

"Gelecek hafta sonu tekrar gelebilir misin?" "Oh, uh-"

Joey'e "Gelecek hafta sonu meşgulüz," dedim.

"Biz mi? Ne ile?" Kaşlarını çatarken omuzları çöktü. "Bekle.

Sakın söyleme. Futbol şeyleri

mi?" Başımı salladım.

"Futbol şeyleri."

Koçlar barbekü için geleceklerdi. Ağır işleri yapması için bir yemek şirketi bulmuştum. Barbekünün amacı personelimin evimi görmesiydi. Benimle birlikte rahatlayacaklardı. Şimdiye kadar toplantılarımız iyi geçmişti ve çalışmalar iyi bir başlangıç yapmıştı. Ancak koçlar arasında hâlâ alttan alta bir gerginlik vardı, sanki hepsi yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibiydi.

Oyuncular için de durum farklı değildi. Eğer bana güvenmezlerse, bu takıma liderlik etmem mümkün değildi.

"Futbol şeyleri çok sıkıcı." Joey inledi.

"Futbolu sevmiyor musun?" Millie sordu.

"Pek sayılmaz."

"Bummer. Futbolu çok severim. Babamın en sevdiği spordu ve her Pazar kanepede oturup bir sürü atıştırmalık, kurabiye ve abur cubur yiyerek maç üstüne maç izlerdik."

Millie kuralları üniversitedeki takım arkadaşlarımın çoğundan daha iyi biliyordu. Bu da beni çok tahrik etmişti.

"Aslında tüm sporları seviyorum," dedi Joey'e. "Ama futbol özeldir."

"Yani, futbol *o kadar da* kötü değil." Joey elini havada salladı, sanki önceki ifadesini silebilirmiş gibi. "Sadece buralarda her zaman böyle. Hiç bitmiyor."

"Yine de Seattle'daki kadar değil," dedim. "Değil mi?"

"Evet." Omuz silkti. "Sanırım."

Yine de deplasman maçları için seyahat etmem gerekecek. Joey hala bir dadıyla bolca vakit geçirecekti. Ama sezon NFL'dekinden daha kısaydı ve seyahatler o kadar uzun ya da zorlu değildi.

"Belki baban için de uygunsa benimle maça gelebilirsin," dedi Millie.

"Tabii yüksek sesle tezahürat yapacağına söz verirsen."

"Yapabilir miyim?" Joey'nin gözleri benimkilere kaydı. "Lütfen?"

Bu tür bir heyecanı, özellikle de futbol için kapatmamın imkânı yoktu.
"Elbette."

"Evet." Kurabiyesinden bir ısırık daha aldı, sonra sekerek odasına doğru ilerledi.

"Spora hiç ilgi göstermedi," dedim Millie'ye. "Bunun için teşekkürler."

"Rica ederim. Her zaman bir Wildcat hayranı yaratmak için fırsat kolluyorum."

"Hala oyunlarda biraz çıldırıyor musun?"

Millie kızardı ve bakışlarını yere indirdi. "Belki."

Hatırladığım Millie stadyumdaki en gürültücü kişiydi. Gol attığımızda, topu son sahaya kendisi koşmuş gibi bağırırdı. Hakemler kötü bir karar verdiğinde, çılgına dönerdi. Ve kazandığımızda, tezahüratları sahanın her yerinden duyulurdu.

Ya da hep Millie'yi dinlerdim.

"Bugünlerde tribünden pek fazla maç izleyemiyorum," dedi. "Genelde çalışıyorum. Ama Joey ile oturabileceğim ya da onu saha kenarına götürebileceğim bir maç bulacağımdan eminim."

"Minnettarım," dedim ön kapıya doğru onu takip ederken.

"Çok güzel bir eviniz var."

"Çalışmalar devam ediyor. Hâlâ yerleşmeye çalışıyoruz." Seattle'daki evimizden buraya tam olarak uymayan bazı mobilyalar vardı. Ve Millie kapalı kapılar ardında saklanan kutuların bolluğunu görmemişti.

Ama tam olarak istediğim gibi olmasa da, gelecek için temeller atılmıştı. Ve Tanrım, bu kadar çok beyaz görmemek güzeldi. Sienna, Seattle'daki modern evimizi beyaz ve krem tonlarında dekore etmişti. Bir keresinde kanepeye bir şişe portakallı Gatorade dökmüştüm ve o da bir hafta boyunca benimle konuşmamıştı.

Aslında güzel bir hafta olmuştu.

Bu evde biraz beyaz vardı, ancak bunun dışında rustik bir havası vardı. Ve eğer Joey pembe bir yatak odası isteseydi, pembe bir yatak odası olurdu.

Yüksek tavanlar ve açık alanlar benim boyutumdaki bir adam için uygundu, bu yüzden kendimi sıkışık hissetmedim. Sıcak ahşap zeminler, yontulmuş kirişler ve taş şömine burayı rahatlatıyordu. Ev. Oturma odasının uzak duvarı tamamen arka bahçemizin ötesindeki golf sahasına bakan pencerelerden oluşuyordu. Uzakta, çivit mavisi dağlar mavi gökyüzüne doğru uzanıyor ve ayaklarının altında her daim yeşil bir orman bulunuyordu.

"Burası güzel bir golf sahası," dedi Millie kapıyı açarken. "İlkbaharda burada yıllık bir bağış kampanyası düzenliyoruz. Hiç oynadınız mı?"

"Hayır. Kulübe üyeliğim henüz resmi olarak onaylanmadı."

Kaşlarını kaldırdı. "Ford Ellis'i onaylamayacaklar mı? Bu mahallede yaşamak için üye olmanız gerekmiyor mu?"

"Evet." Kıkırdadım. "Bir sonraki üyelik kurulu toplantısını bekledikleri için bana küçük bir istisna tanıdılar. Bu sadece lojistik ve ben zorlamadım. Bu noktada, bir adresim olduğu için mutluyum. Kurt ile ilk görüşmemden sonra bir kumar oynadım."

"Kumar mı?"

"Bana henüz iş teklif etmemişti ama ben onun çaresizliğine güveniyordum. Bu yüzden Toren'den iyi bir emlakçının adını istedim. Onu aradım ve bana en iyi okul bölgesinde güzel bir ev bulmasını istedim. Sık sık birlikte çalıştığı bir inşaat şirketi burayı inşa ediyordu. FaceTime turu yaptık. Ona evi istediğimi söyledim ve o da inşaatı hızlandırmaları için bir iyilik istedi. Biz gelmeden bir gün önce bitirmişler."

"Bu evi görmeden mi aldınız? Daha bitmeden mi?" Millie'nin gözleri büyüdü. "Ya Kurt sana iş teklif etmeseydi?"

Bana iş teklif etmedin mi? "Millie."

Gözlerini devirdi. "Görüyorum ki ofisinizdeki tüm o kupaları ve ödülleri kazanmak egonuzu küçültmemiş."

Güldüm. "Zerre kadar değil."

"Oynamayı özölüyor musun?"

"Her gün. Ama koçluğu da seviyorum." İkinci en iyisiydi ama kızımlla vakit geçirme bonusu da vardı.

"Neden Seahawks'ta kalmadın?" "Seattle'dan gitmeye hazırdım."

Millie nedenini sormadı. Sormasına da gerek yoktu. Sienna'nın adı havada çürük bir yumurtanın pis kokusu gibi asılı duruyordu.

"Ofisteki o resim hakkında-"

"Merak etmeyin." Elinin tersiyle itti. "Sadece ... anılar, anlıyor musun?"

"Evet." Millie ile bir sürü anım vardı.

En iyisi, en acı tatlısı, o gece ders çalışırken birdenbire beni öpmesiydi. İstemediğimden değil. Sadece beni şaşırtmıştı.

Başka bir hayatta olsaydım, onu her gün doğumunda öperdim. Her gün batımında. Super Bowl'da bana tezahürat yapan kadın o olurdu. Her gece eve gittiğim kadın. Ama bu gelecek bize sunulan gelecek değildi.

Ve son on yıldan pişmanlık duyamazdım. Kızımdan asla pişman olmayacağım. "Bugün bunu yaptığın için teşekkürler."

"Bir şey değil." Kapıyı açtı ve merdiven sahanlığına çıktı. "Pasta konusunda iyi şanslar."

"Dur bakalım." Onunla bir dakika daha geçirmek istiyordum. Eğer şanslıysam, belki bana iki dakika verebilirdi. Millie bütün öğleden sonrayı mutfağında geçirmişti ama o zaman Joey içindi. Şimdi sadece ikimiz olduğumuz için işi uzatmak istiyordum, bu yüzden parmağımı kaldırdım. "Bir şey unuttum. Sıkı tutun."

O itiraz edemededen döndüm ve evin içinde koşmaya başladım, oturma odasının önünden geçerek mutfığa doğru ilerledim. Üç kağıt havlu çektim.

tutucudan çıkarıp bir yığın canavar kurabiyeyi sarmak için kullandıktan sonra koşarak geri götürdü.

"Kurabiyeleri hak ettin."

Onları elimden alırken ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hoşça kal Ford."

"Hoşça kal Mills." Kia'sının önünü dönerek a r a b a yoluna geçişini izledim.

Eli kapının koluna dokundu ama durakladı, kaputun üzerinden bana baktı. "Teşekkür ederim."

"Ne için? Kurabiyeler için mi? Onları sen yaptın." "Hayır." Başını salladı. "Kapanış için."

Bekle. Kapanış mı? O neden bahsediyordu? Ve neden bu kelime kulağa vedalaşma gibi geliyordu?

"Görüşürüz, Koç."

Bir adım attım, onu durdurmak için elimi kaldırdım ama o çoktan direksiyona geçmişti. Sonra gitti, geri geri giderek garaj yolumdan çıktı ve caddeye girdi.

Kapanış mı?

Bira fabrikasındaki tartışmamızın konusu bu değildi. Aramızdaki havayı dağıtmamız gerekiyordu. Ona hikayeyi kendi açımdan anlatıp onunkini de dinlemem gerekiyordu. Evet, geçmişini onarmak istemiştim. Ama kapanış?

"Sikeyim hayır."

Bu iş daha bitmemişti.

Oyun daha başlamamıştı bile.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MILLIE

Saha binasının otoparkından geçerken adımlarımda bir hafiflik vardı. İş arkadaşlarımlın çoğu Pazartesi sabahları ofise gelirdi ama ben her zaman yeni bir haftanın başlangıcından keyif almışımıdır.

Bu duygu bugün daha da arttı çünkü Ford Mission'a yaklaşık bir ay önce geldiğinden beri ilk kez bir karşılaşmadan korkmuyordum. Koridorlarda ondan kaçmak yoktu. Ofis kapısı kapanmayacaktı. Boğuk sesini duyduğumda saklanmak yok.

Ford geçmiş hakkında konuşmaya zorlamakta haklıydı. Ama sonunda kalbimin biraz olsun kapanmasını sağlayan şey o konuşma, canavar kurabiyeler ya da pasta değildi. Onun özrü bile olmamıştı.

Ofisteki o fotoğraftı.

O günü dün gibi hatırlıyorum. Bir maçtan sonra futbol sahasında duruyorduk. Hava çok soğuktu ve ayak parmaklarım uyuşmuştu ama Wildcats Grizzlies'i yendiğı için hiç umursamamıştım.

Kalabalıkta rastgele bir yabancıya telefonumu vererek benim, Ford'un ve Toren'in fotoğrafını çekmesini istemiştim. Fotoğrafta yanaklarım kızarmıştı, sadece soğuktan değil, Ford kolunu bana doladığı için de. Sienna'nın erkek arkadaşına aşık değilmişim gibi davrandığım günlerdi.

Ama Ford'a çok aşık olmuşum.

Kaskını taktığı için saçları terli ve buğuluydu. Golyat gibi duruyordu, geniş gövdesi pedleriyle daha da büyümüştü.

Toren onun diğer tarafındaydı ve tam fotoğraf çekilirken, çekim dışında birine gülümsüyordu - muhtemelen bir kıza. Eğer Ford'a aşık olmasaydım, muhtemelen Toren Greely'ye büyük bir aşk beslerdim.

Tam bir playboydu, hep öyleydi. Üniversitedeyken, şeytani sırıtışı ve ışıltılı, gri-yeşil gözleri yüzünden kızlar ona bayılırdı. Karşı konulmaz olan Toren'in inkar edilemez cazibesiydi.

Çoğu kadın için. Toren sadece benim arkadaşımды. Her zaman nazikti. Beni güldürmek için hep oradaydı. Her zaman önemsiz bir şey üzerine aptalca bir bahse girmeye istekliydi çünkü birbirimizle yarışmayı severdik.

Toren'in yıllar boyunca Ford'la temas halinde olduğu bir sır değildi ama bunu asla yüzüme vurmamıştı. Toren, Ford'un hassas bir konu olduğunu biliyordu ya da öyleydi.

Artık **a c ı m ı y o r d u**. On yıl geçti ve acı artık yoktu. Unutulmuş.

Ford'un ofisindeki o fotoğrafa baktığımda, her şeyden önce gördüğüm şey dostluktu.

Yıllardır sınıksız sarıldığım kızgınlığı, utancı bırakmak biraz duygusal olmasa da şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Bu yüzden Cumartesi günü bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Fotoğrafa bakmak canımı yaktığı için değil.

Ama olmadığı için.

Ford ve benim kaderimizde asla peri masalı romantizmi yoktu.

Gerçi bir zamanlar çok iyi arkadaştık. Belki Ford'un önerdiği gibi tekrar arkadaş olabilirdik.

Gülümseyerek saha evinin kapısını açtım ve merdivenlere yöneldim. Kolumun altındaki çantam bir şişe su ve öğle yemeği çantamla doluydu. Daha sonra yemek için son canavar kurabiyemi de getirmiştım.

Hafta sonu. Umarım Joey çok fazla yiyip karnını ağrıtmamıştır.

Yüzüne baktığımda Sienna'yı görmemek hâlâ zordu ama cumartesi günü oradan ayrıldığımda onda da Ford'a dair daha fazla şey görmüştüm. En çok da kişiliğinde. Babasının kızıydı. Zeki. Kendine güvenen. Cesur. Ve kızın cila fırçası ile sağlam bir eli vardı.

Merdivenlerden bir üst kata çıkarken neon-pembe tırnaklarım lacivert korkulukları sıyırıp geçti. Manikür kusursuzdu ve bu renk tonu, kömür rengi pantolon ve grafit kolsuz bluzdan oluşan gri kıyafetimdeki tek renk patlamasıydı. Yine gri olan tenis ayakkabılarım yeniydi ve tabanları peluştu. Belki de bu manikür kırılmaya başladığında Joey'e bir tane daha yaptırması için yalvaracaktım. Ve Ford'a söylediklerimde ciddiydim, onu maça götürmenin eğlenceli olacağını söylemişim.

Merdiven boşluğundaki kapıdan içeri girdiğimde ofis sessizdi, odaların çoğu boştu. Ama havada kahve kokusu vardı, yani bu sabah biri benden önce gelmişti.

"Hey, Millie." Drew elinde dumanı tüten bir kupayla dinlenme odasından çıktı.

"Günaydın. Hafta sonunuz nasıl geçti?"

"Göle gittik. Hala elimizdeyken uzaklaşmak ve bir hafta sonunun tadını çıkarmak güzeldi."

"İki hafta daha kaldı." O zamana kadar bataklığa saplanırdık. Haziran'a kadar.

Üst sınıfların çoğu zaten şehirdeydi. Ama iki hafta içinde birinci sınıflar yurtlara taşınacaktı. Kampüse her zaman yeni bir heyecan ve enerji getirirlerdi. Dersler başlayacak ve ardından futbol sezonu açılacaktı.

Şahsen ben sabırsızlanıyordum. Her yıl, üniversitedeki ilk yılımı tekrar yaşıyormuşum gibi gelirdi. Sadece bu sefer Sienna'nın draması olmadan.

Birinci sınıfım iyi başlamıştı. Heyecan verici bir dönemdi. Ya da ben öyle sanıyordum. Geriye dönüp baktığımda, tüm o yıl Sienna yüzünden lekelenmişti.

Ama başlangıçta, yeni oda arkadaşları olarak eğlenmiştik. Hızlı arkadaşlar olarak.

Ford'la tanışmadan bir yıl önceydi, o zamanlar farklıydı. Güzeldi. Belki de sadece saflık etmişim. Belki de o her zaman bir yıldı ve ben bir arkadaşına sahip olduğum için çok mutlu olduğumdan onun gerçek doğasını görmezden gelmişim.

Lisede arkadaş edinmek zordu. Özellikle de kızlar için. Babamın ölümünden sonra herkes bana acımişti. İnsanların beni gerçekten ben olduğum için mi sevdiklerini yoksa sadece aileleri onlara iyi olmalarını söylediği için mi nazik davrandıklarını bilmek zordu.

Ama okul için Mission'a geldiğimde kimse Jack Cunningham'ın kızı olduğumu bilmiyordu. Bu yeni bir başlangıçtı. Yeni bir başlangıç. Ve Sienna *beni* seçti.

Çok güzel ve zekiydi. İlgi odağı olmayı seviyordu ve daha birinci sınıftayken atletizm takımının popüler kızı olmuştu. Görünüşe göre, bu yeterli değildi.

Her ikimiz de 800 metrede yarıştık ve Sienna hızlı olsa da benden hızlı değildi. Ne zaman antrenmanda onu yensem bana kısa ve ters davranmaya başladı. Bahar döneminde, yarışmaların ve toplantıların yoğun olduğu zamanlarda benimle neredeyse hiç konuşmuyordu.

Sonra bir öğleden sonra, dersten erken çıkıp yurt odamıza döndüğümde onun benim hakkımda ileri geri konuştuğunu duydum. Sadece birlikte yaşadığımız için arkadaşımış gibi davrandığını. Taşınmak için nasıl sabırsızlandığını. Nasıl üzgün ve mutsuz olduğumu ve bunun onu rahatsız ettiğini.

Evet, üzgündüm. Üzülüyordum. Bir hafta önce babamın ölüm yıldönümü kutlanmıştı.

O andan itibaren Sienna'yı arkadaş olarak istemediğime, belki de kız olan hiçbir arkadaş istemediğime karar verdim. Nokta.

Yaz tatilinden sonra ikinci sınıfa başlamak için geri döndüğümde Sienna ile arama mesafe koydum. Ben kampüste yaşıyordum çünkü mali yardım ve kısmi bursumdan karşılanması daha kolaydı, o ise takımdaki diğer kızlardan bazılarıyla birlikte bir daireye taşındı.

Antrenmanlarda ve ara sıra partilerde onunla yollarımız kesişirdi. İşte o partilerden birinde Ford'la tanıştım. Ona anında vurulmuştum. Sienna da partideydi.

Bir hafta sonra çıkmaya başladılar.

Belki de ona aşık olduğum belli olduğu için peşine düşmüştü. Belki de kendime çok fazla kredi veriyordum ve o beni umursamıyordu. Ford, şey Ford'du. Futbol takımının yıldız oyuncusu. Kampüsteki en seksi çocuk. Her kızın istediği adam.

Ve Sienna
kazandı. Beni
yendi.

Onun zaferi ağzımda hep acı bir tat bırakmıştı. Gerçi bu sabah Joey'nin sevimli yüzü aklımdayken o kadar ekşi değildi. Tırnaklarımı süsleyen neon pembe cilasıyla değil.

Ofisime döndüğümde yüzümde bir gülümseme vardı ve donup kaldım. Masamın üzerinde beyaz kâğıt mendillerle dolu, gök mavisi bir hediye çantası ve üzerinde bir kart duruyordu.

"Olamaz." Ofise girip çantamı çekmeceye yerleştirirken homurdandım. "Adrian, buna bir son vermelisin."

Düzgün el yazısını ve bir akşam yemeği davetiyesini bekleyerek kartı çantadan çıkardım. Onun yerine, bir tavuk çizdiği karmaşası vardı.

Ford.

Ve Joey. Kızın adı onunkinin altında yazılıydı.

On yıl geçmesine rağmen karalamaları değişmemişti. Sınıfta notları birbirimize verdiğimiz ve kelimelerin yarısını anlayamadığım için kendisinininkini bana okumak zorunda kaldığı zamanki kadar dağınıktı.

Hediye paketini yırtıp içinden kırmızı kapaklı plastik bir yemek kabı ve plastik bir çatal çıkarırken kâğıt mendil kırıştı. İçinde bir parça çikolatalı kek ve bir poşet İsveç balığı vardı.

Kıkırdadım. "Bu pastayı kahvaltıda yiyeceğim."

"Bunu duydum." Ford kapı aralığında belirdi, çerçevesi eşiği dolduruyordu.

"El yazın her zamanki gibi dağınık." Not kartını salladım. "Joey'ninkinin okunaklı olmasına sevindim."

Kıkırdadı. "Alışveriş listesinden o sorumlu çünkü ben yaparsam alışverişe gittiğimizde ikimiz de listeyi okuyamayız."

Sanki otuz bir yaşında değil de yeniden yirmi yaşındaymışım gibi yanaklarım kızardı. Normalde yüzüm kızarmazdı. Ama Ford her şeyin istisnası gibi görünüyordu.

İsveç balığı poşetini kaldırdım. "Bunlar her zaman senin favorindi, benim değil."

"Biliyorum." Sırıttı ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için kapıyı itti. Sonra masamın kenarına oturdu, elimdeki şekeri çaldı ve poşeti yırtarak açtı. "Evde kurabiye ve kek varken Joey'nin şeker almasına izin vermezdim. Ama kendim için biraz istedim."

"Yani bunu bir hile olarak hediyeimin içine koydun. Hile gibi görünüyor, Koç." Ağzına bir balık attı ve çiğnerken sıırıttı.

Bakışlarım ağzına kaydı, dudaklarının hareket edişine ve çenesinin bükülüşüne dikkat kesildim. Yutkunurken adem elmasının sallanışına. O kızarıklık tüm vücuduma yayılmış gibiydi, damarlarıma bir sıcaklık hücumu doldu.

"Daha kolay, değil mi?"

"Ha?" Bakışlarımı ağzından ayırıp o büyüleyici mavi gözlerle buluştum.

"Geçmiş hakkında konuşmak. Bu daha kolay."

"Öyle." *Teşekkürler, kapanış.* Belki de benim sorunum başından beri buydu. Ford söz konusu olduğunda duygularımı sıralamak yerine, onları bloke etmiştim.

"Bu hafta sonu için tekrar teşekkürler," dedi. "Joey'nin Cumartesi gününü güzelleştirdin.

Ve benim."

"Bir şey değil."

Vay canına, çok lezzetli kokuyordu. Herhangi bir kek ya da şekerden daha iyi. Sedir ve derinin erkeksi kokusu, bu sabahki duştan gelen sabunun tazeliğiyle karışmıştı. Aklıma sıırılsıklam, çıplak bir Ford görüntüsü geldi. İçimde bir nabız attı ve ağzım kurudu.

"Kahve. Biraz kahveye ihtiyacım var." Ama gitmek için bir hamle yapmadım.

Masamın kenarında otururken bile Ford o kadar uzundu ki neredeyse göz hizamızdaydık. Eğilip ağzını öpmek çok kolay olurdu.

Oh, Tanrım. Neyim vardı benim? Tam da bu düşünce başımı belaya sokmamış mıydı? Ayrıca, Ford'la ilişkiyi yeni bitirmiştik. Arkadaştık, sayılırdık. Arkadaş olmak için çalışıyorduk.

Yine de kesinlikle iş arkadaşıydık.

Onu öpmeyi düşünmemeliyim. Onu çıplak düşünmemeliyim.

Ayağını kaldır, Millie.

Ayak parmaklarım kıpırdamadı bile.

Ford biraz daha yaklaştı, sadece bir santim.

Gözlerim tekrar ağzına kaydı. "Kahve." "Bunu zaten söylemiştin Mills."

"Ben mi yaptım?"

Beni öpmek istiyor muydu? Ben onu öpmek istedim mi? *Evet.* Oh, lanet olsun. Başım beladaydı.

Dünyanın kenarları bulanıklaştı. Bu ofisin dışındaki her şey kayboldu. Ta ki bir boğaz temizlenene kadar.

Ford'dan uzaklaştım.

"Neler oluyor burada?"

Kurt. Benim patronum.

Patronumuz.

Ofisimin eşiğinde, Ford'un olduğu yerde duruyordu. Yumruklarını kalçalarına dayamıştı.

Evet. Bela. Çok fazla sorun.

ON İKİNCİ BÖLÜM

FORD

Millie bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ya da kusacak.

Umarım yüzündeki rengin kaybolmasının nedeni Kurt'ün kapısında dikilmesiyle ilgilidir, yoksa onun güzel ağzını öpmeme saniyeler kalmış olmasıyla değil.

"Günaydın Kurt." Şeker dolu çantamın olduğu elimi kaldırdım.

"Merhaba, Ford." Millie ve benim aramıza baktı, gri kaşları birbirine yapışmıştı.

Millie'yi selamlamamış olması beni hemen sinirlendirdi.

İğneleyici bir yorumumu geri aldım ve tekrar Millie'ye döndüm, göz küresini inceliyormuşum gibi yakınına eğildim. "Orada bir şey göremiyorum ama belki kirpiğin ya da saçın falan sıkışmıştır."

"Uh" Gözlerini kırıştırdı. Ama yüzündeki şaşkınlık, ne yaptığımı anlaması için sadece bir saniye sürdü. Sonra gözünü dürtmek için eğildi. "Gah. Kontrol ettiğin için teşekkürler. Ama orada kesinlikle bir şey var."

"Sanırım ofisimde biraz göz damlası var. İster misin?"

"Hayır, sorun değil. Yakında daha iyi olacağına eminim." Geri çekildi, o kibar ve soğuk gülümsemesiyle Kurt'e baktı. Gözlerini yarı yarıya kapalı tutarak numara yapmaya devam etti. "Selam Kurt. Güzel bir hafta sonu geçirdin mi?"

"Evet." Kurt'ün ona verdiği tek cevap bu mırıltılı, tek kelimelik cevap oldu. Sonra dikkatini tekrar bana odakladı, gülümsemesi biraz fazla genişledi. Çok zoraki. "Hafta sonun nasıl geçti? Joey ile eğlenceli bir şeyler yaptınız mı?"

"İyi idi. Biraz alışveriş yaptık ve kurabiye yaptık." "Ah.

Kulağa hoş geliyor."

Öyle miydi? Çünkü ses tonu aksini söylüyordu.

Kurt son üç haftanın büyük bir kısmını kışımı öperek geçirmişti. Futbol hakkında konuştuk. İşe başladığım için beni övdü. Ve her zaman Joey'i sormayı ihmal etmedi.

Takımla ilgili ne olursa olsun, konuşmalarımız samimi geliyordu. Ama konu kızıma geldiğinde, sorularında sığ bir his vardı. Sanki Joey benim için önemli olduğu için sormak zorunda hissediyordu ama cevabım umurunda bile değildi.

Benim için de önemli olduğunu bilseydi Millie'ye şöyle bir bakmaktan fazlasını yapar mıydı?

Bir gün ona patronumuz hakkında gerçekten ne hissettiğini sormak zorunda kalacağım.

"Dişlerimde hiç şeker var mı?" Dudaklarımı dişlerimden çekerek Millie'ye mümkün olduğunca çok inci beyazımı gösterdim.

Gülümsemeye çalıştı. "Her şey yolunda, Koç."

"Teşekkürler." Masasının kenarından kalkarak dizime vurdum. "Bu sabah Başkan Cruz ile bir toplantım var. Muhtemelen dişlerimde kırmızı şekerlerle gelmemeliyim."

Kurt'ün alnı çatıldı. "Başkan Cruz ile toplantınız mı var?" "Saat sekiz buçukta." Başımı salladım ve yüzündeki şok ifadesinden anladığım kadarıyla davet edilmemişti.

"Bu, uh ... süper." Sanki bu buluşma kendi fikriymiş gibi göğsünü kabarttı. "Onu tanımaya başlamanız çok güzel. Programlarımızın gerçek bir destekçisi."

"Evet, harika görünüyor." Millie masasının arkasına geçip bir sandalye çekerken şekeri daha sonra yemek üzere cebime attım. "Görüşürüz, Millie."

"Hoşça kal Ford. Kırpık konusundaki yardımın için teşekkürler." Millie faresini tıklarken yüzünü işaret etti.

"Sorun değil. Geçerken uğrayıp yardım edebildiğime sevindim." "Şanslı zamanlama," dedi, yüzünde rahatlama ifadesi vardı.

Kurt geçebilmem için eşikten kaydı, sonra koridorda bana katıldı. "Eğer bir dakikan varsa, Carly ile görüşmenden sonra ofisime uğrayabilirsin."

Saatimi kontrol ettim. "Denerim. Bugün çok yoğun. Ama arayı kapatmak istersen birkaç dakikam var."

"Hayır, sorun değil. Sonra konuşuruz."

Sonra, çünkü Başkan Cruz ile görüşmemin özetini istedi.

"İyi günler Kurt." Elimi kaldırdım ve merdiven boşluğuna yöneldim.

Saat daha erkendi. Ekibimden kimsenin henüz işe gelmediğinden şüpheliydim, bu yüzden muhtemelen antrenörler kanadı bana kalacaktı. Bu sabah Millie'ye pastasını vermek için erken gelmiştim ama bu sessizlik uzun sürmeyecekti. Önümüzdeki bir saat içinde günüm ölü bir koşuya dönüşecekti. Saat beş olduğunda başım dönüyor olacaktı.

Sonra eve gidip Joey'e son enerjimi verecek ve umarım bavulları biraz daha boşaltacaktım. Önümüzdeki hafta sonu koçların barbekü partisiyle birlikte, motive olmanın ve işi bitirmenin zamanı gelmişti. Bir de eğer bir mucize olur da Millie'nin tekrar gelmesini sağlayabilirsem, kutuları kapalı kapılar ardında saklamak istemiyordum.

Sahanlığı döndüğümde merdiven boşluğunun kapısı üstümde açıldı. Kurt yüzünü dışarı çıkardı. "Antrenman 1'de mi?"

"Evet." Bu hafta her gün tam takım antrenman yapacaktık. Sonra çocuklar dinleneceklerdi ve bu akşam, hava çok sıcak olmadığında, saat yedi civarında, yardımcı antrenörlerimle buluşmak ve pozisyon alıştırmaları yapmak için geri geleceklerdi.

Bu gece ikinci antrenmanı kaçıracaktım ama haftanın geri kalanında Joey ile birlikte burada olacaktım.

Muhtemelen bana antrenmanda eşlik etmektense bir bakıcı tutmayı tercih edecek olsa da, bencilce çocuğumla biraz zaman geçirmek istedim, bu futbol oynadığımız anlamına gelse bile. Ona dondurma ya da yeni bir Nintendo Switch oyunu ile rüşvet verirdim.

"Dışarıda görüşürüz," dedi Kurt.

Başımı salladım, ona geri çekilmesini söylemeden önce dişlerimi birbirine kenetledim. Koçlarımın ve oyuncularımın şu anda ihtiyacı olan son şey Kurt'ün antrenmanda helikopter oynamasıydı. Geçen hafta da sahaya gelmiş, yakınımda gezinip aptalca sorular sormuştu. Cuma gününe kadar onu boğmak.

Her neyse. Kurt'ün rahatsız ettiği tek kişi ben olsaydım, anlaşırdım. Personelime ya da oyuncularına karışmadığı sürece, ayak parmaklarıma basmasına izin verirdim.

Birinci kata ulaştığımda bir köşeden kahkaha sesleri geliyordu. Toren ve diğer iki koç karanlık ofisimin dışında oyalanıyorlardı. Sanırım herkesi içeri tıkacağımı sanmakla hata etmiştim.

"Günaydın çocuklar," dedim.

"Ford." Toren beni onların arasına soktu. "Bir şeyi halletmeni istiyorum."

"Tamam." Bu koridorda değişiklik olsun diye mutlu ve rahat yüzler görmek güzeldi.

"Üniversitedeyken Millie'nin beni kırk metrede yenebileceğine dair iddiaya girdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet."

Toren onun hızlı olduğundan ama sadece orta mesafeli yarışlarda hızlı olduğundan, dayanıklılığı ve hızı olduğundan ama kısa mesafeli sprint hızının olmadığından bahsediyordu. Millie de kırk metre koşusunda onu yeneceğine dair elli dolarına bahse girmişti.

"Kim daha hızlıydı?" diye sordu. "Ben mi Millie mi?" "Millie."

Hücum koordinatörüm ve oyun kurucu koçum Parks O'Haire bir kahkaha patlattı. "Biliyordum."

"Dur bakalım." Toren elini havaya kaldırdı. "Beni dövmedi."

Kıkırdadım. "O zaman seçici bir hafızan var."

Evet, Toren kazanmıştı. İlk yarışı. Onu kıl payı yenmişti.

Millie ona tekrar meydan okumuştı, iki katı ya da hiç.

Ve onu tüttürmüştü.

Üçüncü bir kibrit istediğinde, kadın onu tekrar dumanlamıştı.

"Belki de seni burada ağırlamak o kadar da iyi bir fikir değildi," diye mırıldandı. "Çok fazla şey biliyorsun."

"Muhtemelen." Sırıttım. "Bu tartışmaya ne sebep oldu?" "Oh, Parks bana Millie'ye ne kadar borcum olduğunu soruyordu."

"Millie'ye borcun mu var?"

Toren yüzünü buruşturdu.

"Her şey üzerine bahse giriyorlar, Ford," dedi Parks. "Daha geçen hafta Five Guys'dan bir çizburgeri kimin daha hızlı yiyeceği konusunda iddiaya girdiler. Her zamanki gibi o kazandı."

Dilime ekşi bir tat yayılırken gülümsememi sabit tutmak çaba gerektirdi. Kıskançlığın tadı.

Millie ve Toren de uzun zamandır arkadaşlardı. Tabii ki öğle yemeğini birlikte yemişlerdi.

Toren'in gözü hiçbir zaman NFL'de olmamıştı. Yetenekli bir oyuncuydu ama her zaman bir koç olmak istemişti. Bu yüzden üniversiteden sonra Ducks'ta koçluk yapmak için Oregon'a gitmişti. Ancak birkaç yıl önce TSU'da bir kontenjan açıldığında, Montana'ya dönme şansını kaçırmamıştı.

Yıllarca Millie ile birlikte çalışmıştı. Bahisler oynamış ve öğle yemeklerini paylaşmış. Bu beni şaşırtmamalı ya da rahatsız etmemeliydi ama işte buradaydım, hem şaşırmış hem de rahatsız olmuştum.

Bu şimdiye kadar neden aklıma gelmemişti?

Muhtemelen görevden ayrıldığımdan beri Toren bir kez bile Millie'den bahsetmemişti. Telefon görüşmelerinde değil. Seahawks maçını izlemek için Seattle'a yaptığı birkaç ziyarette de. Baş antrenörlük pozisyonu için mülakat yaparken de bahsetmemişti.

Bir kere bile.

Neden? Onu koruyor muydu? Benden mi? Kahretsin, bu fikir yaktı.

"Peki ne kadar Toren?" diye sordu çocuklardan biri. "Yoksa yukarı çıkıp Millie'ye mi sorayım?"

"Sıfırdan fazla ve bir milyon dolardan az diyelim." Toren başını salladı. "Bu arada, benim için işe koyulma vakti geldi."

"Millie'ye soruyorum." Parks, Toren'e bir sırtış fırlattı ve kimse onu durduramadan merdiven boşluğunun kapısına doğru koşmaya başladı.

Hepsi Millie'nin arkadaşıydı, değil mi? Kendi hayatımla o kadar meşguldüm ki, bugüne kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama muhtemelen tıpkı üniversitedeki gibiydi. Futbol takımında Mills'i arkadaşı olarak görmeyen tek bir erkek bile yoktu. Millie'den hoşlanmadığını bildiğim tek kişi Sienna'ydı.

Bu kırmızı bayrak için yeterli olmalıydı.

Millie her zaman erkeklerden biri olduğu konusunda şaka yapardı. Ama hiçbir fikri yoktu.

Takımdaki erkeklerin yarısı ona aşık olmuştu. Bir partiye gelirdi ve ben de ilk bir saatimi odanın içinde ona dokunulmaması gerektiğini hatırlatan bakışlar atarak geçirirdim.

Benim Millie'm. Sadece arkadaş olduğumuz zamanlarda bile, o hep benim olmuştu.

Eğer gerçekten onlardan biriyle çıkmak isteseydi, muhtemelen aklımı kaçıırırdım. Neyse ki hiç ilgi göstermemişti. Onun çıktığını hatırladığım tek randevular atletizm sayesinde değil, sınıfta tanıştığı çocuklarla olmuştu. Kimse üçüncü randevuyu geçememişti, şükürler olsun.

Sienna bana Millie'den neden bu kadar hoşlanmadığını hiç söylememişti. Söylemesine de gerek yoktu. Sienna'nın kıskançlığı çok açıktı. Ama bir gün kız arkadaşımın en iyi arkadaşımın barışacağını ve hepimizin iyi geçineceğini umarak bunu görmezden geldim.

Belli ki hayal görüyormuşum.

İlişkimizin sonlarına doğru, Sienna'nın Millie'ye karşı kötü tutumu kavgalarımızın çoğunun nedeni olmuştu. Sienna bir keresinde Millie'nin tüm futbol partilerine gitmesinin nedeninin bana olan "acınası aşkı" olduğunu ağzından kaçırmıştı.

Sürpriz, sürpriz, Sienna. Ben de Millie'ye aşık olmuştum.

Sadece bunu anlamam çok uzun sürdü.

"Bugün hangi alıştırmaları yapacaksınız?" Toren antrenörlerden birine daha sordu.

Aralarındaki konuşma bu öğleden sonraki antrenmana yöneldiğinde, dikkatimi vermeliydim. Normalde konu futbol olduğunda, ben de katılırdım. Ama aklım bir üst katta, Millie'nin ofisindeydi. Parks onunla konuşmaya çok hevesli görünüyordu. Bu da neydi şimdi? Adam kızla ilgileniyor muydu? Kız onunla ilgileniyor muydu? Yoksa hala Adrian'a mı takılıp kalmıştı?

Merdiven boşluğunun kapısı açıldı ve Parks bilmiş bir sırtıyla dışarı çıktı. "Ona beş yüz on beş dolar borcun olduğunu söyledi."

Toren alay etti. "Asla olmaz."

"Millie'nin matematiğine seninkinden daha çok güveniyorum," dedi Parks. "Çek defterini çıkarsan iyi olur, Tor. Faiz almaya başlamadan önce."

Toren, ağzı ince bir çizgi halinde düzleşmeden ve ofisinde kaybolmadan önce, "Bu rakamın doğru olmasına imkân yok," diye mırıldandı.

Toplantı dağıldı, herkes güne başlamak için kendi masasına çekildi. Ayaklarımı kaldırdığımda, ofisime yürümek için değildi. Doğruca Toren'inkine doğru yürüdüm.

Kapıyı arkamdan kapatırken "Ne oldu?" diye sordu.

Bu çok saçmaydı. Kıskanmaya hakkım yoktu. Yine de gerçeği öğrenmeden gidemezdim.

"Sen ve Millie." Kelimeler yapış yapıştı. "Sen, um . . ." Dur bakalım. Ya evet dediyse? Belki de cevabı gerçekten bilmek istemiyordum.

Anlayış yüz ifadesini yumuşattı. "Hayır, dostum. Hiç böyle olmamıştı."

Hava ciğerlerimden dışarı fırladı. *Şükürler olsun.* "Taşınmadan önce bana onun burada olduğunu söylemedin. Neden?"

"Millie'nin burada olmasının seni gelmekten alıkoymasını istemedim."

Olmazdı. Ama Toren'in neden aksini düşündüğünü anlayabiliyordum. İlk seferinde Millie'den uzaklaşmamı izlemişti, görünüşe göre arkasına bile bakmadan.

"Pekâlâ." Döndüm, çıkıp güne hazırlanmak üzereydim ama Toren beni durdurdu.

"Sen ve ben her zaman arkadaştık." Omuzlarını geriye atarak biraz daha dik durdu. "Millie de benim arkadaşım. Bu sefer onun için doğru olanı yap."

Neyin tehlikede olduğunu biliyordum. Yirmili yaşlarında, korkmuş ve zor bir durumda kalmış bir çocuk değildim. Bu sefer her şey farklıydı. Toren'in uyarısı -Millie'nin sözünü çalarsak- gereksizdi.

Ama bunu ona söylemedim. Kendi ofisime gitmek üzere onun ofisinden ayrılmadan önce ona sadece başımı salladım. Son birkaç yıldır Millie'ye göz kulak olmak için burada olmasaydım bile, en azından Toren vardı.

Masama doğru yürüdüm, oturdum ve bilgisayarımı açtım. Gelen kutumu ve okunmamış birkaç e-postayı açtım, ancak ekrana odaklanamıyordum.

Eğer Kurt sözümüzü kesmeseydi, Millie'yi öpecektim. O da beni öper miydi?

Tadının neye benzediğini hatırlayamıyordum. Sadece bir kez öpüştük ve bu çok uzun zaman önceydi. Tatlı mıydı? Bir adam ağzını onunkinin üzerine kapattığında nasıl bir ses çıkarırdı?

"Siktir et." Bilmek zorundaydım.

Bu yüzden masamdan uzaklaştım ve koridorda yürürken adımlarımı uzattım. Sonra Millie'nin henüz ofisinden çıkmamış olmasını umarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Kabinlerinin önünden geçerken birkaç kişi el salladı. Daha önce olduğundan daha yoğundu, insanlar Pazartesi gününe hazırlanıyordu. Mola odasından sohbet sesleri yükseliyor ve havaya kahve kokusu yayılıyordu.

Ofisine girip kapıyı arkamdan kapattığımda Millie hâlâ oradaydı. "Oh, merhaba. N'aber?"

Masasının etrafında döndüm, sandalyesini aldım ve bana bakacak şekilde döndürdüm. Sonra eğildim, ellerim kolçakların üzerindeydi ve bu sabah erken saatlerde yapmam gereken şeyi yaptım. On yıl önce yapmam gerekeni. Son on yıldır her gün yapmam gerekeni.

Millie'mi öptüm.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MILLIE

Ord beni öpüyordu. Ya da masamda uyuyakalmıştım ve rüya görüyordum.

Dili tembel bir girdapla benimkine sürtündü. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

Tanrım, tadı çok güzeldi. Tatlı, şekeri gibi ve erkeksi, tamamen Ford. Kolonyası bir duman kıvrımı gibi etrafımı sararak ciğerlerimi doldurdu. Dili benimkine değerek bir miyavlama çıkardı. Arzu içimde kıvrılıyor, yumuşak dudaklarının her dokunuşunda daha da sıkılaşıyordu.

Bu bir rüya değildi.

Hayal gücüm bu öpücüğü karşılayacak kadar zengin değildi. Üniversitedeki öpüşmemizden utanç duyuyordum.

İyi öpüşen Adrian bile onunla yarışamazdı. Dilinin her bir darbesiyle Ford beni başkaları için mahvediyordu.

İlk öpüşmemizden sonra toparlanmam onca yıl sürdüyse, bundan nasıl vazgeçecektim? Bu düşünce kışın ortasında başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmek gibiydi.

Ağzımı çekerek Ford'un elinden kurtuldum. Sonra dizlerimin arkası sandalyeme çarparak uzaklaştım. Bir dakika. Ne zaman ayağa kalkmıştım?

Ford'un dudakları ıslaktı. Muhtemelen benimkiler de.

"Aman Tanrım. Ne yapıyoruz biz?" Ellerim yanaklarıma geldi, tenimi çok sıcak hissediyordum.

"Millie." Gözleri benimkileri aradı. "Nefes al." "Beni neden öptün?"

"Çünkü ben istedim." Uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Çünkü sen istedin."

Evet. Evet, yapmıştım. En iyi kararına rağmen.

Buradan nereye gideceğimiz dışında? Ben nereye gitmek istiyordum ki?

Aramızda bir ders kitabını dolduracak kadar geçmiş vardı. Çok fazla kalp ağrısı vardı, benimki. Çok fazla kişisel sorun vardı. Ayrıca, iş arkadaşydık.

Biz. Öyleydik. İş arkadaşydık.

Bu öpücük beni kovdurabilir.

Geçen yılki skandaldan sonra Kurt, departmanın arkadaşlık etmeme politikasını ve davranış kurallarını acımasızca uygulamaya başlamıştı. Daha yeni mali yardım koordinatörümüzün işine son vermişti çünkü spor diyetisyenimizle çıkmaya başlamıştı.

"Ben-" *ne dediğimi bilmiyorum.* "Biz-" *çıldırıyoruz. Hayır, biz değil.*

Ben. Çıldırıyorum. "Bu. Sanırım-" *Gah!*

Bırakın bütün bir cümleyi, tutarlı bir düşünce bile oluşturamıyordum.

Takvimim imdadıma yetişti. Telefonumdan gelen bir toplantı hatırlatıcısı ofisi doldurdu. Onu masamdan kaldırdım ve bir kalkan gibi göğsüme bastırdım. Sonra, biraz oksijen emdikten sonra, omuzlarımı dikleştirerek daha uzun durdum. Ve Ford'un gözlerinin içine baktım.

Sırıtiyordu. Çok seksiydi.

Gözlerim doğrudan ağzına kaydı. Tekrar öpmek istedim. *Oh, kahretsin. Oraya bakma.* Bakışlarım göğsüne düştü.

Geniş ve enliydi. Şimdi göğsünde kıl var mıydı? Üniversitedeyken göğsünde kıl olup olmadığını hatırlayamıyordum. Ford Ellis'le ilgili diğer her şeyi hatırladığımı düşünürsek garipti. Göğüs kıllarını severdim.

Neden göğüs kıllarını düşünüyorum ki? Doğru ya. Çünkü onun göğsüne bakıyordum.

Telefonumu kaldırdım ve kilidini açmak için ekranı kaydardım. Bakabileceğim en güvenli yer orası olduğu için gözlerimi ekrana diktim. "Gitmem gerekiyor."

"Mills-" dedi, ben "Sonra görüşürüz" diyerek etraftan dolanırken.

Bir sonraki toplantı için dizüstü bilgisayarına ihtiyacım vardı ama kapıya doğru aceleyle koşarken Ford'la birlikte geride kaldı. Çenemi eğerek merdivenlere doğru koşarken saçlarım yüzümün etrafında bir perde, bir sığınak oluşturdu.

Merdiven boşluğuna adımımı atar atmaz nefesimi gevşettim ve dudaklarıma dokundum. Yandılar. Ford'un öpücüğü tenimi yakan bir damga gibiydi.

Gözlerimi kapattım, uzun bir nefes aldım, sonra merdivenlerden inmeye başladım. İlk basamakta bileğim yuvarlandı ama neyse ki elim korkuluğa doğru uzandı. "Kendine gel, Millie. Sadece bir öpücüktü."

Hayatımın en güzel öpücüğüydü ama neyse. Daha sonra, bu gece, bir şişe şarap eşliğinde, bu konuda ne hissettiğime karar verecektim. Bu sabah, şu anda, yapmam gereken bir iş vardı.

Sertçe yutkundum, ayaklarımın yere sağlam bastığından emin oldum ve sonra toplantım için merdivenleri teker teker çıkararak birinci kata doğru yürüdüm.

Kadın voleybol koçu Aspen Quinn, Jefferson konferans salonunda beni bekliyordu. "Selam, Millie."

"Günaydın." Yanaklarım hâlâ sıcaktı. Aspen öpüldüğümü anlayamazdı, değil mi? "Ben, şey-" Başımı sallayarak Ford'un sisini temizledim. "Hafta sonun nasıldı?"

"Güzel. Uzun bir yürüyüşe çıktım ve güneş yanığı oldum." Kızgın kırmızı omzunu başıyla işaret etti. "Hafta sonun iyi geçti mi?"

"Evet, güzeldi. Ben, uh, pişirdim." Ford ile. Ve kızıyla.

Sonra iki dakika önce beni öptü ve şimdi bu masanın altına girip saklanma isteği duydum. Ya da köşede sallanmak. İkisinden biri.

On yıl önce koridorlarda dans ediyor ve beni dinleyen herkese Ford

Ellis'in harika bir dili olduğunu söylüyordum. Ah, nasıl da

zaman değişmişti.

Ben değişmiştim. Ford da değişmişti.

Arkadaşlık istemesine ne oldu ki? Ve bir dakika, ona zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Ofisime girip beni öpmesi bana zaman tanınması sayılmazdı, değil mi?

"Millie?"

Göz kırdım. *Kahretsin*. "Üzgünüm,
Aspen." "Sen iyi misin?"

"Evet." İçimi çektim. "Bugün Pazartesi ve ben bu sabah her yerdeyim." Ford'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara iterek ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Her şey nasıl gidiyor?"

"şu ana kadar çok iyi. Kızların hepsi spor salonuna geri dönmeye başladı. Birinci sınıf öğrencileri burada ve yurt odalarına yerleşiyorlar."

Yeni gelen birinci sınıf öğrencilerinin çoğu, kampüsün resmi taşınma gününden çok önce odalarına yerleşebildi. Sporcular yerleşiyor, antrenmanlar için takımdaki üst sınıflara katılıyor ve birkaç haftayı sessiz salonlarda geçiriyorlardı. Ardından güz döneminin çılgınlığı başlayacaktı.

Aspen bana kısa bilgilendirmesinin geri kalanını yaptı, toplantı sadece otuz dakika sürdü. Normalde haftalık toplantılarımız tam bir saat sürerdi ama şu anda nispeten dramasızdık. Atletizm departmanında, öğrenciler ve koçlar dahil herkesin mutlu olduğu, balayı gibi muhteşem bir dönemdi.

Uzun sürmeyecekti, ama şimdilik bu neşenin tadını çıkarıyordum.

İşimin bir parçası da sporcular ve antrenörler arasındaki anlaşmazlıklarda arabuluculuk yapmaktı.

-Ya da daha yaygın olarak, koçlar ve diğer koçlar. Gerçi Aspen'in kimseyle bir sorunu yoktu. Çok sevilen, tatlı ve akıllı bir kızdı. Sporu severdi ve her zaman uzlaşmaya hazırdı. Sporcuları ona hayrandı ve diğer koçlar da ona saygı duyardı. Konuşacak çok fazla resmi işimiz olmadığı için şehir merkezindeki yeni bir restoran hakkında sohbet ettik.

"Tavsiye için teşekkürler Millie," dedi ve konferans odasından ayrıldı.

"Her zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." "Haber veririm." Gülümsedi ve sonra ofisine yöneldi.

Ayaklarımı merdiven boşluğuna yönelttim, sıradaki toplantının ne olduğunu görmek için telefonumu kontrol ettim. Programıma o kadar odaklanmışım ki bir köşeyi döndüm ve neredeyse Başkan Cruz'la çarpışıyordum. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

Güldü ve telefonunu havaya kaldırdı. "Benim hatam. Mesajlaşıyordum ve yürüyordum."

"Suçlu." Ben de telefonumu kaldırdım. "Ford'la buluşmaya gidiyor olmalısın."

"Öyleyim." Başını salladı. "Değişiklik olsun diye ofisimden çıkayım dedim. Kampüste dolaşarak biraz zaman geçireyim. Öğrencilerin burada olduğu zamanları seviyorum, ama şu anda burada özel bir şeyler var, sence de öyle değil mi?"

"Beklenti yüzünden." Gülümsedim. "Bu elektrik."

"Evet, aynen öyle." Burnumu işaret etti. "Bunu tarif etmenin en mükemmel yolu bu."

"Neyi tarif edeyim?" diye sordu bir erkek sesi.

Kurt yanıma geldi ve konuşmaya dahil oldu. Bütün gün beni rahatsız mı edecekti?

"Kampüs," dedim. "Biz de tam yılın bu zamanlarında havada nasıl bir elektrik olduğundan bahsediyorduk."

"Ah." Bana sıkı bir gülümseme verdi, sonra Carly ile konuşmak için beni neredeyse omuzlayarak yoldan çekti. "Günaydın, Başkan Cruz."

"Kurt." Sıkı bir gülümseme sırası ondaydı.

"Ford'la mı buluşacaksın?" diye sordu.

"Görünüşe göre herkes bu sabahki programımı biliyor."

Parmakları yan tarafındaki bacağına vurmaya başladı. "Sizi ofisine kadar geçireyim."

"Oh, sorun değil. Eminim bulabilirim." Ses tonunda, buranın onun üniversitesi olduğunu hatırlatan bir keskinlik vardı. Buraları iyi bildiğini hatırlatıyordu. Benimle konuşurken sahip olduğu sıcaklıkla keskin bir tezat oluşturmazdı belki de bu kenarı fark etmezdim. "Seni görmek güzel, Millie."

"Siz de, Başkan Cruz."

Kadın ortadan kaybolurken hayal kırıklığı Kurt'ün üzerinden dalga dalga yayıldı. "Şey, ben daha iyi-"

Kurt kaşlarını çatarak beni durdurdu. "Carly ile iletişimi benim halletmeme izin vermelisin."

Gözlerini yuvarlama. Gözlerini yuvarlama. "Sadece merhaba diyordum." "Peki Ford'la?"

Oh, kahretsin. Belki de Kurt gözümün içindeki kirpik numarasını yutmamıştı. "Um. Ben, uh-"

"Bu sezon çok kritik."

"Sezonun kritik olduğunu biliyorum," dedim. "Ford'u tanıdığını bana hiç söylemedin."

"Hiç sormadın." Bunun yerine, Ford'u lanet olası departmanın geri kalanına tek kelime etmeden işe almıştı. "Sadece üniversiteye beraber gittik."

Ve beni öpmüştü ama . . . detaylar.

Kurt'ün dudakları büzüldü. "Bir sorun olduğunda Ford'un bana gelmesini istiyorum. Sorunlu bir yıl daha geçiremeyiz."

Sorunlu bir yıl daha geçiremezdi. "Karışmaya çalışmıyorum-" "Sadece ondan uzak dur, Millie." Kurt'ün sesi yükseldi.

Gerildim. Bu da neydi böyle? Az önce elime sözlü olarak tokat mı atmıştı?

Evet. Az önce patronum tarafından azarlandım. Hayatım boyunca iş yerinde hiç ama hiç azarlanmamıştım. Kurt'ten başka pek patronum olmamıştı. Ama yine de.

Az önce başım belaya girmişti. Hayali bir işten çıkarma kâğıdı havadan da gelebilirdi.

Burnum sızladı. Boğazım gözyaşı tehdidiyle yandı.

Kurt, "Sizin kendi işiniz başınızdan aşkın," dedi. "Programlarınıza odaklanın."

"Anlaşıldı." Başımı salladım, sonra merdivenleri işaret ettim, o beni ağlarken görmeden buradan gitmem gerekiyordu. "Başka bir toplantıya gitmem gerekiyor."

Başka bir şey söylemeden yanından geçip gittim, koşar adımlarla yürürken her adımı atlıyordum. Sonra merdivenleri uçarak çıktım ve ofisimin sığınağını aradım. İçeri girer girmez kendimi içeri kapattım ve kapıya yaslandım.

"Ah." Burnumu çektim, gözlerim doldu.

Kabin yerine bu ofisi almam ne kadar sürmüştü? Yıllar. Penceresi, masası ve gerçek bir kapısı olan bu oda için kırım yırtmıştım. Kendimi bu takımda bir lider olarak kabul ettirmek için kırım yırttım.

Dokuz yıl boyunca kırım yırtarak çalıştım.

Ford Mission'a geleli bir aydan az olmuştu.

Kurt söz konusu olduğunda, Ford ile benim aramdaki bir yarışmada kaybedenin ben olacağıma dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Atletizm müdür yardımcısı Millie Cunningham'ın yeri kolaylıkla doldurulabilirdi. Ford Ellis değildi.

İşimi kaybetmezdim, Ford için değil. Ne kadar iyi olursa olsun, bir öpücük için değil. Bu yüzden kapıyı ittim, dimdik durdum. Sonra masamın üzerindeki plastik kaba doğru yürüdüm ve içindeki yarısı yenmiş çikolatalı kek parçasına uzun uzun baktım.

Sonra hepsini çöpe attım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FORD

Antrenmana geç kaldım.

Beni sonsuza kadar görmezden mi geleceksin?

O mesajı bu sabah 7:13'te göndermişim. Öğlen olduğunu ve Millie'nin cevap vermediğini düşünürsek, sanırım cevabımı almıştım.

Öpüşmemizin üzerinden bir hafta geçmişti. Hiçbir şeyin olmadığı bir hafta. Millie bir hayalet dönüşmüştü.

Ve bundan bıkmıştım.

Bir elimi çenemde gezdirdim, bu sabah tıraş etmediğim kirli sakallarım avucuma sürtünüyordu. Öpüşme konusunda kötü müydüm? Destansı bir hayal kırıklığı mıydı ve beni görmezden gelmesinin nedeni bu muydu?

Hayır. Hayatta olmaz.

Lanet olsun, bu harika bir öpücüktü. Peki onun sorunu neydi?

Tabii, belki biraz sert çıktım. Çaresizlik diyelim. Sienna yıllardır hayatımdaki tek kadındı ve o zamanlar bile seks hayatımız pek aktif değildi.

Şey ... onunki öyleydi.

Öte yandan ben yıllardır bir kadına dokunmamıştım. Baştan çıkarıcı bir şey yoktu. Yumruğum ve ben gayet iyi anlaşıyorduk. Millie'nin ağzını düşünmek bile beni sertleştiriyordu. Ve ne kadar soğuk duş alırsam alayım

Bu hafta boyunca onun yüzünün zihnindeki görüntüsüyle mastürbasyon yaparak acı çektim, bu yeterli olmamıştı.

Bir düğmeyi çevirmişti.

Sanki beni görmezden gelmesine izin verecektim.

"Yalnız acı çekmiyorum," diye mırıldandım ve masamdan uzaklaştım.

Günün ilk antrenmanı on beş dakika önce başlamıştı. Millie muhtemelen sahada olduğumu sanıyordu. Belki de gardını indirmişti. Belki de ofisindeydi, güvenli olduğunu düşünüyordu.

Kapıdan çıkıp güneşe doğru yürümek yerine, uzun adımlarımın koridoru geçip merdiven boşluğuna ulaşmasına izin verdim. Tam kapıdan içeri girmek üzereydim ki adımı duydum.

"Ford." Parks bana doğru koştu. Yüzündeki ifadeden Millie'nin ofisine yetişemeyeceğim anlaşılıyordu. *Lanet olsun.*

"Ne oldu?"

"Bir sorun var. Rush kayıp."

"Kayıp mı?" Gözlerimi kırpıttım. "Ne demek *kayıp*?" Birinin yirmi bir yaşında, altı buçuk boyunda ve 220 kilo ağırlığında bir adamı kaçırmaya çalışacağından şüpheliydim.

"Bugün onu kimse görmedi. Telefonuna da cevap vermiyor."

Hay sikeyim. "Tamam," dedim. "Ama dün antrenmandaydı. O zamandan beri onu gören oldu mu?"

"Hayır. Ev arkadaşı dün gece eve hiç gelmediğini söyledi."

"Cehennem." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Bu bugün ihtiyacım olan bir şey değildi. "Kiminle yaşıyor?"

"Maverick Houston. Punter. Rush'ın kayıp olduğunu bana söyleyen oydu."

"Rush'ın numarası ne?" Cebimden telefonumu çıkarıp ekran kilidini açtım, tam o sırada Parks'ın arkasından ayak sesleri geliyordu.

"Koç." Houston koşarak yanımıza geldi, nefes aldıkça göğsü kabarıyordu. Kahverengi saçları ter içindeydi.

Belki de özel takımlar için kondisyonu iki katına çıkarmamız gerekiyordu. "Onu buldun mu?" Parks sordu.

Houston hâlâ nefes nefese başını salladı. "Hayır, ama arabası stadyumda park halinde. Boştu. Görür görmez geri koştum. Belki binanın içinde bir yerdedir?"

Kayıp bir oyun kurucunun izini sürecektim havada olmadığım için homurdandım. "Dün gece neden antrenmana gelmediği ya da eve gitmediği hakkında bir fikrin var mı? Parti falan mı yapıyordu?"

Sezon öncesiydi, ancak gece yarısı sokağa çıkma yasağı da dahil olmak üzere takımla birlikte bazı kurallar koymuştuk. İçki yok. Şehirdeki barlarda vakit geçirmek yok. Bu kuralları çiğnerken yakalanan herkes oyundan atılıyordu. Süresiz olarak.

Bu yıl, sert bir çizgi çizmiştim ve kimse beni geçemezdi.

"Bundan şüpheliyim, Koç," dedi Houston. "Rush pek parti yapacak bir tip değildir." Bu da bir şeydi. "Dün kötü mü davrandı?"

Hem Houston hem de Parks başlarını salladı.

Rush bana da iyi görünmüştü ama çocuğu iyi tanıımıyordum. Henüz tanıımıyordum. Son sınıf öğrencisiydi ama bir yıl daha seçilme hakkı vardı, yani onunla bir sezon daha geçirecektim. Şimdiye kadar onunla sadece antrenmanlarda ve birkaç kez gittiğim ağırlık odasında etkileşime girmiştim. Çocuklarla birlikte görünmek istiyordum. Gördüğüm kadarıyla Rush son derece odaklanmış ve kendini adanmış biriydi.

Bir koçun oyun kurucusundan isteyebileceği başka bir şey yok.

Antrenmana gelmek dışında.

"Siz sahaya çıkın," dedim. "Bakalım onu bulabilecek miyim? Bana telefon numarasını mesaj atar mısın?"

Parks başını salladı ve Houston'a kendisini dışarıya kadar takip etmesi için çenesini salladı.

Merdiven boşluğunun kapısına özlem dolu bir bakış attım, sonra arkamı döndüm ve soyunma odasına doğru yürüdüm.

Metal dolaplar, terli kramponlar ve keskin kolonya kokuyordu. Ama alttan alta taze boya ve çamaşır suyu kokusu da vardı. Burayı kim tasarladıysa

Tadilat, parlak bir aydınlatma ve geniş bir düzen sağlamıştı. Wildcat oyuncusu olarak geçirdiğim günlerde sahip olduğumuz soyunma odasından çok daha güzeldi.

"Rush?" Ben aradım.

Cevap yok. Beklediğimden değil.

Önce tuvaleti, sonra da duşları kontrol ettim. Soyunma odasının her köşesi boştu, ben de ağırlık odasına açılan kapıyı ittim.

Alan çok büyüktü, üniversite yıllarımdan hatırladığımın üç katı büyüklüğündeydi. Futbol takımının kendine ait, özel ağırlık odası ve spor salonu olan üniversiteler vardı. TSU'da bu tesisleri diğer takımlarla paylaşıyorduk. Ancak ne kadar büyük oldukları ve öğrencileri ayırmak için ayrı alanlar olduğu düşünüldüğünde, kalabalık hissetmek gibi bir sorunun olacağından şüpheliydim. Oyuncularımızın diğer spor dallarından sporcularla etkileşime girmesi de iyi oldu. Atletizmdeki arkadaşlık ortamını bir bütün olarak genişletti.

Odayı taradım. *Boştu*. Telefonum cebimde titredi ve onu çıkardım. Parks Rush'ın numarasını mesaj atmıştı, ben de rehberime kaydettim, sonra da adına dokundum. Telefon kulağımda çaldı.

Ve arka planda bir başkası çınladı.

"Bu da ne ..." Telefonumu kulağımdan çekip diğer zil sesini dinledim. Sonra makinelerin ve bankların yanından geçerek odanın en uzak köşesine doğru yürümeye başladım.

Ve bir köşede oturup ağırlık rafının arkasına saklanan adam. "Rush."

Telefonunu tuttu, cihaz tutuşuna kıyasla küçüktü. Çalmaya ve çalmaya devam etti. Sadece ekrana baktı.

Telefonu kapattım ve kalçalarımın üzerine çöktüm. "Rush."

"Koç." Sesi boğuk çıkmıştı. Gözlerini kırıştırdı, kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere kaydı.

"Bana neler olduğunu anlat." Bir talep, bir rica değil.

Rush sertçe yutkundu ve bana profilini göstermek için döndü. Çenesi kirli sakallarla kaplıydı. Kirli sarı saçları, sanki saatlerdir ellerini saçlarında gezdirmiş gibi her yere dağılmıştı.

"Başın belada mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Birden ona kadar ölçeklendirirsek, ne kadar kötü?" Adem elması sallanıyordu. "On bir."

Hay sikeyim. Minderin üzerine oturdum, ön kollarımı dizlerimin üzerine koyarak onun duruşunu taklit ettim.

"Bana bağırmayacak mısın?" diye sordu. "Bana kıcıımı kaldırıp antrenmana gitmemi söylemeyecek misin?"

"Çığlık atmayı pek sevmem." Saha içinde ya da dışında. Ama bana bu soruyu sorduğuna göre, artık önceki baş antrenör hakkında daha fazla şey biliyordum. Belki Rush'ın lise koçları hakkında da.

Duvara, betondaki görünmez bir noktaya bakmaya devam etti.

Ben de bekledim, ona zaman tanıdım, açılacağını umdum. O kadar uzun sürdü ki kıcıım uyuşmaya başladı ama yer değiştirmedim. Hareket etmedim. Sadece bekledim.

Sonunda bakışlarını bir kez daha telefonuna çevirdi ve ekrana dokunmaya başladı. Gözleri doldu. Burnunu çekti. Sonra telefonunu uzattı, ben de açtığı mesajı okuyabildim.

Ben hamileyim.

Beni on yıl geçmişe sürükleyen iki kelime. Oturuyor olmam çok iyi bir şeydi.

Belki de gerçekten çığlık atacak gibi hissediyordum.

ANTRENMANI KAÇIRDIM. Rush da öyle.

Onun yerine, ağırlık odasının zemininde oturduk.

Ve ona bir hikaye anlattım.

Rush Ramsey ve benim çok da farklı olmadığımız ortaya çıktı. Gerçi kız arkadaşını hamile bırakmak yerine, onu sarmala sokan mesaj tek gecelik bir ilişkiden gelmişti.

"Hayatım bitti."

"Senin hayatın farklı," diye düzelttim. "Bitmedi. Sadece farklı."

Rush tartışacakmış gibi ağzını açtı ama bakışları gömleğime takıldı.

Bu hafta sonu çamaşır yıkamamıştım. Koçları barbekü için çağırmıştık, geri kalan zamanı da Joey ile geçirdim. Çamaşır sepetim dolup taşıdığı için çamaşırlar bu gecenin gündemindeydi. Bu sabah giyinmeye gittiğimde, Treasure State gömleklerimin her biri kirlenmişti. Bu tişörtü seçmişim çünkü beyaz ve hafifti, antrenman sahasında geçirilen sıcak öğleden sonraları için iyiydi.

Super Bowl şampiyonluk tişörtüydü.

Belki de Rush'ın görmesi gereken tişört tam da buydu. Babalar da Super Bowl'a gitti.

"Her şey yoluna girecek." Ayağa kalktım ve Rush'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Ara onu. Bunu konuşun."

Hiç tereddüt etmeden aldı ve ayağa kalktı. "Teşekkürler, Koç."

"Hoş geldiniz. Numaram sizde var. Gece ya da gündüz buradayım."

Rush'ın yüzü hâlâ solgundu, gözleri kocaman açılmıştı. Ama umutsuzluğu biraz olsun azalmıştı. "Antrenman için özür dilerim. Bunu telafi edeceğim."

Yapacağına inanmıştım. "Yarın konuşuruz, tamam mı?" "Evet."

Omzuna vurdum, sonra da kapıya doğru yönlendirdim. "Araban stadyumda. Houston onu buldu."

"Ben, uh ..." Rush çenesini eğdi. "Bazen sahaya geliyorum. Düşünmek için. Kusura bakmayın. Bu muhtemelen kuralları çiğnemek olur."

Eğer futbol onun güvenli sığınağıysa, bunun için onu cezalandırmayacağımdan emindim. Benim de sığınağım olmuştu. O ve Millie.

Rush'a kapıya kadar eşlik ettim ve saha otoparkını geçip stadyuma doğru ilerleyişini izledim. Sonra gözden kaybolduğunda, sanki biri kemiklerimi tek tek sarsmış gibi hissederek ofisime çekildim.

Rush'a yardım etmiş miydim? Daha da kötüleştirdim mi? Hayatım hakkında dürüst olmuştum. Sienna hakkında. Sırf Joey yüzünden birlikte geçirdiğimiz sefalet dolu yıllar hakkında. Belki de bu kadarını paylaşmamalıyım. Belki de hiç paylaşmamalıyım.

Midem düğümlendi ve daha sandalyeme ulaşmadan dönüp koridora çıktım. Bacaklarım beni ikinci kata taşıdı. Hafif mandalina ve çiçek kokularını takip ederek Millie'yi ofisinde buldum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Sandalyesinden fırladı, bir adım geri çekildi ve elini kaldırdı. "Um, ne yapıyorsun?"

Doğruca onun alanına girdim ve onu köşeye sıkıştırırken elini kenara ittim. "Beni görmezden gelmeyi bırak."

"Ben-"

O daha yalan söyleyemeden eğildim ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım. İçimdeki düğüm çözüldü. Kemiklerimdeki çingiraklar durdu.

Dilim içeri girdi, onunkine karıştı. Seksi ve ince bir inilti boğazından kaçtı. Kahretsin, ama tadı güzeldi. Tatlı. Ilık. Sadece bir girdap, sadece bir tat, geri çekilmeden önce kendime izin verdiğim tek şey buydu.

Göz kapakları çırpınarak açıldı.

Bakışlarım onunkileri aradı, o güzel ela gözlerindeki yeşil, altın, kahverengi ve grinin her çizgisini içine çekti.

"Ford." Elini kalbimin üzerine koydu, sanki beni uzaklaştırmak üzereydi ama dokunuşunun arkasında herhangi bir güç yoktu.

Ben de avucumla kapattım. "Millie."

Parmak eklemlerime baktı, uzun bir nefes verirken omuzları çöktü. "Beni öpmeyi bırakmalısın."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Hayır."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

FORD

Ofisimin kapısının alınması beni pencereye bakma yarışından uyandırdı •

"Koç Ellis?"

Etrafımda döndüm. Rush koridorda oyalanıyordu, ben de ona el salladım. "Hadi gel.

içeri."

O cüssede bir adam için Rush yürürken fazla ses çıkarmazdı.

Hafif ayaklar, bir oyun kurucu için harika bir yetenek. Ya da belki de onun yaklaştığını duyamayacak kadar kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım. Son iki gündür dikkatim bir kaşık kadar keskindi.

Millie'yi ofisinde öptüğümünden ve benden durmamı istediğinden beri.

Neden buna bu kadar karşıydı? Muhtemelen ona *hayır* demek ve ofisinden çıkıp gitmek yerine bu soruyu sormalıyđım. Ama bu konuda tartışmayacaktım.

Sevmediğim bir kadınla çok uzun yıllar geçirmiştım. Sienna'yla kalmıştım çünkü Joey için en iyisinin bu olduğunu düşünmüştüm. Boktan bir evliliğin ocuk için iyi bir ortam yaratmadığı ortaya ıktı.

Joey'nin mutluluğu benim en büyük önceliğimdi. Belki bu mutluluğu ikimiz için de elde etme şansım vardı. Ve eğer Millie ve benim özel bir şeye, ilk seferinde kaçırdığımız bir şeye sahip olmamız için küçük bir şans bile varsa, o zaman lanet olsun, durmayacaktım.

Onu geride tutan neydi? Hâlâ geçmişe mi takılıp kalmıştı? Belki de yaptığım şey için beni affetmemiştir. Onu suçlayamazdım. Ama lanet olsun, eğer bunu atlatabilsek, eğer diğer tarafa geçebilirsek ...

Bu galibiyetti. Nihai galibiyet.

Yani hayır, durmuyordum. Hayatta olmaz.

Ama ona yetişmesi için biraz zaman verirdim. Millie hızlıydı. Oraya varacaktı. Ve bu arada, koçluk yapmam gereken bir futbol takımım vardı. Ve hayatının en büyük değişiminde yardım etmem gereken bir oyuncu.

Rush masamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Nasılsın?" diye sordum.

Bir omzunu kaldırdı. "Dağınıklık."

Bu çocuğun dürüstlüğü ferahlatıcıydı. "Anlaşılabilir. Dünkü antrenmanda iyiydin."

Rush canla başla çalışmış, herkesin etrafında daireler çizmişti. Kendini zorladı, takımını zorladı ve lanet olsun, bu çocuğun bir kolu vardı. "Ben sadece kontrol edebildiğim şeyim. Ben ve top."

Kalbim sıkışmıştı. Ona bakmak bir aynaya bakmak gibiydi. On yıl önce bu sözleri tam olarak dile getirmemiştim ama ruhumun derinliklerinde hissetmiştim. Futbol, hayatım boyunca yaşadığım depremin tek dayanağı olmuştu.

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum.

"Faye'e mi?" Başını salladı. "Evet. O da çok korkuyor. Ama bebeği doğurmak istiyor. Bebeği."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Bilmiyorum."

"Biraz zaman ver," dedim, bakışlarım masamın üzerindeki çerçeveli fotoğrafa kaydı.

Fotoğrafta Joey ve ben Super Bowl'daydık. İkimiz de galibiyetten sonra dağıtılan şampiyonluk şapkalarını takıyorduk. Konfeti

havada uçuşuyor, gürültüye, sağır edici tezahüratlara ve alkışlara karışıyordu. Joey omuzlarımda oturuyordu, kollarını yukarı kaldırmıştı.

O gülümserken başımı arkaya eğip ona baktım.

O fotoğrafı Sienna çekmişti. Tüm hatalarına rağmen kariyerim için iyi bir amigo olmuştu. Belki de bu sayede biraz olsun dikkat çekmeyi başarmıştı. Sebep ne olursa olsun, Joey'i maçlarıma getirdiği için hep memnun olmuşumdur.

"Geçen gün için teşekkürler," dedi Rush. "Benimle k o n u ş t u ğ u n i ç i n .

Bana hikayeni anlat."

"Bir şey değil." Rush'la paylaştıklarımla muhtemelen yüzlerce farklı mesleki çizgiyi aşmıştım. Ama yardımı olduysa, yine yapardım.

"İşine dönmene izin vereceğim." Sandalyenin kollarına vurdu, sonra ayağa kalktı.

"Antrenmanda görüşürüz." O kapıdan çıkarken el salladım, sonra dadıyı aramak için masadan telefonumu aldım.

Stephanie'nin cevap vermemesi dışında.

Joey cevap verdi. "Merhaba baba."

"Merhaba. Neden Stephanie'nin telefonuna cevap veriyorsun?"

"Burada oturuyordum ve senin adının geçtiğini gördüm."

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Başkalarının telefonlarına cevap veremezsin." "Ama benimle konuşmak için aramadın mı? Bu benim için zaman kaybı gibi görünüyor.

Stephanie'nin telefonu bana uzatması için cevap veriyorum."

Bu çocuk. Benim iyiliğim için fazla zekiydi. "Evet, seninle k o n u ş m a k için aradım. Ne yapıyorsun?"

İç çekti. "Okumak." "Okumak sana iyi gelir."

"Okumak çok sıkıcı." İnledi. "Sen ne yapıyorsun?" "Çalışıyorum.

Stephanie nerede?"

"Mutfağı temizliyorum."

Stephanie yüzyılın kiracısıydı. Kırklı yaşlarının ortasındaydı ve boşanmıştı. İkiz oğulları liseden yeni mezun olmuş ve TSU'ya birinci sınıf öğrencisi olarak katılmak üzereydiler. Çocuklarıyla evde kalmak için istifa etmeden önce öğretmendi, ancak boş bir evle işe geri dönmeye karar vermişti.

Dadı ajansı bana özgeçmişini gönderir göndermez, bir görüşme talep ettim.

Geç saatlere kadar kalmaya ve hafta sonları çalışmaya istekliydi. İşe başladığından beri, her akşam kapıdan içeri girdiğimde ev temizdi. Hatta Joey'nin tırnaklarını her gün farklı bir renge boyamasına bile izin veriyordu.

"Onunla konuşabilir miyim?" Ben sordum.

"Elbette." Boğuk bir ses ve ayak sesleri arka planı doldurdu. Sonra Joey'nin sesi, telefona neden cevap verdiğini açıklıyordu.

"Merhaba," dedi Stephanie.

"Telefon için üzgünüm. Sınırlar üzerinde çalışacağız."

"Ya da endişelenme. Seni özlüyor. Telefonuna cevap vermek için zıplarsa, bırak cevap versin. Göz açıp kapayınca kadar genç kız olacak ve telefonu açması için yalvaracaksın."

O aşamaya hazır değildim, henüz değil. Joey ve ben şimdi kavga edersek, o ergenlik çağına geldiğinde nasıl olacaktı?

"Öğleden sonra izin almaya ne dersin?" diye sordum. "Belki Joey'i bir saat içinde buraya getirebilirsin. Öğle yemeği yeriz ve günün geri kalanında benimle takılabilir."

"Benim için sorun değil. Emin misin?" "Evet. Ben de onu özlüyorum."

"O zaman birazdan görüşürüz."

"Güle güle." Telefonu kapattım ve sandalyeme çöktüm. Öğleden sonra Joey yanımdayken antrenmana konsantre olmak o kadar kolay olmayacaktı ama bir hafta içinde okul başlıyordu. Arkadaş edinmeye ve kendi aktivitelerine katılmaya başlayacaktı. Futbol programı zaten zorluydu ama

tam bir kaosa ulaşmak üzereydi. Sonbaharda Joey'le geçireceğim zaman aralığı daralıyordu, bu yüzden bugün spontane bir şekilde *kızını işe götürme* günü yaşıyordum.

"Ford." Toren kapımı çaldı, elinde oyun kitabının son versiyonuyla içeri girdi. "Soru."

"Onunla bana vur."

Bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Toren'in birkaç oyuncu ve pozisyonlarıyla ilgili endişesi, diğer koçlardan birkaçıyla birkaç rolü değiştirmek için hazırlıksız bir toplantı yapmasını gerektirdi. Toplantı biter bitmez, Joey saha binasının koridorunda koşarak geldi, sarı saçları arkasından akıyordu.

Çocuğum koşmayı
severdi. Millie gibi.

"Hey, prenses." Onu kollarıma aldım ve yere bırakmadan önce yanağından öptüm.

Stephanie de bize katıldı ve Joey'e hızlıca veda ettikten sonra yarın sabah 6:45'te bizim evde olacağına söz verdi. Sonra dışarı çıktı ve ben de kızımın elini sıktım.

Hâlâ elini tutmama izin veriyor. Bu da muhtemelen er ya da geç sona erecekti, değil mi?

"Keşfetmek ister misin?" diye
sordum. Joey omuz silkti.
"Elbette."

Saha binasından yola çıktık ve kampüsün etrafındaki uzun yolu izleyerek öğrenci birliğine ulaştık. Birkaç yeşil çimenlikten geçip tuğla binalara baktık.

"Şuradaki binayı görüyor musun?" Koridorlardan birini işaret ettim. "O binada birkaç dersim vardı."

"Peki ya şu?" Joey bir başkasını işaret etti.

Başımı salladım. "Hayır, ama annen orada biraz vardı."

Sienna işletme pazarlama bölümündeydi ama diplomasını hiç almamıştı. Joey doğduktan sonra Seattle'a taşındığımızda ona okulu bitirmek isteyip istemediğini sormuştum ama o geri dönmek istememişti.

"Annem başka nerede takılıyordu?"

"Önümüzdeki bina da bir diğeri idi."

Yirmi dakika boyunca kampüste dolaştık. Geçmişten kalan yerleri gösterdim. O da sorular sordu. Ama yürüyüş devam ettikçe sorular azaldı. Ve yüzüne varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim tanıdık bir ifade yerleşti.

Özlem. Hayal kırıklığı. Reddedilme.

Joey annesini özledi.

Sienna her gün arardı. Bazen o kadar geç olurdu ki iyi geceler diyebilmeleri için Joey'i uyandırmak zorunda kalırdım. Ama dokuz yaşındaki bir kız için telefon görüşmeleri yeterli değildi.

Ne yazık ki Seattle'da da durum böyleydi. Ayrıldığımızda Sienna evden taşındıktan sonra Joey benimle yaşamıştı. Sonra tam velayet için çok uğraştım.

Deplasman maçlarımın olduğu hafta sonları Sienna Joey'le kalmaya gelirdi. Ama onun dışında, ben evdeyken Joey sadece telefonla arardı. Sienna da aynı şehirde yaşıyordu.

Joey'le Mission'a taşınacağımızı söylediğimde Sienna küplere binmişti. Kısmi velayet için dava açmakla, kalmamı sağlamakla tehdit etmişti ama yine de taşınmıştık ve hiç şaşırmadım, avukatından çıt çıkmamıştı.

Sienna'nın anlamadığı şey, bunun kendisiyle ilgili olmadığıydı.

Aslında ona bir iyilik yaptığımı anlamadı.

Çünkü artık Sienna'nın Joey'i okuldan alamaması ya da okul tatilindeki bir konsere gelememesi için beş yüz mil gibi gerçek bir mazereti vardı. Artık son dakikada planları iptal eden mesajlar yok. Verilen sözler tutulmayacaktı.

Sienna ziyarete gelmeye karar verirse, ki şu ana kadar böyle bir teklifte bulunmamıştı, Sienna'nın ayakları Montana topraklarına basana kadar Joey'e söylemeyecektim.

En iyisi buydu. Ama Joey dokuz yaşındaydı ve tek bildiği biz boşandığımızda annesinin hayatından çıkmış olduğuuydu.

Bunun için beni suçladı mı? *Muhtemelen.*

Büyüylene kadar beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ve umarım, bir gün anlayacaktı.

"Ögle yemeğine ne dersin?" Öğrenci birliği binasına doğru bir el salladım. "Patlamış mısırlı tavuk ve patates kızartması?"

"Elbette," diye mırıldandı, ayakları kaldırım boyunca ilerliyordu. "Neden bugün evde kalamadım ki?"

"Eğlenmiyor musun?"

"Pek değil."

Ahh. "Özür dilerim. Bugün takılabiliriz diye düşünmüştüm. Okul başlamadan önce birlikte biraz zaman geçiririz."

"Her gün birlikte vakit geçiriyoruz."

"Evet, ama bu sadece evde."

"Yani?"

Burnumun kenarını çimdikledim. "Bir şans ver."

"Futbolla ilgili şeyler yapmamız gerekecek mi?"

"Evet, antrenmana gitmemiz gerekecek."

Joey oflayıp pufladı ve gözlerini devirdi. "Ofisinde oturup Nintendo oynayabilir miyim?"

"Hayır." Çok çabuk çıktı.

Gözleri kısıldı. Yüzünden tanıdık bir ifade daha geçti. Ağzını kapattı ve bir anda sessizlik muamelesi görmeye başladım.

Belki de onu buraya getirmek o kadar da iyi bir fikir değildi. "Hadi biraz yemek yiyelim."

Öğrenci birliğinin kapısını kırarak açtım ve önce Joey'nin içeri girmesine izin verdim. Sonra yemek bölümüne yöneldim, kasiyerle de konuşmayı reddettiği için ikimiz için de sipariş verdim.

Yemeğimizi aldık ve yakındaki bir masaya oturduk. Bina çoğunlukla boştu, koridorlarda sadece birkaç öğrenci dolaşıyordu ama bu yakında değişecekti.

Joey daha yeni bir ısırık almıştı ki başını kaldırıp baktı ve bakışları kayboldu.

Kısa bir an için beni affetmiş olabileceğini düşündüm. Sonra bana bakmadığını fark ettim. Bu neşenin kaynağını görmek için sandalyemde iki büküm oldum.

Millie yemek alanına doğru yürüdü.

Kalbim yerinden fırladı. Son iki gündür onun güzel yüzünü özlemiştim.

Ben onu durduramadan Joey sandalyesinden fırladı ve boş masaların yanından geçerek Millie'nin sandviç sipariş ettiği yere doğru koşmaya başladı.

Joey kayarak onun yanında durdu ve kolları anında Millie'nin beline dolandı.

Millie kızıma gülümsedi ve Joey onu bırakıp benim oturduğum yeri işaret etmeden önce sarılmaya karşılık verdi.

Bir elimi kaldırdım.

Millie'nin gülümsemesi soldu. Sonra omzunun üzerinden baktı.

Kurt köşeden çıktı, gözleri telefonuna yapışmıştı.

Joey masamıza geri dönmeden önce Millie'ye bir beşlik çaktı. "Ona bizimle öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğini sordum ama bir toplantısı olduğunu söyledi."

"Millie buralarda çok önemli bir insan," dedim. "Senden daha mı önemli?"

"Evet." Hiç şüphesiz. Ben sadece bir futbol koçuydum. Millie, gerçekten koçluk yapılacak programlar olmasını sağlayan kişiydi.

Joey bakışlarında bir parça huşu ile tekrar Millie'ye baktı. Bu kızımın hoşuna gitti. Benim de hoşuma gitti çünkü Joey yine benimle konuşuyordu. *Teşekkürler, Mills.*

Joey'nin bir rol modele ihtiyacı olsaydı, Millie'den daha iyisini düşünemezdim. Başkalarına yardım etmek için çok çalışan bir kadın. Spot ışıklarını arzulamayan bir kadın. Lanet olası bir reality şovu çocuğundan üstün tutmayan bir kadın.

Kurt Millie'nin yanına geldiğinde, Millie omurgasını çelikleştirdi ve gözlerine ulaşmayan o profesyonel gülümsemeyi takındı.

Açık odada etrafına bakarak konuşmaya başladı. Beni gördüğünde daha geniş gülümsedi ve el salladı. Öğle yemeği randevumu görünce yüzü karardı.

Salak.

Millie bir daha bana bakmadı, üç masa ötede oturduklarında bile.

Tek bir bakış bile.

Kurt yemek alanına girdiğinden beri değil.

Huh.

Pazartesi günü bana onu öpmeyi bırakmam gerektiğini söylemişti. Durmamı istediğinden değil, durmam *gerektiğinden*. Onu iki kez öptüğümde de isteydik. Belki de tereddütlerinin benimle bir ilgisi yoktu. Belki de geçmişle bir ilgisi yoktu.

Belki de her şey patronumuzla ilgiliydi.

Bu da yeni bir oyun alanı bulma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

B eksikliği. Gri. Bej. Krem.

Beyaz yatağımın üzerindeki düzgün, katlanmış çamaşır yığınlarına baktım. Belki de Sonbahar gardırobumla ilgili bir şeyler bulmuştu. "Belki biraz sıkıcıdır."

En son ne zaman parlak bir şey almıştım? Dönüp dolabıma baktım. Renklere göre düzenlenmişti ve beyazdan siyaha uzanan yelpazenin arasında göze çarpan sadece birkaç parça vardı.

Dolabımdaki tek heyecan verici şey tenis ayakkabısı koleksiyonumdu. Ancak en yeni eklediklerim bile beyaz veya gri olma eğilimindeydi. Gardırobuma bir kişilik umudu veren, cesur ve parlak tonlarıyla eski çiftlerdi.

"İyi, çok sıkıcı." Kaşlarımı çattım, sonra telefonu yatağın üzerinden kaptığım gibi Nordstrom uygulamasını açtım. Spor giyim bölümüne giderek bulabildiğim en cesur mavi taytı ve sıcak pembe bir atleti seçtim, sonra da ödeme butonuna bastım.

Gelen kutumdaki yeni bir e-posta, bir sipariş özeti, bir ding sesi ile beni uyardı, sonra telefonumu bir kenara attım ve sıkıcı kıyafetlerimi kaldırdım.

Boş sepeti çamaşır odasına geri götürdüm, ardından dün geceki bağış gecesinde giydiğim elbiseyi kuru temizleme torbasına koydum. Etkinlik saha evindeydi, mezunlar ve destekçiler için bir tur ve resepsiyon vardı. Birden fazla

karşılması ve ağırlaması gereken üç yüz konuk, geceyi bir maraton gibi hissettirmişti.

Koçların yanı sıra birkaç seçkin sporcu öğrenciyi de davet etmiştik. Ford da oradaydı, kaynaşıyor ve el sıkışıyordu. Yanından her geçtiğimde, bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyordu. Ama konuşmamıştık.

Pazartesi günü ona beni öpmeyi bırakmasını söylediğinden ve o da bunu inatla reddettiğinden beri.

Yine de dün gece bana yaklaşmamıştı. Kalabalığın içinde beni aramamıştı. Bu beni neden rahatsız etti? İstedğim bu değil miydi? Aramıza biraz mesafe koymak ve profesyonel sınırları yeniden oluşturmak?

"Neden hep Ford'u düşünüyorum?" Oflayıp pufladım, kendime güzel bir göz devirdim ve bir bardak daha su almak için mutfığa yöneldim.

Pazar günleri dinlenme günüydü, bu yüzden bu sabahki koşum sadece iki mildi, ancak dün gece topuklu ayakkabılarla saha etrafında yarıştıktan sonra baldırlarıma kramp girmişti.

Kapı çaldığında bardağı daha yeni boşaltmışım. Misafir beklemiyordum ama gelen Sonbahar olmalıydı. Pazar günleri genellikle bir şişe prosecco ile evime gelmesiyle ünlüydü ve ondan kaçtığımı düşünürsek, şey Aslında öğle yemeğinden sonraya kadar beklemesine şaşırmışım.

Yüzüme bakınca bir şey sakladığımı anlardı. Ford'u öpmek gibi.

İki kez.

Kapıya doğru yürüdüm, dilimin ucuna kadar gelmiş bir "*özür dilerim, en iyi arkadaş olarak berbatım*" cümlesiyle kapının tokmağını çevirdim. Ama ön verandamdaki Sonbahar değildi.

Ford'du.

Ve Joey.

"Merhaba." Çenem düşerken mavi gözleri dans ediyordu.

"Merhaba, Millie." Joey el sallarken ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

"H-hi. Burada ne yapıyorsun?" Sesime sahte bir neşe kattım ve sahte bir gülümseme takındım - Ford'un değil Joey'nin hatırı için.

"Yürüyüşe çıkıyoruz," dedi.

"Dağlara giderken kayboldun mu?" Omzunun üzerinden uzaktaki mavi zirveleri işaret ettim. "Şu taraftalar."

Ford'un gülümsemesi genişledi, bana o beyaz dişlerini gösterdi ve *lanet olsun ona*, içgüdüsel olarak ben de gülümsedim.

Gülümseme. Gülümse. Gülümseme. Gülümseme.

Joey de gülümsüyordu. Kararlılığımı kıran, ön dişleri arasındaki sevimli boşluk oldu.

Ağzımın köşesi yukarı kalktı.

"Ayakkabı al," diye emretti Ford.

Bakışlarım çıplak ayaklarıma kaydı. Tekrar yukarı baktım ve ters ters baktım. "Az önce bana emir mi verdin?"

"Bunu bana her zaman yapıyor," diye mırıldandı

Joey. Ford kıkırdadı.

Bir kıkırdama kaçtı. "Neler oluyor?"

"Yürüyüş." Parmaklarını şıklattı. "Gidelim Mills."

"Önce banyonuzu kullanabilir miyim?" Joey sordu.

"Elbette." Kenara çekilip ona el salladım. "Sağınızdaki koridordan aşağı inin. İlk kapı orası."

Bu kadar kenara çekilmek bir hataydı. Çünkü Joey içeri girdiği anda Ford da onu takip etti.

Büyük bir evim yoktu. Kulübem seksen yaşındaydı ve önceki sahipleri bir yenileme yapmış olsa da, odalar büyüleyici olsa da küçüktü.

O içerideyken, burası bir oyuncak ev de olabilirdi. Onun varlığı her santimetrekaresi tüketiyor, ofisime getirdiği elektrikle şarj ediyordu.

Üzerinde lacivert, kolsuz bir atlet vardı. Kaslarla yırtılmış kolları tam teşhir halindeydi. Bakışlarım pazılarının çizgilerini, üç kolunun kıvrımlarını ve kaslı ön kollarını takip etti. Siyah file şortu kalçalarının büyük kısmını örtüyordu.

Ve sağ kolundaki dövmeler, *aman Tanrım*, dövmeler. Ford çok odaklanmıştı. Çok kararlıydı. Dövmeler ona pervasız, seksi bir hava katıyordu.

Ağzımın kenarını sildim. *Evet, salyam akıyordu.*

"Millicent."

Yüzüm ona doğru döndü. Ben aval aval bakarken, o aramızdaki mesafeyi kapatmıştı.

Ford beni öpecekmiş gibi bir santim kadar eğildi. Elimi yüzünün önüne koydum. "Beni bir daha öpme."

Gözlerinde bir meydan okuma vardı. Bunu anlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki elinin bileğimi yakalamak için havalandığını fark etmedim. Parmakları o kadar uzundu ki kolayca sardı. Çekiştirdiğimde bile beni tuzağa düşürdü.

Ağzında o sırtışıla elimi dudaklarına doğru çekti, son anda çevirip bileğimin iç kısmına iffetli bir öpücük kondurduktan sonra elimi bıraktı.

Elimi çektim ve bir adım uzaklaştım, tenim ağzının yumuşaklığından uğulduyordu. "Bir tuğla duvar kadar iyi dinliyorsun."

Kahkahası evin her köşesini dolduruyordu.

Ev dekorasyonu zevkim, kıyafet seçimime çok benzerdi. Siyah. Gri. Bej. Krem.

Ford'un gülüşü bir renk patlaması gibiydi, sarı, turuncu ve neon yeşili. Güneş pencerelerimden içeri süzülürken bile o kahkaha her odayı aydınlatıyordu.

"Lütfen yapma..." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Ne istiyorsun, Ford?"

"Seni tekrar öpmek." Koridorun sonundaki tuvaletin sifonu çekildi.

"Ama

Joey bunu görmeye hazır değil."

Joey onun için her zaman ilk sıradaydı. Bunu onun için sevdim.

Ford, "T'de yürüyüş yapıyoruz," dedi.

T, yakındaki bir dağın yamacında beyaz kayalardan yapılmış üniversite sembolüydü. Bölgedeki en popüler yürüyüşlerden biriydi, çünkü çoğunlukla şehre yakındı ve manzara inanılmazdı. Ayrıca çocuklar ve aileler için kolay bir derecelendirmeye sahipti.

"Harika. İyi eğlenceler. Güneş kremi sürün."

"Kamyonda. Ayakkabı al," diye tekrar emretti. "Bende fazladan bir su şişesi var ama senin istediğin bir tane varsa onu da al."

"Gitmiyorum-" Bekle. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

O cevap veremeden Joey koridordan çıktı, oturma odasına ve girişe bakarken yavaşça yürüyordu. "Evini sevdim, Millie."

"Teşekkürler, Jo." Ona gülümsedim, sonra Ford'a bir bakış attım ve soruma cevap vermesi için sessiz bir hatırlatma olarak kaşımı çattım.

"Adresinizi sordum."

"Sen ne?" Neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı. "Kime sordun?" *Lütfen Kurt deme.*

"Toren."

"Oh." Ciğerlerimdeki hava boşaldı. *Phew.* Anlık panik atak sona erdi.

"Hazır mısın?" Joey elini onun elinin içine sokarak sordu.

"Evet. Eğer Millie ayakkabılarını giyerse." Bakışlarımı sabit tuttu.

Tuzağa düştüm. Tekrar. O piç beni tuzağa düşürmüştü. Çünkü Joey'e baktığım anda yüzündeki umudu gördüm. Bu hafta başında öğle yemeğinde öğrenci birliğinde karşılaştığımızda bana attığı bakışla aynıydı.

Beni onlarla birlikte yemeğe davet etmişti ve Kurt'le bir toplantım olduğu için onu geri çevirmek zorunda kalmıştım. Tüm yüzü buruşmuştu. O bakışı bir daha görmemek için her şeyi yapardım.

Ford ona hayır demeyeceğimi biliyor olmalıydı. Pislik *surat*.

"Bana bir dakika ver." Topuklarımın üzerinde dönerek yatak odama girdim ve patıkada tozlanabilecek bir çift eski koşu ayakkabısı buldum. Ayakkabılarımı ayağıma geçirip Ford ve Joey'nin beklediği oturma odasına döndüm.

"Hadi gidelim." Kapıya yöneldi ve Joey'nin önce çıkması için kapıyı açık tuttu.

Belki dışarı çıktığında ani bir migren numarası yapıp onu dışarıda bırakabilirdim. Özür olarak Joey'e kurabiye yapardım.

"Önden buyurun." Ona el salladım.

Ford başını salladı. "Beni dışarıda bırakmayacağına güvenmiyorum."

Ford Ellis'le ilgili sorun da buydu. Aradan on yıl geçmiş olabilir ama beni çok iyi tanıyordu.

"Tamam." Önce ben çıktım ve arkama dönüp baktığımda bakışları sade siyah motorcu şortunun içindeki kıcıma kilitlenmişti. "Gözler yukarı, Koç."

Çenesi sıkıştı.

Joey verandanın basamaklarından zıplayarak indi ve beyaz petunyalarla dolu iki saksının yanından geçti.

Evimin dışı da içi gibiydi. Gri dış cephe kaplaması. Beyaz kaplama. Kahverengi sedir salları. Sıkıcı. Bu bahar ektiğim çiçekler bile renksizdi.

Sonra kireç rengi şortu ve ona uygun atletiyse Joey vardı.

Kendi atletime baktım, güvercin grisiydi.

Hayatım ne zaman bu kadar sıkıcı oldu?

"Aslında ben bir su alacağım. Hemen dönerim." Döndüm ve Ford'un etrafından dolanarak eve geri girdim. Sonra mutfığa koştum ve sıcak pembe bir su şişesi bulana kadar dolaplarımı karıştırdım.

Lavaboda doldurdum ve kapağı çevirip yetişmek için koşmaya başladım ama döndüğümde Ford'un iri gövdesine çarptım.

"Whoa." Elleri kollarıma kenetlendi ve beni sabitledi. "Sadece arkadan kaçmaya çalışmadığından emin olmak istedim."

"Yürüyüşe çıkacağım. Sen kazanırsın. Şimdi mutlu musun?"

"Evet." Gülümsemesi muzafferdi, tıpkı Wildcats'in kazandığı maç günlerinden hatırladığım gülümsemeler gibiydi.

O gülümsemenin içinde o kadar kaybolmuştum ki, bu kez aradaki mesafeyi kapatıp ağzını benimkinin üzerine kapattığında onu durdurma şansım olmadı.

Dilini alt dudağıma bir kez değdirdi ve ben de ona açıldım, o içeri girerken bedenim sıvılaştı.

Tanrım, bu adam öpüşebiliyordu. Böyle olduğunu hatırlamıyorum. Hiçbir öpücüğün böyle olduğunu hatırlamıyordum. Gülüşüyle evime getirdiği renk gibiydi. Ford'un öpücüğü mavi, yeşil, kırmızı ve sarıdan oluşan bir senfoniydi.

Bir kaleydoskop.

Boştaki elimle koluna yapıştım, tutunmazsam dizlerimin kırılacağından korkuyordum.

İnledi, derin, zengin titreşim boğazımdan aşağıya doğru aktı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Nabzım yükseldi, daha fazlası için yalvaran bir zonklama.

Ben hazır olmadan Ford çekildi. Dudakları ıslaktı. Sertçe yutkundu, sonra ellerini indirdi ve birini ağzını silmek için kullandı. "Hazır mısınız?"

Başımı salladım. "Belki de bu yürüyüş kötü bir fikirdir."

Kendi kulaklarıma bile zayıf ve acınası geliyordu. Benim gibi, ne zaman Ford odada olsa.

"Sana beni öpmeyi bırakmanı söylemiştim," diye fısıldadım.

Ford su şişesini elimden aldı. "Ben de sana hayır dedim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

FORD

Joey'nin ciyaklaması bakışlarımı dikiz aynasına yöneltti. "Ne?"

"Dişimi kaybettim!" Gülümsedi ve göz dişinin olduğu yerdeki deliği ortaya çıkardı.

"Güzelmış." Biraz kanla sümüksü bir hale bürünmüş elini kaldırdığında kıkırdadım. "Biz de bunun düşmesini bekliyorduk," dedim Millie'ye.

Kalıcı diş zaten aradan çıkıyordu ve umarım bu, ona düz gelmesi için yer açacaktı. Gerçi Joey'nin diş teline ihtiyacı olacaktı. Ön dişleri arasındaki boşluk yüzünden bundan kaçış yoktu.

Çok sevimli olduğunu düşünmüştüm. On beş yaşına geldiğinde aynı fikirde olacağından şüpheliydim. "Sence diş perisi sana bir çeyreklik verir mi?" Millie sordu.

"O diş perisi." Joey kolumu dürtmek için öne doğru eğildi. "Ve her diş için bana beş dolar veriyor."

Millie ıslık çaldı. "Çocukluğumdan beri fiyatlar çok arttı." "Babam pahalı olduğumu söylüyor."

Kıkırdadım. "Pahalısın."

Joey ve Millie'nin kahkahaları kamyonun kabinini dolduruyordu. Radyo açıktı, arka planda kısık bir sesle çalıyordu ama uzanıp kapattım. Hayatımın geri kalanında onların kahkahalarını her türlü müzikten, hatta en sevdiğim klasik rock'tan bile daha çok dinlerdim.

Millie şöyle bir baktı, yanaklarında bir kızarıklık belirmişti.

Kahretsin, onu tekrar öpebilirdim. Ve bana her dur dediğinde, onun yerine onu iki kez öpmeye karar vermişim.

"Dişimi söylemek için annemi arayabilir miyim?" Joey'nin sorusu keyfimi bir yangın söndürücü gibi kaçırdı.

Sienna'yı ararsa, Millie'nin adının ortaya çıkma ihtimali vardı. Ve Joey'nin ona Cumartesi günü kurabiye ve kek pişireceğini söylediği gece Sienna'nın verdiği tepkiden sonra ...

Eski karımla kavga edecek kadar heyecanlı değildim.

"Patika başına varmak üzereyiz," dedim.

Joey suratını astı. "Ama dün gece onunla konuşamadım."

Sienna kızını arayamayacak kadar meşguldü.

"Lütfen?" Joey yalvardı.

Lanet olsun. Sienna'ya ne kadar kızgın olursam olayım, bunu Joey'den saklamak için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz vermişim. Her zaman başarılı olamıyordum ama deniyordum. Montana'ya taşındığımızdan beri Joey'nin Sienna'yı kaç kez aramak istediğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. Bu yüzden telefonu konsoldan aldım ve Sienna'nın adını tuşladım.

Üç kez çaldı. Belki şansım yaver gider de cevap vermezdi. "Selam."

Şanslı değilim.

"Ne oldu?" Sienna'nın sesi halsizdi, sanki onu uyandırmışım gibiydi.

"Joey seninle konuşmak istiyor." Telefonu arka koltuğa uzattım, sonra Millie'ye baktım.

Alt dudağı dişlerinin arasında endişeliydi ve omuzları sanki koltuğun içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi içe doğru kıvrılmıştı. Bakışları doğrudan yola kilitlenmişti, öyle odaklanmıştı ki sanki arabayı ben değil de o kullanıyordu.

"Merhaba anne," dedi Joey ve ardından uzun bir sessizlik oldu. Sienna ona ne söylediye başıyla o n a y l a d ı . "Dişimi kaybettim."

Sesindeki heyecan gitmişti. Bir süredir böyleydi. Joey gülümsüyor ve mutlu oluyordu ama telefonu ona verdiğim anda sanki biri kızımın sesini kısmış gibi oluyordu.

"Seyahatini planladın mı?" Joey sordu.

Bekle. Yolculuk mu? Ne gezisi? Sienna buraya gelmeyi mi planlıyordu? Birkaç gece önce konuşmuşlardı ve telefonumu diğer odada Joey'ye vermiştim. Ama eğer bir gezi varsa, bu benim için yeni bir şeydi.

"Oh."

Evet, yolculuk falan yoktu.

Siktiğimin Sienna'sı.

Joey önce evet, sonra hayır diye mırıldandı. "Ben, babam ve Millie T'ye yürüyüşe gidiyoruz."

Bom. Evet, bu berbat olacaktı.

"Al, baba." Joey telefonu öne doğru uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Tabii ki o yaptı. Kulağıma bastırdım. "Öyle mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sienna kükredi. Sanırım artık uyanıktı.

"Onun hakkında ne hissettiğimi sana söyledim, Ford."

"Ve umurumda değil," diye kestirip attım, sonra telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdım.

Hemen çaldı, ben de reddettim ve aynaya bakmadan önce sesi sessize aldım.

Joey'nin çenesi göğsüne değdi.

"Üzgünüm prenses," dedim.

Bir omzunu kaldırdı. "Çalışması gerekiyor, o yüzden benimle okul alışverişine gelemiyor."

Okul alışverişini hakkında mı konuştular? Benim için yeni bir haber. Yarın akşam işten sonra onu götürmek için aklıma bir not aldım. Zaten güzel kıyafetleri vardı ama ilk gün için özel bir şey isterse gidip alırdık.

Siktiğimin Sienna'sı.

Bir gün, onun maskaralıkları beni kızdırmayı bırakacaktı. Bugün o gün değildi. Azı dişlerimi birbirine geçirerek direksiyonu boğarken parmak eklemlerim bembeyazdı.

Yolun geri kalanı sessiz ve gergindi. Kalabalık bir alana park ettim ve elimi yüzüme sürdüm. Millie'ye baktığımda bakışları bekliyordu.

"Özür dilerim," diye
mırıldandı. "Senin
hatan değil."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra dışarı çıktı ve Joey için arka kapıyı açtı. Belki de ne söyleyeceğinden emin değildi. Belki de söyleyecek bir şey yoktu, çünkü Millie elini uzatarak kızımın yere düşmesine yardım etti, sonra da kolunu Joey'nin omuzlarına doladı. "Daha önce hiç T'ye çıktın mı?"

Joey başını salladı.

"Ne zaman tepeye çıksam gözlerimi kapatır ve bir dilek tutarım."

"Hiç gerçekleştiler mi?" diye sordu kızım.

"Bazen yapıyorlar," dedi Millie. "Bazen de yapmazlar."

Joey gözlerini patikaya dikti. "Zirvede bir dilek tutacağım."

"Ben de." Millie yumruk tokuşturmak için elini uzattı. "Komik bir hikâye duymak ister misin? Buraya ilk kez yürüyüşe geldiğimde, ayakkabımı bağlamak için eğildim ve şortumun kıkında bir delik açtım."

Joey homurdandı. "Ciddi misin?"

"Evet, daha da kötüsü var. Hoşlandığım bir çocukla birlikteydim ve o benim iç çamaşırımı gördü. *Çok* utanç vericiydi."

Millie yüzünü buruşturur gibi yaparken Joey kıkırdadı.

"Aşık olduğun çocuk kimdi?" Joey sordu.

Ben.

"Oh, sadece geçmişten bir adam," dedi Millie, elinin tersiyle iterek.

Belki bir gün, o büyüdüğünde, Joey'e tüm hikayeyi anlatabilirdim. Millie'nin o gün birlikte yürüyüş yaptığı adamın ben olduğumu.

Son sınıfın ilkbaharıydı. Sienna'yla aylardır çıkıyordum ve Millie takıldığımız yerlerin müdavimi olmuştu. Futboldan anlayan tanıdığım ilk kızdı. Müthiş bir şeydi.

Birkaçımız T'ye tırmanmak istemiştik ve ben Sienna'dan da gelmesini istemiştim. Bir gece önceki partiden akşamdan kalmaydı, ona bu kadar çok içmemesini söylemişim, özellikle de atletizm sezonunda yasaktı ama beni dinlememişti.

Sienna günü yatakta geçirirken, Toren Millie'yi bizimle gelmesi için davet etti.

Mills bir çift şort giymişti, bugün giydiği gibi ikinci deriden motorcu tarzı değil, gerçekten esnemeyen o kaygan kumaşlı koşu şortu. Belki de eskiydi ama ayakkabısını bağlamak için eğildiğinde ... *yırtıldı*.

Hepimiz gülmüştük, Millie bile. Bu konuda çok sportmence davranmış, beline bağlamak için eski tişörtlerimden birini almıştı.

Bana aşık olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. O zaman yoktu.

Belki bilseydim her şey daha farklı olurdu. O güzel ela gözlerine, utangaç gülümsemesine ya da yanaklarının kızarmasına daha fazla dikkat etseydim.

Joey varken, neler olabileceğini düşünmenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden kamyonetten getirdiğim sırt çantasını çıkardım ve yürüyüşe hazırlandım. Çanta su şişeleri ve granola barlarla doluydu. Millie'nin pembe şişesini de ekleyip omuzlarıma bağladım.

"Yolu göstermek ister misin?" Joey'e sordum.

"Tabii." Omuz silkti. "Nereye gidiyoruz?"

Patikayı işaret ettim. "Yukarı."

Yola çıkmadan önce ona güneş kremi sürmeme izin verdi, sonra sıraya girdik ve ilk birkaç virajı tek sıra halinde aldık.

Eğim kademeliydi, ama hızımı Joey'nin ayarlamasına izin verdim, arada bir arkama bakıp Millie'nin yakınlarda olduğunu görüyordum.

"Buraya hiç gelir misin?" Patika genişlerken ona sordum, geri çekilip yanında yürümeye başladım.

"Bazen. Tırmanırım, sonra da koşarak inerim."

Joey konuşmamızdan habersiz, yaklaşık yirmi adım ileride yürümeye devam etti. Ama ben yine de sesimi alçalttım. "Telefon görüşmesi için özür dilerim."

"Sanırım Sienna sen ve Joey ile vakit geçirdiğim için heyecanlanmıyor?" "Hayır, değil." Bu Millie'nin hak ettiği bir gerçektir.

Sienna'nın kıskançlığı tırmandığımız dağ kadar devasaydı. Evlenip Seattle'a taşındıktan sonra bana Millie'yle aramızda bir şey olup olmadığını sormuştu. Yeni karıma her şeyi açıklamak adına aptalca bir şekilde öpüştüğümüzü itiraf etmiştim.

Sienna bir haftadır benimle konuşmuyordu.

"Şaşırdığımı söyleyemem." Millie içini çekti. "Herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum."

"Sen değilsin. Bunu aşması gerekecek," dedim. "Artık benim hayatımı belirleyemez. Ya da Joey'nin."

İleride . Biz, benim kızının sarışın AT KUYRUĞU
swished karşısında Omuzları.

"Nerede o, Ford?" Millie sordu. "Neden Joey'le birlikte burada değil?"

Uzun bir nefes aldım ve Joey'nin biraz daha yer kazanmasına izin vermek için hızımı biraz yavaşlattım. "Seattle'da yaşıyor. Yaklaşık beş yıl önce bir yaşam tarzı blogu açmaya karar verdi. Çoğunlukla evimizin fotoğrafları ve günlük kıyafetleriyle küçük bir başlangıç yaptı ama hızla büyüdü. Her gün sosyal medyada paylaşımlar yapıyor ve bir NFL oyuncusunun eşi olarak rolünü oynuyordu. Bu ona çok sayıda takipçi kazandırdı."

Sienna maçlarıma gelirdi ve tüm zamanını telefonuyla geçirirdi. Futbol umurunda bile değildi. Tek istediği stadyumda fotoğraf ve video çekip Instagram ve TikTok'ta paylaşmaktı.

"İyi bir evliliğimiz olmadı," diye itiraf ettim. Sienna ve benim her zaman hemfikir olduğumuz tek konu buydu. "Yaklaşık on sekiz ay önce,

benim

ona boşanmak istediğimi söyledim. Nadiren evde olurdu, sürekli arkadaşlarıyla ve başka birileriyle seyahatler planlardı. Joey hiçbir zaman onun önceliği olmadı ve bu beni kızdırdı. Bu yüzden işim bitmişti. Ayrılıkla ilgili en büyük endişesi kızımız değildi. Bunun *markasına* ne yapacağından endişeleniyordu."

Sienna bu terimi benim futbol topu fırlatmam kadar sık kullanırdı. Millie irkildi. "Vay canına."

"Aynen öyle."

Sienna diğer oyuncuların bazılarının eşleri ve kız arkadaşlarıyla arkadaş olmuştu. Birkaçı mankendi. Biri aktristi. Futbol dünyası onun kimliği haline gelmişti ama yine de spor hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Anladığım kadarıyla boşanma dostane bir şekilde gerçekleşmemiş?" Millie sordu.

"İlk başta değil. Sienna bunu denemek ve çözmek istedi. Ama sonra takım arkadaşlarımdan biriyle yattığını öğrendim."

Millie'nin nefesi kesildi.

"Kim?" "Jordan Powell."

"Oh." Burnu buruştu. "O bir gösteriş budalası."

"Evet, öyle."

Jordan tamamen parıltılıydı. Sienna da öyleydi. Aslında birlikte mükemmeldiler.

"O noktadan sonra boşanma süreci oldukça sorunsuz geçti. Bir daha oynama şansımın çok az olduğunu biliyordum ve koçluk pozisyonunu üstlenmek için görüşmeler yapıyordum. Artık yıldız ben değildim ve bir yardımcı antrenörle çıkmak Sienna için bir oyuncuyla çıkmak kadar çekici değildi."

"Belki onun için," diye mırıldandı Millie, o kadar sessizdi ki zar zor duyabildim. "Joey'nin velayetini istemedi mi?"

"Oh, o yaptı. Yarı yarıya istedi. Ben reddettim," dedim ona. "Bir yıldan biraz fazla bir süre önce boşanmanın ilk aşamalarındaydık ve bir TV yapımcısı Sienna'ya bir reality şov için yaklaştı. Ya da belki o onlara yaklaştı. Hiçbir zaman net bir cevap alamadım. Ama beş tane

kadınlar yapıyor. Her biri bir Seahawks oyuncusuyla evli, nişanlı ya da flört ediyor."

"Reality şov mu? Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Başımı salladım. "Henüz yayınlanmadı ama görünüşe göre ilk sezonu tamamlıyorlar. Bilmiyorum. Fazla soru sormuyorum. Tek bildiğim Joey'nin bu işin yakınında olmasını istemediğim. Her şeyin tüm dünyanın görebileceği şekilde sergilendiği böyle bir durumda olmasına izin vermeyi reddettim. Hiçbir çocuğun bu tür bir kamu denetimine ihtiyacı yoktur. Bu yüzden Sienna'ya ortak velayeti kabul etmemin tek yolunun gösteriyi reddetmesi olduğunu söyledim."

Millie'nin ağzı açık kaldı. "Gösteriyi o mu seçti?"

Önümdeki güzel kızıma baktım. "Montana'dayız, değil mi?"

Sienna şöhret şansı için Joey'den vazgeçmişti.

"Aman Tanrım." Millie ellerini yanaklarına koydu. "Yani, ondan nefret ediyorum."

Üniversitedeyken bana tam bir sürtük gibi davranırdı. Ama vay be. Çok üzgünüm, Ford."

"Joey için üzgünüm." Evliliğimin yasını tutmadığım bir gün bile geçmemişti. "Bu çok çirkin. Pek çok insan ne olduğunu bilmiyor. Bu konuda konuşmuyorum."

Millie kolunu benimkine doğru itti. "O zaman ben bir kasayım."

Kasa. Şüphesiz, Millie kimseye söylemezdi. Bu yüzden her zaman inanılmaz bir arkadaş olmuştu. Aslında en iyisi.

Joey omzunun üzerinden baktı ve ne kadar geriye düştüğümüzü görünce başını eğdi. "Siz de geliyor musunuz?"

Millie gülümsedi ve onlara yetişmek için koşmaya başladı. Ben biraz geride durdum, onlar yürürken konuşmalarına izin verdim.

Zirveye ulaşmamız uzun sürmedi. Buraya son gelişimden bu yana T'nin dibine bir bank eklemişlerdi, ben de oturup dağ zirveleriyle çevrili yeşil vadiye baktım.

"Sence buradan evimizi görebilir miyiz?" Joey ellerini gözlerine götürdü ve gözlerini kısarak uzaklara baktı.

Millie onun yanında durmuş, mahallemizi işaret ediyordu.

İkisinin birlikteliği mükemmeldi. Sienna'nın sosyal medya için hazırlayabileceği tüm fotoğraflardan daha iyiydi.

Bu gerçektir. Bu hayattır.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Millie ile Joey'nin uzaklara bakarken birlikte hızlıca bir fotoğrafını çektim.

Yıllardır çektiğim en iyi fotoğraftır, bu yüzden onu duvar kâğıdım olarak ayarladım. Sonra telefonumu bir kenara koydum ve manzaranın tadını çıkardım.

Bir esinti çam ve toprak kokusunu havaya savurduğunda gözlerimi kapattım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. T'nin dibinde sessiz bir dilek tuttum.

Millie'nin bana tekrar aşık olmasını diledim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MILLIE

"

Bir itirafım var," dedim Autumn'un çağrısına cevap verirken.

"Ford'la takılıyormuşsun."

"Evet." Ofis koltuğumda kamburlaştım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü son beş yıldır seninle haftada en az dört kez konuşuyordum.

Mission'da ortaya çıktığından beri sessizsin."

"Özür dilerim." İçimi çektim.

"Olma. Anlıyorum. Bu zor bir durum."

"Sadece kafam karıştı."

"Ve sen de her şeyi kendi başına çözmeye çalışıyorsun. Bu senin için nasıl gidiyor?"

Beni bu kadar iyi tanıyan bir arkadaşımın olması hem harika hem de sinir bozucuydu. "Harika değil," diye mırıldandım.

Autumn mırıldandı ve kendini beğenmiş bir gülümseme takındığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. "Dökül."

Ciğerlerimi doldurdum, acıyana kadar nefesimi tuttum.

Nefes verdim. Döküldüm.

Markette ona rastlamamdan kurabiyelere, Kurt'ün uyarısına, yürüyüşümüze ve Ford'un beni üç kez öpmesine kadar her şeyi anlattım. Belki duygularımı anlamlandırmama yardımcı olabilir umuduyla ona her küçük ayrıntıyı anlattım.

"Ne yapmalıyım?" Ben sordum.

"Yani, bence gerçekten tek bir seçenek var."

Kalbim sıkıştı. "Şimdi bitir. Daha da karmaşık hale gelmeden." "Hayır, aptal. Vur ona."

Güldüm. Tabii ki bu Autumn'un tavsiyesiydi. "Bu hiç yardımcı olmuyor. Bu yüzden işimi kaybedebilirim."

"O zaman gizli bir ilişki olması gerekecek. Zaten en eğlenceli olanlar da onlar." "Sonbahar," diye kestirip attım. "Ben ciddiym. Ne yapmalıyım?"

"Ben de ciddiym, Millie." Ses tonundaki alaycı ifade kaybolmuştu. "Ford o sürük Sienna'yla çıkarken sen yıllarca onun peşinden koştun. Onun arkadaşı olmaya razı oldun. Ve sonunda onu bıraktığında, sen de peşinden gittin."

"Ve bakın bu benim için ne kadar iyi oldu," diye mırıldandım. Tam bir aşağılanma.

"Demek istediğim de bu," dedi. "Bunun için gittin ve yandın. O zamandan beri korunuyorsun."

Alay ettim. "Ben korunmuyorum."

"Oh, korunmuyor musun? Son beş yılda kaç erkekle çıktım?"

Lanet olsun. Çetele tutmam mı gerekiyordu? "Çok mu?"

"Hem de çok. Kendimi ortaya koydum. Ve evet, pek çok kaybeden buldum ama onlardan pişman değilim."

Masamın üzerine görünmez bir daire çizdim. "Peki ya şu dangalak avukat?"

"Tamam, belki dangalak avukat. Her neyse. Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Konuyu açan sensin. Ben kendimden bahsediyordum ve sonra sen benden bahsetmeye başladın-"

"Millie," diye tersledi. "On dakika içinde bir müşterim gelecek, o yüzden çeneni kapa ve dinle."

Son birkaç haftadır arkadaşımı özlediğim için kıkırdadım. "Tamam."

"Adrian içeri girmesine izin verdiğini gördüğüm tek erkek. Ama o zaman bile, sanki bir pencereyi kırmışsın ve kapılar hala kilitli olduğu için sürünerek geçmesini beklemişsin gibiydi."

"Ah." Yüzümü buruşturdum. "Belki de artık seninle konuşmak istemiyordumdur."

"Gerçekler acıdır, tatlım." Autumn'un sesi yumuşadı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Adrian'ın yanına taşınmadığın ve onunla evlenmediğin için çok mutluyum. Aranızda hep eksik bir şeyler vardı."

Bu kadar haklı olmamasını dileyerek gözlerimi kapattım.

Adrian'da eksik olan bir şeyler vardı. Keşke bunu daha önce fark etseydim. Onu incitmemiş olmayı. Ama Adrian başka bir günün konusuydu.

"Ford'la seks yapmak sorunumu nasıl çözecek?" Ben sordum.

"Her zaman ne olabileceğini merak edeceksiniz. Bu senin öğrenmek için bir şans. O yüzden bunu bir sır olarak sakla. Kariyerini riske atma. Ama adamın seni orgazm etmesine izin ver ve belki o zaman geçmiş gerçekten unutabilirsin. Ayrıca bu Sienna'ya da büyük bir *siktir* git olacak."

"Bu doğru."

Autumn Sienna'dan tartışmasız benden daha çok nefret ediyordu. Sienna'nın arkadaşlığıma ihanet etmesinden nefret ediyordu.

Ford ve Sienna'yı birlikte izlemek kadar acı olmasa da benim için de buruk bir nottu.

İlişkileri güçlü bir şekilde başlamıştı ve onları kampüste öpüşürken ve sarılırken görmek dayanılmazdı. Aşkım hiç bitmedi. Ama birlikte geçirdikleri ilk yılın sonunda birçok iniş çıkış yaşamışlardı. Üçüncü sınıfa geldiğimizde, çoğunlukla inişler olmuştu.

Ford'un son dönemi, felsefede birlikte kapana kısıldığımız dönemdi ve partilerde onunla giderek daha az yalnız zaman geçiriyordu.

Bunun yerine, geri kalanımızla birlikte maç izleyerek daha fazla zaman geçirdi. Ne zaman beni kampüste yürürken görse, yetişmek ve merhaba demek için acele ederdi. Çoğu zaman sırt çantamı da taşırdı. Bana takılırdı.

Tenis ayakkabısı bağımlılığım hakkında acımasızca konuşurdu ve ne zaman yeni bir dövme yaptırırsa ilk resmini bana gönderirdi.

Ona babamın ölümünü anlatmıştım. Bana Vegas'taki liseden ve asla okulun bir parçası gibi hissetmediğinden bahsetmişti. Futbol sahasındaki yeteneği nedeniyle insanların onunla nasıl arkadaş olduğunu ve diğerlerinin aynı şey için ona nasıl kızdığını. Hayallerimizi paylaşmıştık. Benimki, bir üniversite spor programında çalışmaktı. Onunki, askere alınıp profesyonel olmak.

Tüm bunlar olurken Sienna hep aynı kalmıştı. Kötü kız. Ve erkek arkadaşının arkadaşım olmasından nasıl da nefret ediyordu.

Ama hakkımda ne kadar dedikodu yaparsa yapsın, ne kadar kaba davranırsa davransın, Ford'dan vazgeçmeyi reddettim. Ve bir kez bile ona onun ne kadar korkunç olabileceğini söylemedim.

Ford sonunda Sienna'dan ayrıldığında, bu kesinlikle günümü mahvetmemişti. Ama ertesi öğleden sonra antrenmanda yüzüme bakıp kinini kusmuştu. Ford'un beni henüz becerip becermediğini sormuş, sonra da bana fahişe demişti. Beni aldatmakla suçladı ve hak ettiğimi bulacağımı söyledi.

Kaltak.

Sienna'dan ne kadar nefret etsem de, intikam almak için Ford'la seks yapma fikrinden hoşlanmıyordum. Bu bana göre değildi.

Autumn'a "Sanırım ona ilişkimizin bittiğini söylemem gerekiyor," dedim. "Bu noktada, arkadaşlığın iyi bir fikir olduğunu bile düşünmüyorum."

"O da bir seçenek," dedi. "Orgazmsız bir seçenek, ama bu sizin ayrıcalığınız."

Gülümsedim. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Bu akşam bir şeyler içelim mi?"

"Evet. Sonra mesaj at. İş yerinde iyi günler."

Telefona öpücükler kondurdu. "Sana da."

Görüşmeyi sonlandırdım ve telefonumu bir kenara bırakarak masamın önünde yavaş bir daire çizdim. Başım dönmeye başladığında ayağa kalktım

ve

otoparka ve antrenman sahasına bakan bir penceresi vardı.

Futbolcular saha binasından akın ederek çimlere doğru yürüyorlardı.

Toren, Parks ve diğer koçları gördüm ama Ford'u göremedim.

Joey'le birlikte Pazar günkü yürüyüşten sonra beni bıraktıklarından beri birbirimizi görmemiştik. Okul henüz başlamamış olsa da kampüste hareketlilik başlamıştı. Futbol başlamak üzereydi. Önümüzdeki hafta sonu stadyumda bir hazırlık maçı yapılacaktı. Sonraki hafta sonu da ilk iç saha maçı.

Ford'la ilişkiyi kesmek için bir zaman varsa, o da şimdi idi. Önümüzdeki üç ay boyunca işle meşgul olacaktı. Belki benim bir şey yapmama gerek kalmayacaktı. Belki de mesafemi korursam, onun programı aramızdaki duvara dönüşecekti. Sezon bittiğinde beni çoktan unutmuş olabilirdi.

Ick. Midem bulandı.

Ford tarafından zaten bir kez unutulmuştum. Harika bir deneyim değildi ya da tekrarlamak istemedim.

Telefonumdan gelen bir ses beni camdan uzaklaştırdı. Basketbol sezonu hakkında konuşmak için beş dakika içinde tesis müdürüyle buluşmam gerekiyordu. Hem erkek hem de kadın takımları daha küçük bir salonda antrenman yapıyordu ama maçlarını saha içinde oynuyorlardı. Onların olmadığı hafta sonları sahayı yıkar ve kolej rodeosu ve yerel bir ev sergisi gibi diğer etkinlikler için yer açardık. Geçen yıl kurulum konusunda birkaç tökezleme yaşamıştık ve bu geçmiş hataları tekrarlamadığımızdan emin olmak istedim.

Kurt erkek basketbolu ve futbolu kendi şemsiyesi altında tutmaya kararlı olduğu için teknik olarak bu toplantıda olması gerekiyordu. Ama lojistiği bana devretmişti, ben de dizüstü bilgisayarımı alıp ofisten çıktım ve aşağıya indim.

Birinci katın kapısını açtığım anda öfkeli seslerle karşılaştım.

"Bana fahişe mi diyorsun?" Kadının sesinde bir titreme vardı.

Ne oluyor be?

"Hayır! Siktir. Beni dinler misin?" Adamın sesi belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Rotamı değiştirdim ve koridordan gürültüye doğru yöneldim. Rush Ramsey iki elini saçlarında gezdirirken, çilek sarısı at kuyruğu olan minyon bir kız önünde durmuş, kollarını beline dolamış, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu.

"Bunu benim planladığımı düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu, tüm vücudu titriyordu.

"Söylediğim bu değil, Faye!" Kollarını iki yana açmıştı.

"Sonra ne olacak?"

Aman Tanrım. Bu seviyede bir öğrenci draması için yılın henüz başındaydık. Boğazımı temizledim.

Ford arkalarından köşeyi döndüğünde iki öğrenci de sarsıldı, gözleri bana doğru döndü.

"Ne haltlar dönüyor burada?" İri ve buyurgan varlığı, bir önceki andaki öfkeyi kovdu. "Binanın bu bölümündeki herkesin seni duyabildiğinin farkında mısın?"

Rush'ın kolları düştü, başı öne eğildi. "Üzgünüm, Koç."

"Bu konuşmayı bir konferans odasına taşımaya ne dersiniz?" Ford'un bakışlarıyla karşılaştım, başını sallayana kadar bekledim, sonra yakındaki bir odaya girip herkes içeri girince kapıyı kapattım.

"Tamam, neler oluyor?" Ford yanımda duvara yaslanmış bir şekilde onlara sordu.

Faye burnunu çekerek yanaklarını sildi.

Rush, "Sadece bir yanlış anlaşılma," diye mırıldandı.

Söylenecek yanlış şey. Faye çenesini kaldırırken gözleri parladı. "Tek bir nefeste bana babalık testi yaptırmamı ve takımdan kaç kişiyle yattığımı sordun."

Vay be.

Bekle. Hamile miydi? Bakışlarım Ford'un profiline kaydı ama sanki zaten biliyormuş gibi hiç şaşırmamış görünüyordu.

"Rush." Ford başını salladı. "Dinleyin, hepimiz o t u r a l ı m . Bunu enine boyuna konuşalım."

Faye köşedeki yerinden kıpırdamadı ama Rush hemen itaat ederek masadan bir sandalye çekti ve koltuğa yığıldı.

Ben ayakta kalıp Faye'e yaklaşırken Ford Rush'ın yanındaki yerini aldı. Bana baktı, güzel gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. Nazik bir gülümseme sundum ve bir sandalyeye doğru el salladım.

"Gel bakalım."

Sonunda hareket etti, ben yanına otururken koltuğun kenarına sertçe oturdu.

On

u. "Ben Millie," dedim. "Üst katta çalışıyorum." "Faye," diye fısıldadı.

"Ben de Koç Ellis." Ford öne doğru eğildi, ellerini birbirine kavuşturdu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sertçe yutkundu, başını salladı. Ama gözlerini masadan ayırmadı, çenesini eğdi.

"Umarım sakıncası yoktur ama Rush bana neler olduğunu anlattı," dedi Ford. Çok sakindi. Çok derli topluydu.

Sanırım öyle olmalı.

Bunu daha önce de yaşamıştı.

"En baştan başlamaya ne dersin?" Ben sordum.

Rush Faye'e baktı, o başını sallayana kadar bekledi, sonra bana nasıl tanıştıklarını ve birlikte olduklarını anlattı. Ve çok da uzak olmayan bir gelecekte nasıl ebeveyn olacaklarını.

"Koridorda bir şey ima etmek istememiştim." Rush bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben sadece Ne yaptığımı ya da söylediğimi bilmiyorum. Sadece şaşırmayayım diye diğer erkekleri sordum. Sürprizlerden hoşlanmam."

"Peki ya babalık testi?" Ford sordu.

"Sorun yok," dedi Faye. Elleri kucağında yumruk olmuştu. Gözlerinde dökülmemiş yaşlar vardı. "Ben bir tane alırım."

"Yapmak zorunda değilsin." Rush başını salladı. Yüzünde yazılı bir özür vardı. Ama Faye bunu görmüyordu çünkü ona bakmıyordu. "Hayır."

Faye'in sesi k e s k i n d i . Acı çekiyordu. "Testi yaptıracağım. Sonra da hiç şüphe kalmayacak."

Ses tonundaki inancı hepimiz duyduk. Bu bebeğin Rush'tan olduğuna dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu.

Faye'in söyleyecek başka bir şeyi olmadığı anlaşılınca Ford, "Bir tavsiye," dedi. "Birbirinizle konuşmanın bir yolunu bulun. Yüz yüze. Mesajlaşarak. Telefonla. E-postalar. Her neyse. Dışarıdan çok fazla girdi alacaksınız, ancak günün sonunda önemli olan tek şey ikinizin birlikte karar vereceği şeydir."

Faye'in çenesi titremeye başladı.

Uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "İyi olacaksın."

Burnunu çekti, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ben iyi olacağım." O kadar sessiz konuştu ki kelimeleri zar zor duyabildim.

Rush başını salladı. "Teşekkürler, Koç."

Ford uzun bir nefes verdi. "Antrenmana geç kaldın, Rush." "Evet, efendim." Ayağa kalktı ve toplantı odasını terk etti.

Faye o gidene kadar bekledi, sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı ve o da gitti.

Odadaki gerilim de onlarla birlikte yok olmalıydı. Ama oradaydı, havada yüklü ve Ford'un omuzlarında düğümlenmişti.

Mavi gözleri kapı aralığından kayarak benimkilerle buluştu.

"Böyle miydi?" Ben sordum. "Sen ve Sienna ile mi?" Gergin toplantılar. Suçlamalar. Gözyaşları ve acı.

"Aşağı yukarı."

Bunu izlemek onun için zor muydu? Bu sefer dışarıda olmak?

"Birbirinizle iletişim kurmanın bir yolunu bulabildiniz mi?"

"Pek sayılmaz." Başını salladı, gözleri yumuşadı. "Seninle konuşmakta her zaman Sienna'dan daha iyiydim. Bu da sorunun bir parçası."

O zaman neden benim yerime onu seçtin?

Bu soru yıllardır kafamı kurcalıyordu.

Yine de sormaya cesaret edemedim. Cevap, ne olursa olsun, sadece canımı yakacaktı.

Ben de sandalyemden kalktım ve odadan çıktım. Toplantıma geç kalmıştım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

FORD

Millie'nin benden uzaklaşmasını izlemekten yorulmuştum.

Ama Rush'la yaşadığım hamilelik olayının beni derinden sarstığını düşünürsek, muhtemelen Millie için de anılar yeniden canlanmıştı.

Benimle konuşmak ya da yüzüme bakmak yerine konferans odasından çıkıp ortadan kayboldu. Bu binada onu hep kovalıyor gibiydim. Bugün değil. Antrenmana geç kalmıştım.

Ben de ofisime uğrayıp bir şapka aldım, sonra da sahaya çıkıp çalışmaya başladım.

Antrenman bittiğinde ve oyuncular duş almak için soyunma odasına girdiğinde, şakaklarımda boncuk boncuk ter vardı ve benim de durulanmam gerekiyordu.

"Cumartesi günkü antrenman çok sıcak olacak," dedi Toren, diğer koçlarla birlikte antrenman sonrası olağan toplantımız için konferans salonuna doğru yürürken.

"Evet. Patti'ye bol miktarda suyumuz olduğundan emin olmasını söyleyeceğim."

Patti benim yeni asistanımdı. Altmış bir yaşındaydı, görüşmemiz sırasında burcunun Boğa olduğunu da söylemişti. İki hafta önce işe başlamıştı ve şu ana kadar bir rüya olduğunu kanıtladı, aksi takdirde beni gömecek olan idari işlerle ilgileniyordu.

Konferans salonuna giren son kişi bendim, bu yüzden kapıyı arkamdan kapattım ve masanın başındaki normal yerime oturdum, şapkamı çıkarıp elimi nemli salarımnda gezdirdim.

Telefonum şortumun arka cebindeydi. Joey ya da Stephanie'den bir mesaj ya da cevapsız arama olmadığından emin olmak için yer değiştirdim. Ekran boştu, ben de masanın üzerine bıraktım.

Kafamı kaldırdığında Parks ekranıma bakıyordu. Saat ve tarihin arkasındaki duvar kağıdına. Millie ve Joey'nin yryşmzde çektiğim fotoğrafına.

Bu kimseyle paylaşmak istediğim bir an değildi, bu yüzden telefonumu aldım ve şortumun cebine geri koydum. Sonra dirseklerimi masaya dayayıp odaya göz gezdirdim. "Bugün iyi çalıştınız."

Bu açıklama herkes tarafından baş sallamalarla karşılandı.

Gün geçtikçe bir takım haline geliyorduk. Sağlam bir takım. Hâlâ çözmemiz gereken birkaç prz vardı ama birkaç antrenmanımız daha vardı ve ardından hücum maçına ıkacaktık. İlk maımızı kazanacağımızı umuyordum.

Grizzlies ile olan rekabet normal sezon oyunumuzun zirvesi olacaktı. Ama lanet olsun, ilk maçtan galibiyetle ayrılmak hoşuma gitti. Sezonun temposunu belirledi.

"İlk kim gitmek ister?" Ben sordum. Toren elini kaldırdı.

"Ben yapacağım."

Kolarım teker teker güçlü ve zayıf yönlerinin üzerinden geçti. Oyuncuları hakkında konuştuk, kimler gözle görülür bir gelişme gösterdi, kimler ilk 11'de, kimler yedek olacaktı. Ardından oyun kitabını gözden geçirdik, gerektiğinde birkaç değişiklik yaptık ve yarınki antrenmanda odaklanacağımız oyunları seçtik.

Toplantımız sona erdiğinde duş almaya hazırdım.

Saat dört buuktu, Stephanie'yi rahatlatmak için eve gitme vakti gelmişti. Ama göndermem gereken birkaç e-posta vardı, bu yüzden aceleyle ofisime gittim ve onları çıkardım,

Sadece acil olanları yapıyordum, böylece beşe kadar bitirecektim. Gerisi bu gece, Joey uyuduktan sonra olacaktı.

Tam çıkmak üzereyken ofis telefonum çaldı. Ekranda Kurt'ün adı belirdi.

"Hey, Kurt." Masamdan kalktım, sandalyemi ittim ve üst çekmecedan kamyonetimin anahtarlarını aldım.

"Merhaba Ford. Ofisime gelmek için bir dakikan var mı?" Sesinde gerginlik vardı. Kurt'ün o normal yalaka tonu yoktu.

"Tabii. Hemen geliyorum." Kulaklığı yuvasına yerleştirdim, sonra dışarı çıktım ve yolumun üzerindeki ışıklara çarptım.

Hâlâ ofislerinde olan koçlara el salladım, sonra merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktım. Kurt köşedeki ofisinde ellerini çenesinin önünde birleştirmişti.

"İçeri gel." Bana el salladı. "İstersen kapıyı kapat."

Lanet olsun. Bu konuşma hiç hoşuma gitmeyecekti, değil mi? Kapı kapandıktan sonra kaşlarımı çatmamaya çalışarak masasının karşısına oturdum. "Ne oldu?"

"Şey, Ford . . . Az önce bir şikayet aldım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir şikâyet." Millie hakkında olmasa iyi olur. Hay *sikeyim*. "Hakkında mı?"

Kurt uzun bir nefes verdi. "Kızını işe getirmen hakkında."

Gözlerimi kırptım. "Affedersiniz?"

"Anladığım kadarıyla çok şeyle uğraşıyorsunuz." Ellerini havaya kaldırdı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ara sıra gelmesi gerekiyorsa benim için bir sorun yok. Sizi ağırlamak için elimizden geleni yaparız. Ama aynı zamanda mikroskop altındasınız. Bunlar hassas zamanlar. Ve sadece odaklandığınızı bilmemiz gerekiyor."

Odaklandım. Yani Joey'nin ikinci antrenmana gelmek zorunda kaldığı akşamlar ve onu öğle yemeği ve kampüs turu için buraya getirdiğim bir gün odaklanamadığım anlamına mı geliyordu? Bu çok saçmaydı.

"Kim şikayet etti?" Çenemi sıkarak sordum.

"Bu, şey... gizli." Kurt ellerini kucağında kavuştururken bana yatıştırıcı bir gülümseme verdi.

Kıçımın gizliliği. Gerçekten bir telefon görüşmesi mi olmuştu? Yoksa bu *Kurt'ün* şikayeti mi?

Joey'e iki kez bakan tek kişi Kurt'tü. Bir de Millie, ama onun şikayet etmesine imkan yoktu.

Hayır, bu *şikâyetin* her yerinde Kurt'ün adı yazılıydı. "Not edildi," diye kestim.

Joey gelecek hafta okula başlayacaktı ve yakında kendi programı olacaktı. Stephanie her öğleden sonra Joey'i alarak ve deplasman maçlarında geceleyerek ona yardımcı olacaktı. Kurt'ün Joey'i görebileceği tek zaman maça gelmesiydi ve neyse ki orada üzülmelerini gerektirecek yirmi bin kişi daha olacaktı.

"Başka bir şey var mı?"

Ben sordum. "Hayır.

Bunun için üzgünüm."

Ama hiç üzgün görünmüyordu.

Eğer biri haklı olarak şikâyet etseydi, Kurt bunu hemen bastırabilirdi. Şikayet eden kişiye işimi yaptığımı ve Joey'nin ara sıra yaptığı ziyaretlerin öfkelenecek bir şey olmadığını söyleyebilirdi. Bunun yerine Kurt beni ofisine çağırıp elimi tokatladı.

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

Hiç de iyi değildi. Joey benim önceliğimdi ve bu program biraz daha aile dostu olamazsa, yıl bittikten sonra gidecek başka bir yer bulurduk.

"Harika bir iş çıkarıyorsunuz," dedi. "Bugün birisine sanki haftalardır değil de yıllardır burada olduğunuzu söylüyordum. Cumartesi günü için sabırsızlanıyorum."

Ve şimdi yalaka Kurt geri döndü.

"Ben de." Zorla gülümsedim, sonra kapıya yöneldim ve kapıyı sertçe kırarak açtım. Ellerim iki yanımda, hışımla koridorda ilerledim,

Tam merdivenlere yönelmek üzereydim ki kahverengi bir saç teli gözüme çarptı.

Millie bir ofisten çıkmış, başka bir reklamcı asistanıyla konuşuyordu. Bir şeye güldü, gülümsemesi parlak ve güzeldi. Sonra diğer kadın -Tiffani? *Tina*? Ofise geri döndü.

Kafasını kaldırıp baktığında Millie beni gördü ve gülümsemesi soldu. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve kendi ofisine çekildi.

Evet, Millie'nin gitmesini izlemekten bıkmıştım.

Gitmesine izin vermeliydim. Ama peşinden giderken a y a k k a b ı l a r ı m yere vuruyordu.

Hızlıydı ama bacakları benimkiler kadar uzun değildi ve ona yetişmem sadece bir dakika sürdü.

"Millie."

Yürümeye devam etti.

"Durup benimle konuşacak mısınız?" diye sordum.

"Hayır." Omzunun üzerinden bana kaşlarını çatarak baktı ve adımlarını hızlandırdı.

Muhtemelen onu oraya kadar takip edeceğimi bildiği için ofisini es geçti. Doğruca kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken neredeyse her adımda koşuyordu.

Gerçekten bunun beni durduracağını mı düşünüyordu? Kapıyı itti.

Takip ettim.

"Ford," diye tısladı.

"Artık benden kaçmak yok, Millie." Kapının kapanmasına izin verdim, sonra kilidi çevirdim.

Dönerken gözleri büyüdü ve eğilerek her bir kabinde ayakkabı olup olmadığını kontrol etti. Ama banyo boştu. "Ne yapıyorsun sen? Biri seni burada bulursa, bu sadece bir sürü soruya yol açacaktır."

"Yani?"

"Yani." Ellerini havaya kaldırdı. "Kovulacağım. Kovulamam." "Sen neden bahsediyorsun? Kovulmayacaksın, Millie." Değil
Burada tanıştığım hiç kimse ona saygı duymuyordu. Herkes Millie'yi severdi. Doğrama tahtasında biri varsa, o da bendim. Özellikle de Kurt'le olan o konuşmadan sonra.

"Arkadaşlık yasağı politikamız var."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve Kurt son zamanlarda bunu sıkı bir şekilde uyguluyor."

Pekala, bu işleri karıştırdı. İnsan kaynakları evraklarını incelemediğim için başıma gelen buydu. Bırakın bu kadar sıkı uygulanan bir politikayı, böyle bir politika olduğunu bile fark etmemiştim.

Burnunun kenarını sıktı. "Sen futbol koçusun." "Yani?"

"Yani ben sadece bir reklam asistanıyım." Omuzları çöktü. "Sence Kurt kimi seçecek?"

Tartışmak istedim. Gerçekten istedim. Ama o gerçekten kovulacağına inanıyordu ve ben de onun yanıldığından tam olarak emin değildim.

"Mills-"

"Senin için kariyerimden vazgeçmeyeceğim."

Ondan vazgeçmesini istemezdim, asla, ama bu açıklamayı yapma şekli yüzüne bir tokat gibiydi. "Senden hiçbir şeyden vazgeçmeni istemiyorum."

Başını kaldırdı, ela gözleri öyle bir yenilgiyle doluydu ki göğsüm sıkışıyordu. "O zaman ne istiyorsun, Ford?"

"Sen. Burada neler olduğunu görmek için bir şans. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Ah." Millie alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Oh. Bu muydu? Ben ona bakarken banyo sessizleşti. O da karo zemine bakarken. Sessizliği beni paramparça ediyordu.

Tereddütü tamamen işle mi ilgiliydi? Yoksa onu geride tutan daha fazlası mı vardı? Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Bunu bir sır olarak saklayacağız." Aramızdaki boşluğu geçip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni bir ilişkiyi saklayacak kadar çok istiyorum. Bundan nefret edeceğim. Ama yapacağım."

Yutkundu. "Ya arkadaş olarak daha iyiysek?"

Arkadaş mı? Tabii ki hayır.

Dudaklarımı ağzının üzerinde gezdirdim, ileri geri hareket ettirdim, sadece zar zor bir dokunuş. Bu sefer alabileceği tek şey buydu. Eğer beni gerçekten istiyorsa, bunu göstermenin zamanı gelmişti.

"Ford." Nefesi kesildi. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, daha fazlasını aradı. Evet, işte buydu. İşte buydu. İşaret buydu. O da bunu istiyordu.

Onu öpmek yerine geri çekildim, bakışlarımı ona kilitledim çünkü bir sonraki söylediğimi duyacağını bilmem gerekiyordu. "Biz arkadaş değiliz. Bu sefer değil. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı.

Saklanırdık. Lanet olası gençler gibi gizlice dolaşırdık. Bu şeyi keşfetmek için gereken buysa, tamam. İlerleme.

"Güzel." Gitmesine izin verdim çünkü gerçekten de kadınlar tuvaletinde yakalanmak istemiyordum ve kapıya yöneldim. Ancak kilidi açamadan Millie'nin fısıltısı beni durdurdu.

"Bana zarar vermene izin veremem."

Ellerim yumruk oldu. İlerleme için çok fazla. "Ve yapacağımdan bu kadar emin misin? Tanrı aşkına, Millie."

"Korkmuyormuşum gibi davranmayacağım, Ford."

Duymayı beklediğim şey bu değildi. Onun da benden ne söylememi beklediğinden emin değildim.

Ben de Millie'ye mi yoksa kendime mi kızdığımdan emin olamadan hışımla banyodan çıktım. Yoksa kendime mi kızgındım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

FORD

Damarlarımın içinde binlerce küçük kasırga koptu• Sinir, beklenti, heyecan ve korku yağıyordu. Saha binasından çıkıp stadyuma doğru yürüyen takımı takip ederken ellerimin titremesini engellemek için çaba harcadım.

Taraftarlar yol boyunca dizilmiş, alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlardı. Wildcats. İlk iç saha maçımız için daha güzel bir gün olamazdı. Bulutsuz mavi bir gökyüzü. Güneşin sıcaklığıyla mücadele etmek için hafif bir esinti.

Lanet olsun. Güneş kremi. Bu sabah evden çıkarken bir şey unuttuğumu biliyordum. Güneş kremiydi.

Umarım bu şapka ve güneş gözlüklerimle yüzüm yanmazdı. Ama ön kollarım ve baldırlarım muhtemelen kavrulacaktı.

"Buna hazır mısın?" Yan yana yürürken Toren sordu.

"Hayır."

Bir hafta daha antrenman yapabiliirdik ama bu her zaman böyleydi. Rolüm ne olursa olsun, oyuncu ya da koç, kendimi hiçbir zaman ilk maça hazır hissetmemiştim. Ama yıllardır bir maçtan önce bu kadar endişeli olmamıştım.

Gergin olmak hafif kalırdı. Ne zaman uzun bir nefes alsam, bu sakatlayıcı sinirleri dışarı vermeyi bekliyordum. Bu benim ilk oyunum değildi. Bunu daha önce sayısız kez yapmıştım. Öyleyse neden rahatlayamıyordum?

Geçen hafta sonu yapılan antrenman iyi geçmişti ama bugün oyunlarımızı başka bir takıma ve kazanmak isteyen başka bir koça karşı oynayacaktık. Sanırım kimin daha çok kazanmak istediğini öğrenecektik.

Ve zaferi getirecek yeteneğe sahip olan.

Tanrım, umarım biz kazanırız. Stadyumda olacak binlerce ve binlerce taraftar için, ekibim ve oyuncularım için, kazanacağımızı cehennem gibi umuyordum.

Ve belki Millie için de.

Kadınlar tuvaletinden hışımla çıkmamın üzerinden sekiz gün geçmişti. Onun yüzünü görmeyeli sekiz gün olmuştu. Bu sefer benden kaçan o değil, tam tersi olmuştu. Zamanımı ve enerjimi kendi köşeme odaklayarak onun ofisinden uzak durmaya özen gösterdim.

Joey okula başlamıştı ve şu ana kadar dördüncü sınıf çok başarılıydı. Şimdiden birkaç arkadaş edinmiş ve öğretmenini sevmişti. Ama daha çok erkendi. Her gece eve gittiğimde, kapıdan girerken nefesimi tutuyor, onu gözyaşları içinde bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Bugünkü maça gelmek istememiş, onun yerine Stephanie ile evde kalmayı tercih etmişti. Gelecek hafta Joey voleybola başlayacaktı ve bir şekilde kendi programımla onunkini nasıl dengeleyeceğimi bulmam gerekecekti, böylece birkaç maça gidebilecektim - hem de cumartesi günleri, çünkü neden birileri benim işimi kolaylaştırsın ki?

Belki maçı yeterince erken olursa, buraya gelmeden önce gidip biraz izleyebilirim. Stephanie'nin yardım etmesi ve bir video çekmesi ya da belki canlı yayın yapması gerekecek-

Sonra, Ford. Bunların hepsi daha sonraya kalmalı.

Çözmem gereken şeylerin listesi büyüyordu ve hepsi sonraya kalmıştı.

Millie de dahil.

Bugün burada çalışıyor muydu? Maçı izleyecek miydi?

Stadyuma doğru yürürken gökyüzü localarına baktım. Şeffaf cam pencereler gökyüzünü yansıtıyor, içeridekileri gizliyordu.

"Bastır Büyük Mavi!" diye tezahürat yaptı bira taşıyan bir adam yanımızdan geçerken.

Adamın sarhoş arkadaşı, ikisi de gülmeye başlamadan önce, "Sakın *sıçıp batırma, Koç,*" diye geveledi.

Toren kıkırdadı. "İşte bu futbola benziyor."

Normalde ben de gülerdim. Ama bugün değil.

İşi berbat etme, Koç.

Bugün giymeyi tercih ettiğim polo tişört göğsümü çok sıkıyordu. Bacaklarım titriyordu, sanki birkaç yüz metre değil de beş mil koşmuş gibiydim. Neyim vardı benim böyle?

Puslu havayı dağıtmak umuduyla başımı salladım ve başımı kaldırdığımda bakışlarım anında ipeksi, kahverengi bir at kuyruğuna takıldı.

Stadyumun girişi bir çitle korunuyordu. Millie en yakın kapının ötesinde, maçın bittiği yerde durmuş, ayaklarının dibinde televizyon kamerası olan bir adamla konuşuyordu. Üzerinde gri bir pantolon ve beyaz bir polo vardı, kıyafeti zayıf vücudunu ve göğüslerinin hafif kıvrımlarını vurguluyordu. Adamın söylediği her şey onu güldürüyordu.

Kimdi o adam? Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, incelemesi bariz ve mide bulandırıcıydı. Ne oluyor lan? Onunla flört mü ediyordu? Belli ki televizyon ekibindeydi. Yapacak işi yok muydu? Maç bir saat içinde başlayacaktı.

Koluna dokunduğunda çenemi sıktım-çok sevecen, çok tanıdık. Sonra eğildi ve uzaklaşmadan önce kamerayı omzuna aldı.

Millie döndü ve oyuncuların kapılardan geçerek stadyumdaki soyunma odamıza doğru ilerleyişini izledi.

Zamanımızın çoğunu sahada, antrenman sahasında, ağırlık odasında ya da soyunma odasında geçirirdik. Ama maçlarda - başlama vuruşundan önce, devre arasında ve galibiyet ya da mağlubiyetten sonra - burada toplanırdık.

Kapıdan geçebilmemiz için Toren önüme geçti. Millie'yi gördüğünde el salladı.

O da el salladı, gözleri parlıyordu. Millie maç günlerinde her zaman güzel görünürdü, özellikle de o gülümsemesiyle.

Arkadaşım olabilirdi ama Toren'e o gülümsemeyi bu kadar zahmetsizce vermesinden nefret ediyordum.

Ekibi içeride takip etmek için döndükten sonra Millie'nin gözleri bana doğru kaydı.

Gülümsemesinin solmasını beklerken adımlarım yavaşladı. At kuyruğunu savurarak beni başından savmasını ve kalabalığın içinde kaybolmasını. Ya da belki de son konuşmamızdan dolayı bana hâlâ kızgın bir şekilde ters ters bakacaktı.

Ama o orada öylece duruyordu, gülümsemesi her zamanki gibi nefes kesiciydi. Sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

Sakinlik vücuduma yayıldı ve gerginliğimi kovaladı. Bir sonraki nefesim kolaydı. Işık.

"İyi şanslar," diye
mırıldandı. Göz kırptım ve
içeri girdim. Oyun zamanı
gelmişti.

OTUZ BEŞE YEDİ.

İlk zaferimize bir dakika on altı saniye uzaklıktaydık.

Stadyumdaki gürültü kulakları tırmalıyordu. Wildcat savunması sahadaydı ve bu maçı kaybetme şansımız olmamasına rağmen taraftarlar ayaktaydı, çığlık atıyorlardı, sanki diğer takımı üç ve dışarıda durdurmazsak güneş gökten düşecekmiş gibi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş, saha kenarındaki yerimden izliyordum. Maçtan önce bulduğum sakinlik, Millie'den gelen sakinlik, kemiklerimin derinliklerine yerleşmişti. Ama maç saatiyle birlikte bu sükûnet de kayboluyordu. İçimi bir heyecan ve rahatlama duygusu kapladı.

Bu maçı kazanmıştık.

Tanrı'ya şükür.

Hakem topu hücum çizgisine yerleştirdi, geriye doğru koşarken elini kaldırdı ve diğer hakem düdüğünü dudaklarına götürdü. Bir düdük ve takımlar yerlerini aldı, orta hakem topun üzerine çömeldi.

Rakip oyun kurucu topu aldı ve geri çekildi, bakışları arka alanda açık bir alıcı arıyordu. Hedefini buldu ve topu fırlattı.

Evet, bu maçı kazanacaktık ama yine de top yükselirken kalbim durdu, tutucunun topu yakalamasını beklerken nabzım durdu.

O yaptı.

Lanet olsun. Elli yard çizgisinden koşarak uzaklaşırken, onu kovalamak için koşan güvenlik görevlilerinden kurtulmaya çalışırken bacakları pompalanırken ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Hadi," dedim. "Oraya git. Durdurun onu."

Kırk yarda çizgisi. Otuz yarda çizgisi.

Yirmi.

Alıcı topu kolunun altına sıkıştırmıştı. Hızlıydı. Sadece yeterince hızlı değildi.

Yıldız güvenliğimiz sıçradı, kollarını açtı ve alıcıyı sardı, her iki oyuncu da çime çarptı.

"Evet." Yumruğumu sıktım, stadyum yeni bir bağırış dalgasıyla patlarken nihayet nefes alabildim.

Her iki takım da yeni hücum hattına doğru koştu.

Sahanın karşı tarafında, diğer koç elini geniş bir daire şeklinde sallayarak takımının daha hızlı hareket etmesini sağlamaya çalışıyordu. Ancak bugün sahada üstünlük kurmamızın bir nedeni de takımımızın daha formda olmasıydı. Onların hem hücumu hem de savunması çok yorgundu.

Bir dakikadan az.

Bir ilk hak kazanmışlardı, ama onları bu koşuda durdurursak, oyun biterdi. Zaten maç bitmişti, ama bir maçı şu şekilde bitirmek hoşuma gitmiyordu.

diğer takım son sayıları atıyor. "Haydi gidelim." Kalbim hızla çarparak alkışladım.

Tam sonraki birkaç oyuna daha yakından bakmak için saha kenarına doğru yürüyecekken tribünlerden bir tezahürat başladı.

Bastır Büyük Mavi. Bastır Büyük Mavi. Bastır Büyük Mavi.

Her kelime bir alkışla vurgulandı.

Tezahüratın ritminin kanıma işlemesine izin verdim, yan çizgide yürürken heyecandan beslendim. Jumbotron'daki görüntü değiştiği sırada başımı kaldırıp saate bir kez daha baktım.

Millie'nin yüzü ekranı doldurdu. Kamerada olduğunun farkında bile değildi. Odak noktası tamamen sahadaydı, yüzü konsantrasyon maskesiydi. Daha önce olduğu gibi bitiş çizgisinde, özel konuklar ve zengin bağışçılar için ayrılmış bölümde duruyordu. Kollarını metal bir parmaklığa dayamıştı. Boynunda her yere giriş izni olan bir kordon asılıydı.

Neden ekrandaydı? Bunu kameraman arkadaşını mı yapıyordu? Belki o da benim gibi kızın yüzüne takıntılıydı.

Gözlerimi başka yöne çevirmek, tam orta oyuncu topu atarken sahaya odaklanmak için çaba sarf etmem gerekti.

Oyun kurucuları birkaç adım attı ve çizgi kırılıp yere çakılmadan önce yapabildiği tek şey buydu. Bir çuval ve beş yarda kayıp.

"Evet." Tekrar ekrana baktım.

Etrafındaki insanlarla birlikte çılgılık atan Millie'ye. Bir aşağı bir yukarı zıplarken kollarını havaya kaldırmıştı.

Tanrım, göz kamaştırıcıydı. Ve çok erken gitti. Kamera kendinden geçmiş hayranların olduğu başka bir alana geçti.

Rakip takımın hücumu top kaybından sonra dağıldı. İki yarda ilerleyebildiler ve dördüncü hakta gole gitmeye çalıştılar ama süre sıfıra inene kadar onları tuttuk.

Stadyum patladı.

"Evet." Kalbim boğazımdan çıkarken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Toren önce bana ulaştı ve omzuma bir şaplak attı. "Tebrikler, Koç!" Kulağıma bağlamak zorunda kaldı ama yine de gürültüden onu zar zor duyabiliyordum.

"İlk galibiyet." Güldüm.

"Sonuncusu değil." Ekip tarafından etrafımız sarılırken sırttı.

Kaskları tokatladım. Çocukları omuzlarından alkışladım. Kalabalığın arasından sıyrılıp diğer koçun elini sıkmak için sahanın ortasına doğru ilerledim.

Yerel radyo istasyonundan bir muhabir beni buldu, ardından canlı yayını bitirmek için bir ses parçası isteyen bir haber muhabiri geldi.

Geçtiğimiz hafta boyunca prova ettiğim replikleri söyleyerek, takımımızı ve ekibimi sıkı çalışmalarından dolayı takdir ettim. Diğer takımı harika bir oyun sergiledikleri için övdüm ve Montana'da olmaktan memnun olup olmadığım sorulduğunda dürüstçe ve tüm kalbimle *evet* cevabını verdim.

Sonunda koşarak sahaya ineildim, soyunma odasında takıma katıldım ve onları duş almaları ve üstlerini değiştirmeleri için saha binasına bırakmadan önce kendi tebriklerimi ilettim.

Soyunma odasından en son ben çıktım, ben takımla konuşurken stadyum büyük ölçüde boşalmıştı.

Kulağıma tanıdık bir kahkaha geldiğinde ben de saha binasına gitmek üzereydim.

Millie hâlâ bitiş çizgisindeydi, kraliyet mavisi ve gümüş rengine bürünmüş birkaç destekçiyle el sıkışıyordu.

Bir parçam onunla konuşmak istiyordu. Bu zaferi bir öpücükle mühürlemek için. Ama konuştuğu insanlar gider gitmez yerlerini başkaları aldı. Çalışıyordu. Meşguldü.

Ve ilişkimiz -eğer bir ilişkimiz varsa bile- bir sırdı.

Ben de döndüm ve takımımı saha binasına kadar takip ederek ofisime çekildim ve sandalyeme oturup Joey'i kontrol etmek için aradım.

"Selam baba," diye cevap verdi Stephanie'nin telefonuna. "Merhaba prenses. Günün nasıl geçiyor?"

"Güzel. Siz kazandınız, ha?"

"Evet. İzlediniz mi?"

"Evet, biraz."

Hiç yoktan iyidir. "Bir dahaki sefere, belki sen de gelirsin."

Kurt bana Joey'i maça getirmememi söylediye siktirsin gitsin.

"Tabii. Millie ile gidebilir miyim?"

"Belki." İçimi çektim. "Unutma, bu gece bir etkinliğe gitmem gerekiyor. Yaklaşık bir saat içinde başlayacak. Sonra evde olacağım."

"Eve ne zaman geliyorsun? Yatma saatimden önce mi sonra mı?"

"Muhtemelen önce."

"Ama ya sonra olursa? Geç saate kadar kalıp bekleyebilir miyim?" Kıkırdadım. "Evet. Geç saate kadar kalabilirsin."

"Güzel." Joey dokuzdan sonra eve dönmemi istiyordu.

Gözlerimi kapattım, keşke bu lanet etkinlik olmasaydı da eve gidip çocuğumla vakit geçirebilseydim. "Sonra görüşürüz. Stephanie'ye iyi davran."

"Yapacağım."

Telefon görüşmesini bitirdiği anda sandalyeme çöktüm, maçın adrenalini hala kanımda dolaşıyordu. Dizlerim zıpladı. Parmaklarım kolçaklara vuruyordu. Tam çıkmak, koridorlarda dolaşmak ya da erkenden şehir merkezine, etkinliğin düzenlendiği bara gitmek üzereydim ki ofisimin kapısı çalındı.

Millie kapı aralığında belirdi. "İyi oynadı, Koç."

"Teşekkürler. Bugün seni göreceğimden emin değildim. Sütlerde bağışçılarla sohbet ediyorsundur diye düşünmüştüm."

"Normalde, evet. Ama hava seksen derecenin üzerindeydi ve Kurt sıcaktan hoşlanmaz. Ya da soğuktan. Havanın mükemmel olmadığı günlerde sütleri alır. Son bölgede bazı misafirlerimiz vardı, ben de bugün onları ağırladım."

"Ah." Onun da bu yolu tercih ettiğini tahmin ediyordum.

Etrafına göz gezdirdi, benden başka her yere bakıyordu.

Bunu nasıl yapabildi? O odadayken, ondan başka bir yere bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

İçeri girdiğimde ışıklarla uğraşmamıştım ama arkamdaki pencerelerin panjurları çekili olsa bile ortam hâlâ aydınlıktı. Millie'nin burnunun zarif çizgisini inceleyebilecek kadar. Dudaklarının yumuşak, pembe dudaklarını.

Millie yerine Sienna'yı nasıl tercih ettiğim hâlâ bir muammaydı. Belki de Sienna çok cesur olduğu içindir. Peşinde çok agresifti. Çok güzeldi. O da bir sporcuydu, yani ortak noktamız buydu. Ve tanıştığımız gece beni becermişti. Aletiyle düşünmekle meşgul aptal bir adamdı.

"Bugün seni kamerada gördüm," dedim, sandalyemden kalkıp masanın etrafını dolaştım, sonra da kenarına oturdum.

Kızardı. "Kameramanı tanıyorum. Zaman zaman beni jumbotrona çıkarıyor."

Başka bir eski sevgili mi? Soruyu geri çektim. Şimdilik. "Burada ne yapıyorsun?"

İlk defa beni aradı. Neden?

Millie alt dudağını dişlerinin arasında sıkı. "Geçen gün banyoda olanlar hakkında. Özür dilerim."

"Olma." Bu konuşmayı sayısız kez tekrarlamıştım. O sadece dürüsttü. Bunun için onu suçlayamazdım. "Seni incitmek istemiyorum Mills. Bu işin nereye varacağını bilmiyorum ama öğrenmek için bir şans istiyorum. Eğer buna hazırsan."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. Kapı aralığında sabit durdu. Dışarıda değil. İçeride de değil. Sadece çizginin üzerinde. Sonra bir nefeste o kırışıklık kayboldu. Ela gözleri yumuşadı. Ofise bir adım attı, kapıyı arkasından kapatmak için döndü ve kilidi çevirdi.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken nabzım hızlandı. Ve tıpkı on yıl önce *yaptığı* gibi *beni* öptü.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MILLIE

Ne yapıyorum ben?

Dudaklarım Ford'un dudaklarına yapıştı ve alt dudağımı yaladığında boğazımdan bir inilti kaçtı. Hiçbir erkek benim üzerimde bu kadar güce sahip olmamalıydı; tek bir dil darbesiyle zihnimi boşaltma ve içimi pelteye çevirme yeteneğine.

Masasının kenarından ayağa kalktı ve kollarını etrafıma dolayarak beni geniş göğsüne doğru çekti.

Neden tadı bu kadar güzel olmak zorundaydı? Geçen hafta savunmamı sağlamlaştırmak ve aramıza biraz mesafe koymak için çok iyi bir iş çıkarmıştım. Bugün hariç, onu saha kenarında izlemek, stadyumun etrafındaki dev ekranlarda yüzünü görmek, son bölgedeki diğer kadınların onun ne kadar seksi olduğu hakkında konuştuklarını duymak.

Bu öpücük kıskançlığın suçuydu.

O sürtük beni ofisine götürdü ve kapıyı kilitletti.

Sonbahar'ın tavsiyesi aklımın bir köşesinde yankılanıyordu. *Her zaman ne olabileceğini merak edeceksin. Bu senin öğrenmek için bir şans.*

Bu benim şansımdı. Bunu kullanacaktım.

"Siktir, Millie." Ford nefes nefese ağzımdan uzaklaştı. Sonra bakışlarımla buluşmak için arkasına yaslandı.

Mavi irisleri normalden daha koyuydu, aramızdaki sıcaklık gölgeyi zengin bir kobalt yapıyordu. Bitiş çizgisindeki o kadınlar bugün onun gözlerini almamıştı. Onları aynalı güneş gözlüklerinin arkasına saklamıştı. Bu maviler . . . sadece benim içindi.

Kalçama bastıran sertlik de öyleydi.

Gözlerimiz kilitli kaldı, araştırıyordu.

"Ne istiyorsun Mills?" diye sordu, alçak sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Sen. O her zaman istediğim şeydi. Ama bunu itiraf etmek çok fazla olurdu. Bu yüzden ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, dudaklarım ağzının köşesine değdi.

Bir maçtan sonra Ford Ellis'i öpecek kadın olmayı kaç kez dilemişim?

Bu benim şansımdı.

Kolları gevşedi. Masanın etrafında dönüp aramıza koyacakmış gibi kıpırdandı.

Eğer bunu şimdi keserse, bu dansa baştan başlamak zorunda kalırız. Onu tekrar öpmek için cesaretimi toplamam gerekecek. Yapamazdım. Kalbimin derinliklerinde, her şeyi tekrar ortaya dökerek cesareti bulamayacağımı biliyordum, özellikle de bugün beni susturursa.

Ben de kendimi ürkütecek kadar cesur bir hareketle aramıza uzandım ve gri şortunun üzerinden ereksiyonunu avuçlayarak elimi boyuna doğru sürükledim.

Ford'un acı dolu iniltisi odayı doldurdu ve bizim hırıltılı nefeslerimize karıştı.

"Millicent," diye hırslayarak uyardı. Vücudu gerildi, sanki tüm kasları sıkışmış ve onu bir heykele dönüştürmüştü. "Sakın beni kışkırtma."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Tüm vücudum gergin, hazır ve elektriklenmiş gibi hissediyordum. Herhangi bir dokunuş ve *zap* gibi, kıvılcım tutuşacaktı. Bacaklarımın arasındaki ağrı, nabzımın gürleyen atışına uyarak zonklamaya başladı. Bir öpücükten daha fazlası için yalvarıyordu.

Yaklaştım ve diğer elimle şapkayı başından kaldırıp yana attım. Sonra kolumu boynuna doladım, böylece kendimi daha yukarı çekip dudaklarının kenarını yalayabilecektim.

Tenimi çok sıcak hissediyordum. Bu kıyafetler çok dardı. Bütün sabah ve öğleden sonra dışarıda durmuş, sıcakta bile bir kez bile terlememiştim. Ama Tanrım, bu ofis bunaltıcıydı.

"Ford." O keskin, sakallı çenesini öpücöklere boğdum. Sonra gözlerimi kapattım. Ve bekledim.

Cesaretim hızla azalıyordu, sanki biri bir şişeyi devirmiş ve içindeki su yavaşça yere sızıyormuş gibiydi. Bu ben değildim. Ben yüzsüz bir kadın değildim. Seksi ben başlatmazdım. Hiçbir zaman.

Yatak odasında değil. Kesinlikle iş yerindeki bir ofiste değil.

Ford'un burada konfor alanımın ne kadar dışına çıktığıma dair bir fikri var mıydı?

Yanaklarım kızardı. Durumun gerçekliği yüzüme tokat gibi çarptı ve dönüp bu odadan kaçmak ve Ford'la seks fikrini aklıma soktuğu için Autumn'u azarlamak üzereydim, ama ben kıpırdayamadan Ford'un elleri kalçalarımı sıyırdı, elleri kıcıımı avuçlayana kadar pantolonumun pürüzsüz kumaşı boyunca ilerledi.

Tanrım, kocaman elleri vardı. Ve aramızdaki o sertlik çelik bir çubuk gibiydi.

Yutkundum.

"Bana bak," diye emretti.

Nefes al. İçime kısa bir nefes çektim, sonra çenemi yukarı kaldırdım.

Eğer mavi gözleri daha önce ısınmışsa, irislerinde bir cehennem yanıyordu, havuzlar gece yarısı kadar karanlıktı.

"Ofisimdeyiz."

Etrafımızdaki dünya bulanıktı. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdik ve tek gördüğüm oydu.

"Siktir, seni istiyorum, Millie."

Onu arzuluyordum. Onun için acı çekiyordum. Bu yangını söndürmesi için ona ihtiyacım vardı. Bir kez olsun beni seçmesine ihtiyacım vardı. Doğru yolu değil. Diğer kızı değil. Beni. Sadece beni.

Belki de güvensizliklerim yüzeye o kadar yaklaşmıştı ki onları gözlerimden görebiliyordu. Çünkü bir an ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi bana baktı. Sonra bakışlarında bir şey parladı, sanki düşüncelerimi okuyabiliyordu.

Ford ağzını benimkinin üzerine kapattı ve bir nefesi yuttu. Sonra kolları tekrar etrafıma dolandı ve beni ayaklarımdan çekerek boyuna kadar ayağa kaldırdı.

Beni daha yukarı kaldırırken bacaklarım dar kalçalarının etrafına dolandı, göbeğim ereksiyonuna baskı yapacak kadar. Kalçalarımı yuvarladım, klitorisime karşı alabileceğim herhangi bir sürtünme aradım.

Göğsünün derinliklerinden bir gümbürtü geldi, titreşim sütyenimin altındaki meme uçlarımı çakılladı. Yeterince yaklaşmadığım için omuzlarını tırmaladım. "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Ford beni daha sıkı kavradı, tutuşu neredeyse eziciydi, sanki o da aynı şeyi hissediyordu. Sonra hızlı bir dönüşle bizi döndürdü, beni masasının üstüne yatırdı ve öpüşmemizi bir kez bile kesmedi.

Ayakkabılarımı tekmelerken parmaklarım gömleğini avuçlamaya başladı, çekip çekiştiriyor, başının üzerinden çıkarmaya çalışıyordum.

Polo ceketimi pantolonumun kemerinden çekip çıkardı, sonra aramıza uzanarak çılgınca düğmeyi çözmeye çalıştı. "Millie." Dudakları boynumda gezinmek için benimkilerden ayrıldı. Dili nabzımı yalamak için dışarı fırladı.

Ellerim gömleğini bırakıp saçlarına dolandı ve tenimi emen ağzının tadını çıkardım.

Kulak mememi ısırды ve merkezime yeni bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Ford." Nefesim kesildi. "Seni istiyorum. Tanrım, seni istiyorum."

O seksi, bağımlılık yapan hırıltısı odayı doldururken ayağa kalktı ve gömleğini çıkarmak için boynunun arkasına uzandı. Gömleği yere düşerken

pantolonumun bel bandına uzandı ve kalçalarımın yırttı. Siyah külotum da onlarla birlikte geldi.

Kolumdan hızlıca çekerek beni bir koltuğa oturttu. Sonra kendi gömleğim gitti, bir yığın halinde onunkine katıldı ve tek bir toka hareketiyle sütyenim çıktı.

Hava çıplak tenime çarptığı anda, Ford'un ağzı oradaydı, bir meme ucuna yapıştı ve onu sıcak ağzına aldı.

"Oh, evet." Parmaklarım tekrar saçlarına dalıp diğer meme ucuna doğru ilerlerken onu kendime yakın tuttuğumda gözlerim kapandı. Bacaklarım kalktı, ayak parmaklarım şortunu itti ama hala bağlıydı.

Ayakkabılarının gümbürtüsü yere inerken, ağzı göğsümden hiç ayrılmadan yer değiştirdi. Sonra bir itiş kakışla şortu gitti ve siki aramızda, ucu yarığımıza baskı yapıyordu.

"Benim için ıslandın mı, bebeğim?"

"Sırılsıklam." Onu içimde hissetmek için çaresizce ona doğru eğildim ama Ford eğildi, bana bakarken avuçlarını başımın yanındaki masaya dayadı. Bu bakışın yoğunluğu ağzımın kurummasına neden oldu.

Bakışları, boğazımdan göğüslerime ve karnıma kadar, sanki santim santim ezberliyormuş gibi tenimi taradı. "Bana ne yaptığına bak, Millie."

Sikini görünce gözlerim büyüdü. Uzun ve kalın. Sert ve ağılıyordu. *Benim için.*

Ford bir eliyle çenemi tutarak gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorladı. Sonra sikini kaygan merkezime bastırırken beni orada tuttu, ileri doğru iterken çenesi sıkıldı.

Gerginliği ve dolgunluğu görünce tısladım. Kahretsin, çok büyüktü. "Siktir," diye ısırdı, dişleri sıkılmıştı.

"Çekil." Parmak uçlarım kollarının sert kaslarına saplandı.

Sadece bizi tekrar birlikte sallamak için geri çekildi, bu sefer o kadar derine indi ki nefesimi çaldı. "Çok iyi hissediyorsun Mills."

İç duvarlarım çırpındı. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Rüzgâr, güneş ışığı ve baharat gibi kokusu burnuma doldu. Vücudundan yayılan sıcaklık benimkini yakıyor, tenimi bir parıltı kaplıyordu.

Ford içime doğru güçlendi, her hamlesi benim iniltilerime ve onun iniltilerine katılan bir tokattı.

Bu gerçekten oluyor muydu? Bize baktım, onun bedenimin içinde kaybolduğu yere. Erotikti. Gerçeküstüydü. Nefes kesici ve eziciydi ve yapı devam etti, tek yapabildiğim hissetmek olana kadar daha da yükseldi.

Ford aniden durduğunda orgazmımın patlamasına saniyeler kalmıştı, horozu derine bastırdı ve kökü klitorisime sertçe bastırdı. "Hayır, durma."

Ford'un eli yüzüme geldi ve at kuyruğumdan düştüğünü fark etmediğim bir tutam saçı fırçalayarak uzaklaştırdı. "Millie, ben-"

Bekledim ama devam etmedi. "Ne?"

Başını salladı, sonra ağzını benimkine yapıştırdı, dillerimiz birbirine karıştı. Tek ve zahmetsiz bir hareketle beni masadan çekti ve birbirimize bağlı bir şekilde en yakın duvara doğru yürüdük. Ford kendini bana doğru bastırıp aletini daha derine gönderirken ve beni tamamen çevrelerken sırtım soğuk yüzeye çarptı.

Bacaklarım sırtına dolandı, kollarım omuzlarına sıkıca tutundu. Tutunmaya ihtiyacım olduğundan değil. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi tutuyordu. Kaslı kollarından karın kaslarına kadar tam bir sanat eseriymiş. Elleri kıcımı avuçladı, yanaklarımı ayırdı ve sonra ileri doğru pistonladı.

Vuruş üstüne vuruş, onun horozu içimde beni titreten o noktaya çarptı. Yoğunluk arttı. Zevk doruğa ulaştı.

"Ford, ben-" Orgazmım patladı, patlarken uyarımı susturdu. Nabız üstüne nabız, parçalandım, vücudum onun etrafında kenetlenirken titriyordu, görüşümde yıldızlar kırılırken başım duvara yaslandı.

"Siktir, Millie." Pusun içinde Ford'un lanetini duydum. Sonra içime boşalırken kendi vücudunun titrediğini ve gerildiğini hissettim.

Mahvolmuştum. Felaket bir şekilde mahvoldum.

Hayatımda hiç bu kadar parçalanmamıştım ve sonunda aşağı indiğimde, göğsüm Ford'un göğsüne çarparken, gözlerimi açtığımda onu beklerken buldum.

Seksi ve dağınık görünüyordu. Alt dudağımı dişlerinin arasına almak için eğilmeden önce kibirli bir gülümseme ağzını çekiştirdi. Göğsü terden parlıyordu ama beni bırakmadı. Beni duvara yasladı, boşalması kalçamdan aşağı damlıyordu.

"Prezervatif kullanmadık," diye fısıldadım.

Bakışlarını hâlâ bağlı olduğumuz yere indirdi. "Siktir. Özür dilerim."

"Ben, um . . . Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve bir süredir kimseyle birlikte olmadım.
bir süre."

Ford alnını benimkine dayadı ve uzun bir iç çekti. "Ben de öyle."

Hava ciğerlerime doldu.

Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu ama o beni ayağa kaldırıana kadar bacaklarımı açtım. Kıyafetlerimi almak için yanından geçerken dizlerim titredi.

Oda Ford ve seks kokuyordu. Yanaklarım alev aldı. Ya daha sonra bir toplantısı varsa? Ya biri kulak misafiri olduysa?

Oh, kahretsin. Buradan çıkmam gerekiyordu. Nefes alıp düşünmem gerekiyordu ve aman Tanrım, az önce Ford'la seks yapmıştım. Onun ofisinde. Masasında. Duvara karşı.

Az önce Ford'la seks yaptım.

Her şey farklıydı. Her şey değişmişti. Şimdi ne oldu?

En ufak bir fikrim yoktu. Bir ipucu bile.

Külotumu çekip giyinmek, buradan koşarak çıkmak ve birkaç saatliğine sallanacak sessiz bir köşe bulmak üzereydim ki bir kol

göğsümün etrafında.

Ford'un çıplak göğsü beni kendine doğru çekerken sırtıma bastırdı, dudakları kürek kemiğime fısıldadı. "Hayır, yapamazsın."

"Ha?"

"Buradan kaçamazsın." Eli daha aşağıya indi, karnımdan aşağıya indi. Parmaklarını seksimin etrafında kıvırdı ve kalçamdan aşağı sızmaya devam eden meniye vücudumun içine geri itti.

Kalbim yerinden çıkacaktı. Kahretsin, bu çok seksiydi. Neden bu kadar seksiydi? "Giyin. Etkinlik için şehir merkezine gitmeliyiz. Ben sürerim." Gerildim. "Ford, ben-"

"Ayrı ayrı yürüyeceğiz. Ama birlikte gideceğiz Mills." Bu ses tonuyla tartışmak mümkün değildi, ben de içimi çektim.

"Tamam."

"Sonunda dinliyor." Kıkırdadı ve boynuma bir öpücük kondurduktan sonra giyinmem için beni bıraktı.

Ford da aynısını yaptı, siyah boxer külotunun içine girdi, pamuk kalçalarına ve poposuna yapıştı. Onu sadece iç çamaşırıyla görmek o kadar muhteşemdi ki, uzanıp bacağımı çimdikleyene kadar hareket etmeyi bıraktığımı fark etmedim. "Millie. Giysiler. Geç kalacağız."

"Tamam." Sarsıldım, hızla sütyenimi ve gömleğimi çektim. Pantolonumun içine girdiğimde tenimin kokusunu aldım.

Seks ve Ford gibi kokuyordum. Ve iş arkadaşlarımla ve patronumla dolu bir bara girmek üzereydim. *Kahretsin.*

Ellerim o kadar çok titriyordu ki pantolonumun düğmelerini iliklemek bile zor oluyordu. Ford panikleyen kalbimi duyabiliyor muydu? Burası çok sessizdi. Neden bir şey söylemiyordu?

"Galibiyeti kutlamak için heyecanlı mısın?" *Geyik muhabbeti mi, Millie? Gerçekten mi?* Sesim de parmaklarım gibi titriyordu.

Ford doğruldu, gövdesi hâlâ çıplaktı. Tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve çenemi avucunun içine aldı. Sonra sırtarak ağızma bir öpücük kondurdu. "Az önce yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

FORD

Maç sonrası etkinliği Mission Şehir merkezindeki bir barda düzenlenmişti. Burası  niversite günlerim boyunca en popüler mek nlardan biri olmuştu ve Toren'e göre bu durum değişmemişti. GerÇi sahipleri birkaç yıl önce kapsamlı bir tadilat yapmıŐlardı ve ben kapıdan içeri girdiğimde mek nı zar zor tanıyabilmiŐtim.

Odanın merkezinde, müŐterilerin her taraftan sipariş verebildiği bir dikdörtgen olan bar yer alıyordu. Koyu renkli ahşap direkler aynalı içki raflarını destekliyordu. Uzun sırtlı deri koltuklar kırmızı tuğla duvarları sarıyordu. Ana Cadde'ye bakan pencereler yerine, tamamen siyah camlı pencerelerden oluşan büyük bir garaj kapısı kaldırılmıŐtı ve akŐamın geç saatlerinde havanın, bir araya sıkışmış onca bedeninin sıcaklığını kovalamasına izin veriyordu.

Toren dirseğimi kendi dirseğiyle d rtt .

Bakışlarımı Millie'den ayırdım. "Ha? Ne dedin sen?"

"Orada olmak istediğin belliyken neden burada durduğunu anlamıyorum." Kıkırdadı ve barın diğer tarafını işaret ederken başını salladı.

Millie'nin yanına.

"Orada neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir Şey," diye yalan söyledim.

Millie'nin içine gireli bir saat bile olmamıştı.

Yolda on kelime bile konuşmamıştı. şehir merkezine sessizce gittik, bardan birkaç blok ötede park ettik. Sonra kamyonu o kadar hızlı atlamıştı ki tek kelime etme şansım olmamıştı.

Atkuyruğu saçları kürek kemikleri arasında salınarak önden koştu, sonra aceleyle içeri girdi. Ben bara girdiğimde elinde bir kadeh şarap vardı ve reklamcılardan biriyle derin bir sohbete dalmıştı bile.

Bana bir kez bile bakmadı. Bir saattir buradaydık, tek bir bakış bile atmadı.

Aloof Millie bu gece buradaydı.

"Dik dik bakıyorsun." Toren kıpırdandı, yüzüme bakabilmek için bara sırtını döndü.

Ofisimden aceleyle çıkarken şapkamı unutmuştum, bu yüzden ellerimi son otuz dakika içinde yüzüncü kez saçlarımda gezdirdim.

Millie'nin aletimin etrafında titreştiğini hâlâ hissedebiliyordum. Hâlâ onun tatlı ağzının tadını alabiliyor ve nefes nefese inlemelerini duyabiliyordum.

Bu bir iş toplantısı olduğu için mi beni dışlıyordu? Yoksa seviştiğimiz için mi korkmuştu?

Bu olay korkunç bir fikirdi. Onu evime götürmeli ve yatak odama kilitlemeliydim. Bunun nasıl olmasını istediğim konusunda aklımda en ufak bir şüphe kalmayana kadar vücuduna tapmalıydım.

İlk öpüşmemizden sonra bundan şüphelenmiştim ama artık onu elde etmiştim ve geri dönüşü yoktu.

Belki de bu hızlı oluyordu. Ama Millie yetişecekti.

Telefonuma baktım, saati kontrol ettim. "Bu saat kaça kadar sürecek?"

Toren, "E-postada sekize kadar kalmamız gerektiği yazıyordu," diye cevap verdi. Hayatımı sikeyim. Bu bir saat daha demekti.

Kurt'ü aradım ve her zamanki gibi uzakta değildi.

Yaklaşık yirmi adım ötede durmuş, Parks ve bu yazki stadyum etkinliğinden tanıdığım yaşlı bir çiftle konuşuyordu. Ama Kurt'ün de en az benim kadar dikkati dağınıktı. Bakışları sürekli odayı tarıyor, sanki yoklama alıyormuş gibi önce bir çalışanın, sonra diğerinin üzerine düşüyordu.

Bana baktığında başını salladı, sanki o gün için bana onay işareti veriyordu.

Gözlerimi devirmekle savaştım ve ona başımı salladım. Sonra, bir mıknaş olduğu için, bakışlarım bir kez daha Millie'nin üzerinde toplandı.

"Ford, ona bakmaya devam edersen bu bardaki herkes bir şeyler döndüğünü anlayacak." Etrafımız yüksek sesli konuşmalar ve bangır bangır çalan bir müzikle çevrili olmasına rağmen, Toren onu sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşuyordu.

İçimi çektim, bir elimle çenemi ovuşturdum. Beni ters yüz etmişti. Kemiklerimin içi boşalmıştı. Kaslarım seğiriyordu. Yine de çok normal görünüyordu. Etkilenmemiş. Nasıl bu kadar soğuk olabilirdi?

Hayatımın en iyi seksiydi. Ve bunu sadece bir masada ve duvara karşı yapmıştık. Gerçek bir yatağımız olsaydı nasıl olurdu? Oynayacak bir odamız?

Öğrenmek istedim. Bu gece.

Toren elini kaldırarak barmene işaret etti. "İki tekila lütfen. Elinizdeki en iyisi. O ısmarlıyor."

"Bu iğnelerden bir tane alabilir miyim?" Kaşlarımı çattım ve cüzdanımı almak için arka cebimi karıştırdım.

Toren sırttı ve barda iki shot soğuk, berrak sıvı belirene kadar bekledi.

Kredi kartımı barmene uzattım, sonra bir kadeh kaldırdım.

Toren onunkini benimkiyle tokuşturdu. "Tebrikler, Koç."

"Sana da." Tekila boğazımdan aşağı inerken yanarak karnımı ısıttı. Umarım gerginliğimi alırdı.

Gelecek haftaki maçı düşünmeliyim. Koçlarımla konuşuyor ve bağışçılarla iyi geçiniyor olmalıydım. Ama bu huzursuzluk hissi gece ilerledikçe daha da kötüleşti ve Millie'yi her bulduğumda içimdeki düğüm çözüldü.

Bana hiç bakacak mıydı?

Hayır. Cevabım hayırdı. Dakikalar ilerledikçe, ben Toren yanımdayken yerimde durdukça, insanlar bana yaklaşıp gülümsemeler, el sıkışmalar ve takımın galibiyeti için minnettarlıklarını sundukça, Millie barın kendi tarafında kalmaya devam etti.

Kendime engel olamayarak ne zaman baksam, benden başka her şeyle ilgileniyordu.

Bu bir iş toplantısı olduğu için olmalı, değil mi? Onu yalnız bıraktığımda, iyi olacaktık. Kia'sı kampüsteydi. Sadece bu etkinliğe katlanmam gerekiyordu ve etkinlik bittiğinde onu evime götürecek ve konuşacaktık. Ofiste kaldığımız yerden devam edecektik.

Millie'ye baktığım sıklıkta saati kontrol ettim. Ve telefonumun ekranındaki rakamlar nihayet sekizi gösterdiğinde nefes aldım. "Ben gidiyorum. Bugünkü her şey için teşekkürler."

"Hoş geldiniz." Toren omzuma bir şaplak attı. "Pazartesi."

Başımı salladım. "Pazartesi."

Kurt'e bir el sallayarak barın içinden geçtim ve Millie'ye ulaşmak için bir tarafa döndüm. Bütün gece aynı yerde durmuştu. Benim gibi, insanlar ona gelmişti. Ama onun yerine ulaştığımda boştu.

Odayı taradım ve onu tam ön kapıdan kaçarken buldum.

Ve bekleyen bir arabaya.

"Ne oluyor lan?" Ellerimi yumruk yaparak mırıldandım. Uber mi? Cidden mi?

Hayır. Sadece hayır.

Dışarı çıkarken serin akşam havası kaynayan kanımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı, Silverado'ya doğru ilerlerken bacaklarım kaldırım yiyordu. Kapıyı çarparak içeri girdim ve şehrin diğer ucuna doğru koşmaya başladım.

Sahanın otoparkına döndüğümde Millie elinde anahtarlarla arabasının yanında duruyordu. Farlarımın parladığı anda kapısının yanında durdu ve kayarak durmamı izledi. Park edip dışarı çıktığımda vücudu çökmüştü.

Ona bakarken göğsüm kabardı, kızgın ve şaşkındım ve tam olarak ne söylemek istediğimden emin değildim. Orada öylece durdum, ellerim kalçalarımda yumruk olmuş, çenem sıkılmıştı.

"Ford-"

"Sakın benden kaçma, Millie." Sanırım ne söylemek istediğimi biliyordum.

"Yaptığım şey bu değildi," dedi, bakışları ayaklarımızın altındaki asfaltta.

Bana bakmasını istedim. Bu yüzden çenesini tuttum ve gözlerimle buluşmaktan başka çaresi kalmayana kadar kaldırdım. Yüz ifadesindeki korku kalbine saplanmış bir hançer gibiydi. Elim derisi yanıyormuş gibi yere düştü. "Mills."

"Seks yaptık."

"Evet."

"Hoşuma gitti."

Şükürler olsun. "Ben de öyle."

"Bu konuda iyi değilim, bu ..." Elini aramızda gezdirdi. "Bu işte."

"Bu mu?" Neydi bu?

"Evet. Bu. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Bu kez iki eli de havaya kalktı. "Ofisine geldiğimde sadece tebrik etmek istemiştim. Seni öpmeyi beklemiyordum ya da bizim ... bilirsin işte. Sonra etkinliğe gittik ve sana bakarsam tüm barın bizim ... şey, bilirsin işte."

Yaklaştım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Millicent-"

"Çıldırıyorum."

"Bunu anladım."

Alnını göğsüme yasladı. "Eve gitmem gerekiyor." "Tamam."

"Sadece ..." Bana utangaç bir gülümseme vererek arkasına yaslandı.

"Bana iyi geceler öpücüğü verir misin?"

Sormasına bile gerek yoktu. Eğildim, dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım.

Dilimi ağzına bir kez götürdüğümde eridi, boğazından tatlı bir inilti geldi ve doğrudan sikime doğru fırladı.

Benim için açtı, tadına bakmama izin verdi. Sonra Millie parmak uçlarında yükseldi, daha fazlasını arıyordu.

Dillerimiz düello ediyordu. Dudaklarımız çılgına dönmüştü, dişlerimiz takırdarken kollarımı ona doladım ve tahrik olmuş bedenimi kalçasına bastırdım. Sonra ağzımı boynuna götürdüm, emdim ve yaladım. "Seni ne kadar çok istediğimi hisset, Mills."

"Evet."

Üstümüzde bir otopark ışığı yanıp sönüyordu, sanki yoldan geçen herkesin görebileceği şekilde açıkta durduğumuza dair bir uyarı gibiydi. Aramıza biraz mesafe koymaya hazır bir şekilde ağzımı kapattım.

Ama Millie arkamdan kamyonetin arka kapısına uzandı. Kapı açılır açılmaz elini göğsüme koydu ve beni itti.

İşte bu. İçeri atladım ve kığım koltuğa çarptığı anda, Millie de atladı ve bizi kapattı. Sonra belime sarıldı, ağzını benimkine dayadı.

Saç bağına uzandım, saçından çekip aldım ve yere attım. Sonra saçları üzerimize dökülürken beni öpmesine izin verdim. Narenciye ve tatlı. Aletime sürtünmeye başladığında homurdandım.

"Çıkar şunları." Pantolonunun düğmesini kopardım.

Onu çırılçıplak soymak beceriksizce ve hızlıydı. O yanımdaki koltuğa kaydı, kıyafetlerini çekiştirip çekiştirirken ben de aynısını yaptım, şortumu ve boxer'ımı ayak bileklerimde dmlenene kadar öfkeyle iterek kurtardım. Klotu çıkar çıkmaz onu kalçalarından tutup kuağıma aldım, kafası neredeyse taksinin tavanına arpacaktı.

Sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi ve kendini tamamen kılıfına sokarak şaftımın üzerine çöktü.

"Siktir, bebeğim." Gözlerimi sıkarak kapattım ve başımın koltuk başlığına yaslanmasına izin verdim. Ofiste bu kadar uzun süre dayanabilmiş olmam hayret vericiydi. Bu, onun i duvarlarının etrafımda çırpındığını hissetmek, lezzetli bir işkenceydi.

Yıllarca süren sekssiz bir evlilik yüzünden dayanıklılığım tükenmişti. şansım yaver giderse, Millie bunu toparlamama yardım edecekti.

Dizlerinin üzerinde doğrulup tekrar yere çöktü ve bizi tekrar birbirimize yapıştırdı. "Oh, Tanrım, Ford."

Onu kalçalarından tuttum, hızını onun ayarlamasına izin verdim. Tekrar tekrar bizi bir araya getirdi, nefeslerimiz ağırlaştı. Camlar buğulandı. Millie yorulmadı. O muhteşem, tonlanmış, kilometrelerce uzun bacaklarındaki gücü kullanarak bizi birlikte çalıştırmaya devam etti.

Bir dahaki sefere, o bacakların yatağıma yayılmasını ya da omuzlarıma asılmasını istiyorum. *Bir dahaki sefere.*

Mükemmel göğüsleri aramızda zıplarken ikimizi de uçurumun kenarına götürerek bana sertçe asıldı. Millie bir öpücük için eğildi ama ağzımı bulamadan alnı benimkine geldi, paramparça olmadan hemen önce bir çığlık atarken çenesi düştü.

"Evet." Alt dudağını ısırdım, amının sıkılaştığını hissettim. Tanrım, bu kadın. Bu sıkı ıslak sıcaklık. Cennet gibi.

Kendi bacaklarım titredi. Omurgamın dibindeki baskı zirveye ulaştı ve kontrolümü bıraktım, bir kkreme ile boşalıırken içine aktım. Ve

Serbest bırakma kaslarımı gerdi ve beni yıldızlara fırlattı, ancak dakikalar sonra tekrar aşağı süzıldüm.

Pus dağılırken kollarım iki yanıma düştü.

Millie göğsüme yığıldı, vücutlarımız terden yapış yapış olmuştu. "Vay canına." "Kahretsın." Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çektim.

yüzünü boynuma gömdü.

Kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Onu daha yakın tuttum, şakağını öperken sıkıca sardım. Kaslarım gevsemeye başladı, aletim hâlâ onun vücudundaydı ve yumuşamaya başlamıştı. Ama onu kucağımdan indiremeden baldırında bir sızı başladı ve kopmak üzere olan bir lastik bant gibi gerildi.

"Oh, kahretsın." Homurdandım, kasıma masaj yaparken onu üzerimden savurdum. "Sorun nedir?" Millie saçlarını yüzünden iterek sordu.

"Kramp." Şortunuz ayak bileklerinizde düğümlendiğinde böyle oluyordu. Kalçalarımı kaydırdım, boxer'ımı ve şortumu yukarı çektim, sonra bacağıma orta konsoldan ön koltuğa doğru uzattım, gevşeyene kadar krampın içinden nefes aldım.

Millie gülümsemesini gizlemeye çalışırken ağzı buruştu.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Sırıttım. "Bir dahaki sefere bunu yatakta yapacağız. Anladın mı? Kamyonetimin arkasında seks yapmak için çok büyüğüm."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Bir dahaki sefere?"

Yüzümü ona döndüm, bir elimi çıplak göğsünde gezdirdim, kalbinden göğüslerinin arasındaki boşluğa kadar. "Benimle bir anlaşma yap. Her kazandığımızda, bunu böyle kutlayacağız."

"Azgın gençlermişiz gibi buğulu camlarla mı?"

"Hayır, orgazmla bebeğim." Meme uçlarından birini okşayarak kıkırdadım. "Orgazmlarla kutlayacağız."

Tüm vücudu titredi. "O zaman kazanmaya devam etsen iyi olur."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

FORD

Joey'nin okulundaki bırakma sırası bir blok boyunca uzanıyordu* Araçlar yavaş yavaş ilerliyordu. Önümdeki anne kolunu sürücü tarafındaki açık camdan dışarı çıkarmış, sanki süreci hızlandıracakmış gibi minibüsünün yan tarafına vuruyordu. Ama bu sıra günümün en güzel anlarından biri haline gelmişti.

Joey arka koltukta tutsak bir izleyiciydi. Evden okula kadar, her sabah otuz dakika boyunca onunla baş başa kalıyordum.

"Bu akşam yemekte ne yiyelim?" Ben sordum.

"Sosisli sandviç? Tavuk nugget? Mac 'n' cheese?"

Gerçekten daha sağlıklı yemekler pişirmeyi öğrenmem gerekiyordu.

"Mısırlı sosisli."

Buzdolabında paketlenmiş bir salata seti vardı. Onu da yedik ve buna denge derdik.

"Spor ayakkabılarını hatırladın mı?" diye sordum.

"Evet." Sırt çantasını tokatladı.

"Peki ya ev ödeviniz?" Pazar öğleden sonramızı öğretmeninin Cuma günü eve gönderdiği üç çalışma sayfasını yaparak geçirmiştik.

"Anladım."

"Stephanie öğleden sonra seni alacak. Ben de beş gibi evde olurum."

"Bu gece eğlenceli bir şeyler yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Dikiz aynasından ona gülümsedim. "Ne gibi?"

Bir omzunu kaldırarak tırnaklarını inceledi. "Belki Millie'den tekrar gelmesini ve daha fazla kurabiye yapmasını isteyebiliriz."

Kalbim kabardı.

Kulağa mükemmel bir fikir gibi geliyordu ama Cumartesi gününden sonra Millie'nin aklının nerede olduğundan emin değildim. Dün onu yüzlerce kez arama isteğiyle savaşıyordum. Onun yerine tek bir mesajla yetindim.

Merhaba.

O da aynı şekilde cevap verdi.

Bu iyiye işaretti, değil mi? En azından cevap vermişti.

Cumartesi günü çok zorlamıştım. Tek pişmanlığım kampüste çok dikkatsiz davranmış olmamızdı. Yakalanabilirdik ve işlerimiz zarar görebilirdi.

Ama o kadın karşı konulmazdı.

İçgüdülerim onu hayatıma çekmek yönündeydi. Her şeyi daha da karmaşıklştırmak ve bu işe tam gaz devam etmek.

Millie çok *iyiydi*. Bu iyiliğin Joey'e bir ay sarılması gibi sarılmasını istiyordum. Ama benim istediğim Joey'nin ihtiyacı olan şey olmayabilirdi.

Şüphesiz Millie'den hoşlanıyordu. Ama Joey onu üniversiteden eski arkadaşım olarak tanıyordu. Joey benim bir kız arkadaşım olması hakkında ne düşünürdü?

Sienna'nın Jordan'la çıkmaya başlaması Joey için zor olmasaydı bunu ikinci kez düşünmezdim. Birlikte yaşamaya başladıklarında ve nişanlandıklarında daha da zor olmuştu.

Joey bana tam olarak nasıl hissettiğini söylememişti ama sanırım birçok karışık duygu vardı. Boşanmanın kalıcılığının verdiği üzüntü. Sienna, Joey'nin kendine ait bir yatak odasının bile olmadığı yeni bir eve yerleşirken reddedilme.

Joey son birkaç ayda yeterince değişime katlanmıştı. Yeni şehir. Yeni okul. Yeni arkadaşlar.

Belki de bir kız arkadaş eklemek çok fazlaydı.

"Birlikte kurabiye yapmaya ne dersiniz? Sen ve ben?" diye sordum.
"Yapıp yapamayacağımızı görmek için denemek istiyorum."

"Tamam." Sesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Millie'yi davet etmediğim için hayal kırıklığına mı uğramıştı? Millie'nin gelmesini istemesinin nedeni kurabiye istemesi miydi?

Tüm babalar için kızlarını okumak bu kadar zor muydu?

Önümüzdeki minibüs kaldırırma ulaştı ve sürgülü kapı açıldı, iki çocuk dışarı fırladı ve oyun alanına gitmeden önce el salladı.

Joey'le geçireceğim zaman bu sabah dolmuştu. Minibüs gittiğinde onun yerini aldım ve kızıma gülümsemek için döndüm. "Seni seviyorum prenses."

"Ben de seni seviyorum baba." Kemerini çözdü, sırt çantasını aldı ve yanağını öpmek için öne doğru uzandı. Sonra gitti, kaldırımındaki bir grup kıza katılmak için acele ediyordu.

"İyi günler," diye mırıldandım, sonra okuldan ayrıldım ve işe gittim.

Arabayı park edip saha binasına doğru ilerlediğimde park yeri çoktan dolmuştu. Millie'nin Kia'sının önünden geçerken sırtıttım, Cumartesi gecesini park ettiği yerin sadece bir sıra ötesine park etmişti.

Kamyonetimin arka koltuğundaki anısı, aletimin fermuarımın arkasında seğirmesine neden oldu.

Birlikte patlayıcı olmuştuk. Vücudumdaki her hücreyle onu arzuluyordum.

Belki Joey'e büyük bir duyuru yapmaya hazır değildim ama bu Millie'nin gitmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Yine mi? Halletmemiz gereken işler vardı. Bunu işte bir sır olarak saklayacaktık. Bir süreliğine, bunu evde de gizli tutacaktık. Ama bu geçiciydi. Bunu çözecektik. Bir şekilde.

İçeri girdiğimde beni tanıdık çimento ve çamaşır suyu kokusu karşıladı. Elimde hazır kahvemle ofisime doğru ilerlerken yeni bir haftanın başlangıcını içime çektim.

Personelimin yaklaşık yarısı beni ofise kadar takip etmişti. Diğer koçlardan birkaçının da çocukları vardı, bu yüzden muhtemelen onlar da bırakma döngüsünü yapıyorlardı. Yoğun bir hafta geçirecektik, maçı tekrar gözden geçirecek, film izleyecek ve oyunlarda ince ayarlar yapacaktık. Bu sabah, planlama on iki ay öncesinden yapıldığı için bir sonraki okul yılının bütçesini tartışmaya başlamak üzere baş antrenörlerin her biriyle büyük bir departman toplantısı vardı.

Ofisimin ışıklarını yaktım, masanın arkasına geçtiğimde ağzımda bir sırtma daha oluştu.

Yüzeyine yayılmış Millie'yi düşünmediğim bir gün bile geçmiyordu. Onun çıplak ve titreyen mükemmel vücudunu dokunuşlarımın altında hayal etmeyeceğim. Boşalmamın onun kalçalarından aşağı sızdığını görmeyeceğim.

İşteyken mesafemi korumamı istemişti ama siktir et. Masa telefonumu aldım ve dahili numarasını çevirdim.

Cevap vermeden önce iki kez çaldı. "Merhaba."

"Merhaba." Evet, kesinlikle onu dün aramalıyım. O sesi özlemiştim. "İyi misin?"

"Ben, şey... evet."

"Hâlâ korkuyor musun?"

"Biraz," diye itiraf etti.

"Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

Uzun bir nefes verdi. "Tamam."

Kapım çalındı.

Kurt içeri girdi, kapıyı arkasından kapatırken sıkı bir gülümseme takındı, açıkça lanet olası telefonda olduğumu umursamıyordu. Bu da neydi böyle? Herkese karşı böyle miydi?

"Gitmene izin vereceğim,"

dedim Millie'ye. "Güle güle."

Telefonu tekrar yuvasına yerleştirdikten sonra sandalyemde arkama yaslandım. "Günaydın." "Ford." Masamın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ne oldu?"

"Ben, uh ..." Burnunun kenarını sıktı. "Az önce garip bir telefon aldım. Cumartesi günüyle ilgiliydi."

Oh. Siktir. Hayır.

Otoparkta başka kimseyi fark etmemiştim. Ya da belki biri bizi burada duymuştur? *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

Telefonda hiçbir şey söylememişti. Sesi üzgün gelmiyordu. Kurt şimdi de onun ofisine mi gidecekti? Millie çıldıracaktı.

"Cumartesi ne olacak?" Belki inkar edebilirdim. Belki Millie de inkar ederse, sorun olmazdı. Ve bir dahaki sefere, çok daha dikkatli oluruz.

"Etkinlikte aşırı içki içilmesiyle ilgili bir şey."

Sözlerini anlaması bir an aldı. "Dur bakalım. Tekrar söyler misin?"

"Koç Greely ile içerken görülmüşsünüz. Görünüşe göre, aşırı derecede." "Bu bir şaka mı?" Ne haltlar dönüyordu?

Kurt başını salladı. "Korkarım ki hayır."

Burun deliklerim alevlenirken bir parmağımı kaldırdım. "Toren'le tek bir şansım vardı. Bir tane. Ve su dışında, etkinlikte içmem gereken tek şey buydu. A. Bar'da düzenlenen bir etkinlikte. A. Bar'da." Eğer bunun kuru bir etkinlik olmasını bekliyorlarsa, belki de farklı bir yer seçmeliydiler.

Kurt ellerini kaldırdı. "Ben sadece bilgi aktarıyorum."

"Ve sanırım bu şikâyeti kimin yaptığını da söylemeyeceksiniz?" Bu da Joey hakkındaki önceki şikâyet gibi miydi? Bu gerçekten Kurt'ün sorunu muydu?

"Bu gizlidir."

Siktiğimin gizliliği. Eğer bu gerçekse, benim mükemmel kabul edilebilir davranışım hakkında sızlanan korkağın kim olduğunu öğrenirsem kışına tekmeyi basacaktım.

Burun deliklerim alevlendi. "Ne dedin sen? Bu gizli şikâyet mi?"

"Bak Ford, bu benzersiz bir yıl."

Yani Kurt beni savunmamıştı. Bütün gece bir metre ötemde durdu. *Aşırı* içki içmediğimi çok iyi biliyordu.

"Sen baş antrenörsün," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimden zehir damlıyordu.

Kurt bakışlarını kaçırđı, zorlukla yutkundu. "Bu yıl radara yakalanmamaya çalışıyoruz."

Ve görünüşe göre Toren'le tekila *içmek radarın altında* değildi.

"Tamam," diye kestirip attım. Oyunculara kesinlikle herkesin önünde içki içmemelerini söyledik. Bu sabahki personel toplantısında koçlara da aynı şeyi söyleyecektim. "Başka bir şey var mı?" "Üzgünüm, Ford.

Gerçekten üzgünüm. Ama bilmeni istedim." Kurt başını salladı ve sandalyesinden kalktı. Kötü haber iletilmişti, kapıya doğru yöneldi. "Bu hafta sonu harika bir galibiyetti. Sezona başlamak için harika bir yol. Bu hafta sonu havanın mükemmel olması bekleniyor. Pistte olmak için sabırsızlanıyorum.

sizinle birlikte."

Şu anda söyleyecek güzel bir şeyim yoktu, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve o gidene kadar bekledim.

Ne oluyor be? O bara giden biri nasıl olur da aşırı içtiğimi söyleyebilirdi? Joey'nin bu yaz işe gelmesiyle ilgili şikâyet beni çok kızdırmıştı, ama bu? Bu sanki sırtımda bir hedef varmış gibi hissettirdi.

Sandalyemden fırladım ve onu öyle sert ittim ki yuvarlanıp duvara çarptı. Onu görmezden gelerek ofisimden hışımlla çıktım ve koşarak ikinci kata çıktım.

Millie'nin ofisine vardığımda sandalyesinde oturmuş, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu. Beni fark etti ve dondu kaldı, gözleri yanımdan geçerken genişledi.

"Ağırlık odası programı hakkında konuşabilir miyiz?" Dinleyen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum.

"Ah, tabii."

Kapıyı arkamdan kapattım, sonra da oturamayacak kadar sinirli bir şekilde masasının köşesine doğru yürüdüm. "Kurt geçmişte beni iki kez azarladı

iki hafta. Birinin onu şikayet ettiğini iddia ediyor." Kadın geri çekildi. "Ne?"

"İlki tam okul başladığında oldu. Joey'nin yanımda olduğu o gün birileri çok kızmıştı."

"Kim?"

Omuz silktim, hâlâ volta atıyordum. "Kurt bana söylemez. Bu *gizli bir konu*."

Gözlerini devirdi. "Muhtemelen oydu. Çocuklar konusunda tuhaftır. İkinci şikayet neydi?"

"Cumartesi gecesi barda aşırı derecede içtiğimi."

"Ne?" Sesi o kadar yüksekti ki irkildi. "Hayır, izlemiyordun. Bütün gece seni izledim. Toren'le tek bir şansın vardı."

"Aynen öyle. I-" Ayaklarım hareket etmeyi kesti. "Beni mi izliyordun? Çünkü sana her baktığımda ben yokmuşum gibi davrandın."

Bir omzunu kaldırdı. "Belli etmemeye çalışıyordum. Lafi açılmışken, bunun üzerinde çalışmalısın yoksa Görev'deki herkes bizim şey olduğumuzu anlayacak."

Evet. Biliyordum. "Toren gibi konuşuyorsun." Kıkırdadım, kızgınlığımın bir kısmı söndü. Masasının köşesini döndüm, eğildim ve dudaklarından iffetli bir öpücük aldım. "Bakmamaya çalışacağım."

Yanakları kızardı, gözleri kapıya kaydı. "İnsanlar öğrenemez, Ford."

"Biliyorum bebeğim. Bunu bir sır olarak saklayacağız." En azından şikayet Millie hakkında değildi. Birinin her hareketimi izlediğini bilmek ne kadar canımı yaksa da, en azından o güvendedeydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onu tekrar öptüm, yumuşak dudaklarını yaladım, sonra bu sefer masasını kırmak gibi pervasızca bir şey yapmadan önce volta *atmaya* geri döndüm. "Bunu kim yapar ki? Kurt'ün gerçekten iki şikâyet aldığını varsayalım. Başımın belaya girmesini kim ister?"

"Hiçbir fikrim yok. Yani, etkinlik bir bardaydı."

"Aynen öyle."

"Koçlar içki içemez diye bir kural yok. Yani, her zaman kontrol altında tutulması gerektiği ima edilmiştir, ancak yaptığınız şeyde yanlış bir şey görmüyorum."

Bir elimle çenemi ovuşturdum. "Birileri işime göz dikmiş gibi hissediyorum."

"Kim?"

"Hiçbir fikrim yok." İçim burkuldu. Diğer koçlardan biri olabilir miydi? Başka bir departman çalışanı? "Kurt olabilir mi? Belki de kızım ve benim içki içmemizle ilgili bir sorunu vardır. Ama bunu bana neden söylemedi ki?"

"Eğer onu bulursanız, lütfen bize de iletin," diye mırıldandı. "O Kurt."

Kapısının dışındaki koridordan insanlar geçerken ayak sesleri ve cılız konuşmalar geliyordu.

"Ben buradan çıkıyorum." Ona gülümsedim, sonra kapıyı açtım ve yine insanların duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Yardıma için teşekkürler, Millie."

"Her zaman. Cumartesi günü harika bir maç olacak."

"Görüşürüz." El sallayarak koridora yöneldim. Merdivenlere giden yolda kabin duvarlarının yanından geçerken Kurt dinlenme odasının ağzında durdu.

Gözleri bana kilitlenmişti ve az önce tam olarak nerede olduğumu gördüğünden hiç şüphem yoktu.

Millie en başından beri bunu saklamaya kararlıydı. Bunu saklamak konusunda sınırda paniğe kapılmıştı.

İlk başta paranoyaklaştığını düşünmüştüm. Arkadaşlık yasağını çok abarttığını düşündüm.

Ama şimdi, iki saçma sapan şikayet ve piknikte eşek arısı gibi dolaşan bir patronla, şey

Belki de bir şeylerin peşindeydi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILLIE

Stadium Club'ın tavandan tabana pencerelerinin ardında Wildcats rakip takımı üçe elli altı eziyordu. Aslında diğer koçlar ve oyuncular için üzüliyordum. Bir bakıma.

Kazandığımız zaman gerçekten hoşuma gitti.

İçeride kapana kısılmış olmam dışında mükemmel bir Cumartesi olacaktı. Diğer taraftarlarla birlikte dışarıda olmak, güneşin tadını çıkarmak ve yaklaşan zaferin coşkusunu yaşamak için neler vermezdim. Bunun yerine, destekçilerle ve mezunlarla yaptığım sohbetler arasında maça sadece kısa bir bakış atabildim.

"Millie." Parmak uçları dirseğimi sıyırdı. Tanıdık parmak uçları. Gerçi bütün hafta hayalini kurduğum parmak uçları değildi.

"Hey, Adrian." Dokunuşundan uzaklaştım, bir adım geri çekildim çünkü arkadaş ve iş arkadaşı olması gereken iki kişi için fazla yaklaşımtı. "Nasıl gidiyor?"

İçini çekti, aramıza koyduğum mesafeyi fark etmemiştii. "Peki. Mesajlarıma cevap vermemenin bir nedeni var mı?"

"Meşguldüm." Yarı gerçek. Gerçeğin tamamını söylemenin ne yeri ne de zamanıydı.

Uzun bir konuşma yapmamız gerekiyordu. Ona ilişkimizin bittiğini, günlük mesajlaşmaların sona ermesi gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu.

İlk başlarda bana günümü ya da nasıl olduğumu sorduğunda cevap veriyordum. Bana birkaç kez çıkma teklif ettiğinde, sadece meşgul olduğumu söyledim. Ama son zamanlarda mesajlarında bir aciliyet vardı. Bir ısrar. Her gün beni öğle ya da akşam yemeğine davet ediyordu. Dün, işten sonra beni bir şeyler içmeye götürmek için yine ofisime uğradı.

Reddetmişim. Defalarca reddettim, yine de o buradaydı, her zamanki gibi ısrarcıydı.

Bu kadar uzun süre çıkmamızın sebebi bu muydu? Beni yıprattığı için mi? Korkak olduğum ve sürekli hayır demek çok yorucu olduğu için mi?

"Meşgul mü? Kısa bir mesaja cevap veremeyecek kadar mı?" Adrian başını salladı. "Son zamanlarda sana neler oluyor böyle?"

"Aklımda çok şey vardı."

"Ne gibi? Ne oldu da artık bana güvenemiyorsun?" Ayrılığımız.

Olan buydu.

"Burada deniyorum, Millie. İyi bir yerde olduğumuzu sanıyordum. Bir şeyler için çalışıyorduk. Ne değişti?"

Oh, Adrian. Hiçbir şey değişmemişti. Ve her şey değişmişti. Tek gereken benim hayır dememdi. Başka biriyle ilgilendiğimi söylemem. Hızlı, acımasız bir ret ve bu konuşma bitecekti. Ama acımasızlıkta hiç iyi olmamıştım.

"Dinle, daha sonra buluşmaya ne dersin? Etrafta çok fazla insan yokken konuşuruz."

İç çekti. "Evet. Tamam."

"Maçtan sonra beni bul."

"Pekâlâ." Koluma tekrar dokundu, bir zamanlar bana kendimi özel hissettiren tatlı bir okşayıştı. Ama bugün kolumu çekmemek için çaba sarf etmem gerekiyordu.

Bana dokunmasını istediğim tek erkek şu anda futbol sahasında duruyordu.

"Sonra görüşürüz." Adrian uzaklaşana kadar bekledim, sonra pencereye doğru döndüm ve camı buğulandıran derin bir nefes verdim. "Ugh."

Gözlerim Ford'a kaydı.

Kalbim yerinden fırladı.

Bir önceki oyunda kargaşaya neden olan b i r şey olmuştu. Adrian'la konuşurken kaçırmışım.

Ford'un kolları iki yana açılmıştı, başını salladı, açıkça kızgındı.

Yuhalamalar stadyumu doldurdu.

"Ofsayt mı? Dalga mı geçiyorsun benimle?" Arkamdaki bir adam alay etti. "Bu hakemler."

Ford jumbotronda göründü, kamera onun tepkisini kaydediyordu. Ancak anlık tepki dışında, sakin ve soğukkanlı Ford'a geri döndü.

Bu hafta hiç konuşmamıştık. Pazartesi günü ofisime geldiğinden beri.

Onu özlememeliydim. Ama onu özledim.

Mesafesini korumasının nedeni bu şikâyetler miydi?

Bunu kim yapar ki? Ford'un yaptığı hiçbir şey diğer koçların yaptıklarının dışında değildi. Dans takımı koçumuz kızlarını her zaman antrenmana getirirdi. Hiç kimse rahatsız edilmemişti. Ve birinin onu aşırı içki içmekle suçlaması gülünçtü. Ford'la üniversite partilerinde geçirdiğim onca zaman boyunca onu sadece bir kez sarhoş görmüştüm.

Başta Kurt olmak üzere herkes şu anda son derece temkinliydi. Ancak bu şikâyetlerin altında bütün hafta boyunca beni rahatsız eden bir kötü niyet vardı. Sanki birileri Ford'u kovdurmak için kasıtlı olarak uğraşıyordu.

En azından takım kazanıyordu. Wildcats'in bu sezon bu kadar iyi bir başlangıç yapmasını kimse beklemiyordu.

İtiraf etmek ne kadar kötü olsa da, üniversite koçları kazanan bir rekora sahip olduklarında nadiren kovulurlardı. Bir skandal olmadıkça.

Futbol koçunun ofisinde atletik direktör yardımcısıyla yatması gibi.
Geçen cumartesiye düşününce yanaklarım alev alev yandı.

Bugün ne olursa olsun, bu hatayı tekrarlamayacaktım. Maçtan sonra doğruca eve gidecektim. Ford'un ofisine tekrar gitmeyeceğime dair kendime güvenmiyordum, bu yüzden arabamın anahtarını her zamanki gibi masamın üzerine bırakmak yerine cebime koymuştum, sırf saha binasına adım atmam için bir neden olmasın diye.

Wildcat savunması çaresiz bir dördüncü hak denemesinde diğer takımı durdurdu. Rush Ramsey önderliğindeki hücum takımı sahaya koşarken Ford, Toren'in yanına gitti ve ikisi başlarını birbirine eğerek bir şeyler konuştu. Sonra Toren başını salladı ve Ford'u tekrar yalnız bırakarak uzaklaştı.

Ağzım sulandı.

Üniversitedeyken, dünyadaki en seksi görüntünün Ford'un kraliyet mavisini ve gümüş üniformasını giymesi olduğunu düşünürdüm. O pantolon, kışına mı yapışmıştı? Mükemmellik. Ama neyi kaçırdığımı bilmiyordum.

Ford'un baş antrenör olarak kendinden emin ve kontrollü hali neredeyse erotikti. Geniş gövdesinden yayılan otorite dalgaları, stadyumun onun tarafından benim tarafıma doğru yuvarlanıyor, camdan içeri giriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Tamam, belki de saha binasına girmeye cesaret edebilirim. En azından tebrikler dememek kabalık olurdu, değil mi?

Maçı izle, Millie. Koçu değil.

Başımı salladım, Rush topu boştaki bir alıcıya doğru fırlatırken bakışlarımı ona kilitledim.

Alıcı daha gol bölgesine ulaşmadan "Touchdown," diye bağırdım.

Rush bugün kusursuzdu - en azından izleyebildiğim oyunlar sırasında. Faye bugün izliyor muydu? Yoksa futbolla ilgili her şeyden kaçıyor muydu? Hamileliğini bir sır olarak mı saklıyorlardı?

Onun iyiliği için, sırrının onu canlı canlı yememesini umuyordum.

Benimki içimi kemirmeye başlamıştı.

Ne yapacaktık? Eğer Ford ve ben gerçek bir ilişki yaşamak istiyorsak, sonsuza kadar saklanamazdık. Bu ilişki sürecekti miydi? Eğer sürerse, işimi nasıl koruyacaktım? O koçluğa nasıl devam edecekti?

Kurt bir istisna yapmazdı. Bakışlarım yine saha kenarında duran patronuma kaydı. Maçın başında Ford'a daha yakın duruyordu ama Ford bir şey söylemiş olmalıydı çünkü Kurt devre arasından sonra Parks'a yapışmıştı.

Ya TSU'da koçluk yapmanın o kadar da iyi bir şey olmadığına karar verip tekrar ayrıldıysa? Ya Joey'nin başka bir yerde daha iyi olacağına karar verirse? Joey babasının bir kız arkadaşı olmasını ister miydi? Sienna onu bana karşı zehirler miydi?

Tanrım, Sienna. Taşındığı gün, o kadını bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Eğer Ford'la kalırsam, onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Yüzümü buruşturdum.

Neden şimdiden bu konuda stres yapıyordum ki? Sadece iki kez seks yapmıştık. Bu bir ilişki sayılmazdı.

Ama ya . . .

Ya bu sefer hayallerim gerçekleşirse? İçimi çektim, gözlerim yine Ford'a takıldı.

O saha kenarında mükemmeldi. Bir takıma liderlik etmek için yaratılmıştı. Kalabalık bir başka golü kutlarken Ford gülümsedi ve alkışladı. Kalbim yerinden çıkacaktı.

Bir zamanlar, bir galibiyetten sonra onu öpmeyi hayal etmişim. Üniversitedeyken bir fanteziydi. Gerçekleşmeyeceğini bildiğim bir hayaldi ama yine de hayal etmişim.

Şimdi neredeyse duygusal görünüyordu.

Bir galibiyetten sonra hâlâ onu öpmek istiyordum. Geçen hafta sonu beni ofisine götüren şey buydu. Ve aptallığıma verin, kalbimin derinliklerinde bu gece yine gideceğimi biliyordum.

"Ağzının suyu akıyor, Millie."

Pencereden uzaklaştım, yanımda yerini alan Başkan Cruz'a doğru başımı salladım.

"Um . . ." Yutkundum. "Ne?"

"Millie." Başkan Cruz'un gözlerini devirdiğini hiç görmemiştim ama bu konuda çok iyiydi.

"O sadece bir arkadaş."

"Ve ben 1.80
boyundayım."

Tamam, bu kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Ama ağzımı açarsam bir dizi kelime kusacağımı biliyordum ve Ford Ellis'e nasıl sırılsıklam aşık olmadığımı açıklamak için bahaneler uydururken, ona aslında Ford Ellis'e nasıl sırılsıklam aşık olduğumu anlatacaktım.

Ben de cama sırtımı döndüm, kulüpteki kalabalığa ve yeni bir galibiyeti kutlayan insanlara baktım. "Sezon harika bir başlangıç yaptı." Sesim fazla neşeliydi, kalbimin hızla çarpması yüzünden neredeyse paniklemişim.

Başkan Cruz kaşlarını kaldırdı ama neyse ki beni rahat bıraktı. "Bu harika. Ve söyleyebileceğim kadarıyla Ford hızla herkesi kazanıyor."

Ondan hoşlandığı için göğsüm gururla kabardı. Eğer görüşmeye devam edersek onun hayranlığı kariyerimi bitirirdi. Başkan Cruz dahil hiç kimse beni Ford'a tercih etmezdi. Ama yine de onunla gurur duyuyordum.

"Maçtan sonra sahaya inecek misin?" diye sordum.

"Oh, sanırım gizlice çıkacağım. Kutlamaları genç nesillere bırakacağım." Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştı. "İyi eğlenceler, Millie."

Sesinde bir ima var mıydı? Yoksa bu sadece benim paranoyam mıydı? Ford'un ofisini biliyor olamaz, değil mi?

Hayır. Hayatta olmaz.

"Siz de, Başkan Cruz." Hâlâ çok neşeliydi. Bir inilti çıkarmadan önce onun uzaklaşmasını bekledim. "Mahvoldum."

Elveda, kariyer.

Merhaba, işsizlik.

Ama henüz kovulmamıştım. O yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve kalabalığın arasına karıştım, Stadyum Kulübü yavaş yavaş boşalırken beşlik çakıp yumruk tokuşturdum. Son taraftarlar asansöre atladığında ben de onlara katıldım ve sahaya doğru yol aldım.

Geçen hafta sonu bulunduğum bitiş çizgisi bölümü hâlâ kutlama yapan insanlarla doluydu.

Önce Kurt'ü gördüm, sanki takımın bugünkü galibiyetinde önemli bir rolü varmış gibi gülümsüyor ve el sıkışıyordu. İşimi kaybetsem bile patronumu özlemeyecektim.

"İkiye iki." Yıllardır tanıdığım bir mezun yanıma geldi. "Sezona başlamak için harika bir yol."

"Kesinlikle öyle."

Sonraki otuz dakika boyunca, takım soyunma odasına girdikten sonra, gülümseyerek ve başımı sallayarak havadan sudan konuştum çünkü bu benim işimdi. Ve işimi seviyordum. Ama aynı zamanda beşten beri koşuya çıkmak için ayaktaydım, sonra da kadınlar voleybol maçını izlemek için sahaya gidecektim.

Enerjim tükeniyordu ve insanların çoğu gidiyordu, bu yüzden sohbete ara verene kadar bekledim. Tam kaçmak üzereydim - Adrian'dan kurtulmak, kendimi eve gitmeye zorlamak ve Ford'dan kaçmak için -Adımı duydum.

"Millie." Adrian bana doğru geldi, vücudu gergindi ve çenesi kızmış gibi sıkılmıştı. Belki de onunla görüşmeden gitmek üzere olduğumu biliyordu.

"Hey, kurtarabilir miyiz-"

Adrian o kadar hızlı hareket etti ki onu durdurma şansım olmadı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğında donup kaldım. Alt dudağımı yaladığında gözlerim büyüdü. Kendime gelmem bir saniye sürdü. Bir elimi göğsüne koyup ittim. Sertçe.

"Adrian," diye tısladım, kuruyan ağzımı silerek.

"Millie." Alay etti. "İki yıl önce, bir maçtan sonra seni öpsem bile umurunda olmazdı."

"İki yıl önce beraberdik." Onu o acımasız reddedilişten kurtarmak şu anda çok cömertçe geliyordu. Sınırı aşmıştı. "Artık birlikte değiliz. Ve tekrar bir araya da gelmeyeceğiz."

Sertleşmeden önce gözlerinde acı parladı. Sonra yanımdan geçip gittiği gibi hızla uzaklaştı.

"Bu da neydi böyle?" Alnımdaki bir saç telini iterek etrafıma bakındım ve kimsenin duyacak kadar yakınımda olmadığına şükrettim. Çıkışa doğru ilerleyen birkaç kişi dışında sahanın büyük kısmı boştu.

Ancak yanlarından geçip dışarı çıkamadan bakışlarım maviye takıldı.

Parlak mavi. Kızgın mavi.

Ford.

"Oh oğlum."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

FORD

Alt rafı kapattığımda bulaşık makinesinin içindeki tabak ve bardaklar tıkırdadı • Bir şeylerin kırılmış olması umurumda bile değildi. Bununla yarın ilgilenecektim.

"Televizyon izleyebilir miyim?" Joey sordu.

"Evet." Bütün günü maçta geçirdikten ve akşam yemeği için tam zamanında eve geldikten sonra, normalde birlikte bir şeyler yapmamız için ısrar ederdim, dışarıda oynamak ya da evin etrafında ufak tefek işler yapmak gibi. Ama şu anda berbat bir arkadaşım vardı.

Joey de kötü bir ruh halindeydi.

Belki de bütün gün evde olmadığım içindir. Belki de annesi henüz aramadığından. Belki de tavrım bulaşıcı olduğu için.

Sebep ne olursa olsun, bu evdeki atmosfer berbattı. "Televizyon izlemeye başlamadan önce, birkaç dakikanızı oda," dedim ona.

"Neden? Stephanie Pazartesi günü benim için yapacak."

"Hayır," d e d i m . "Stephanie bunun için burada değil. Odanı temiz tutmaktan sen sorumlusun."

"Pisliklerini temizlemesine izin veriyorsun."

L a n e t olsun. Ağır temizlik işlerini yapması için bir temizlikçi tutmuştum ama Stephanie etrafı toparlama konusunda harikaydı. Ama ben istemedim

Joey ev işlerinde kaytarıyor ve Stephanie'nin yapmasını bekliyordu. "Sadece odanı temizle. Şimdi."

"Her neyse." Göz devirmesi Sienna'nınkine o kadar benziyordu ki saçlarımı yolmak istedim.

"Tavrına dikkat et, Josalynn."

"Ben mi?" Göğsünü işaret ederek ağız açık kaldı. "Bütün gece göt gibi davranan sensin."

Gözlerimi kırptım. "Az önce bana göt mü dedin?"

"Evet, şimdi doğru olmasına rağmen başım belaya girecek." Sesi çenesiyle birlikte sallanıyordu.

Her ne kadar inkar etmek, kullandığı dil yüzünden onu azarlamak istesem de haklıydı. Bu gece bir pislik gibi davrandım.

"Seninle kavga etmek istemiyorum." İçimi çektim. "Senden odanı toplamak için beş dakika harcamanı istiyorum. Bunu yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

Topuklarının üzerinde döndü ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, sarı saçları omuzlarında sallanırken hışımla uzaklaştı.

Köşeyi dönüp yatak odasının kapısını çarptığında uzun bir nefes aldım. Bütün ebeveynler hiçbir şeyi doğru yapamıyormuş gibi mi hissedirdi? Yoksa sadece ben mi böyleydim?

Okul başladığında bu tartışmaların sona ereceğini ummuştum ama Ağustos'ta olduğu gibi yine aynıydı. Ya mutluyduk ve gülümsüyorduk. Ya da birbirimizin boğazına sarılıyorduk.

Montana'ya taşınmamız yüzünden miydi? Benim yüzümden mi? Sienna mıydı? Yoksa bütün kızlar belli bir yaşa geldiklerinde tavır mı alıyorlardı? Ergenlik çağına gelene kadar bundan kaçınmayı umuyordum. Dokuz yaş bu kadar küstah ve öfkeli olmak için çok genç görünüyordu.

Joey sadece kızgındı.

Ve bu gece, ben de öyleydim.

Gözlerimi her kapattığımda, Adrian'ın Millie'yi stadyumda öptüğünü görüyordum. Kırmızı gördüm.

"Orospu çocuğu." Buzdolabının üstündeki dolaba doğru yürüdüm ve bir şişe viski çıkardım. Kendime bir bardak doldurduktan sonra, oturma odasına doğru yürüdüm, oturamayacak kadar sinirliydim, bu yüzden pencerenin yanında durdum, akşam ışığı soluklaşırken ufku izledim.

Beni içkimi yudumlamaktan alıkoyan tek şey bugünkü maçı kazanmış olmamızdı. Kaybetseydik, Joey bana *eşekten de* beter demekte haklı olacaktı.

Maçtan hemen sonra takımla buluşur, harika bir galibiyet için onları tebrik ederdim. Sonra duş alıp üstlerini değiştirmeleri için onları serbest bıraktım. Kendimi tutmuştum, çünkü Millie'yi bulmayı umuyordum.

Ve onu bulmuştum.

Geçen hafta sonu olduğu gibi yine son bölgedeydi. Gözlerim ona kilitlendiği anda, onları ayırmak imkânsızdı.

Belki bir gün ona baktığımda kalbim duracaktı. Belki bir gün, kaç yıl kaçırdığımı düşünmeyi bırakırım. Belki bir gün, kendimi ona gitmekten alıkoymak zorunda kalmam.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissetmiştim. Ben Millie'ye bakarken, Adrian da bana bakıyordu.

Ona doğru yürümeye başlamadan önce burun delikleri alevlenmişti. Bir an için ona bağıracağını düşünmüştüm. Bir adım atmıştım, oraya gidip ona siktirip gitmesini söylemeye hazırdım.

Ama sonra onu öptü ve ben neredeyse çığlık atıyordum.

Bir an için onun kendisini öpmesini istediğini düşünmüştüm. Bir geçmişleri vardı. Özgürlükleri vardı. Saklanmak yok. Numara yapmak yok.

Ama onu itti ve tekrar nefes alabildim. Belli ki bu onun fikri değildi. Öyleyse neden bu kadar kızgındım?

Onunla bu konuda konuşmak yerine, saha binasına yürüdüm ve kendimi ofisime kilitledim. Bir parçam Millie'nin geleceğini umuyordu. Bu

kapımı çalardı.

Sonunda eve gelmek için kapıyı açtığımda koridorlar bomboştu. Boşalan otoparkta arabasından hiçbir iz yoktu.

O benimdi. Tanrı aşkına, o benimdi. Ve eğer bunu bir sır olarak saklamak zorunda olmasaydık, bana ait olana dokunabileceğini düşünmeye cüret ettiği için Adrian'ı yumruklardım.

Elim bardağı o kadar sert sıktı ki kırılmasından korktum, viskiyi geri attım ve yeniden doldurmak için mutfığa çekildim. Ancak şişeyi çıkaramadan Joey'nin kapısı açıldı.

"Odam temiz," diye bağırdı, sonra banyoya gitti ve bir kapıyı daha çarptı.

"Çok güzel bir akşam oldu," diye kestirip attım ve şişeye uzandım.

Kadehimdeki viskinin şırıltısı kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

"İşte buradayım, yine aşırı içiyorum." Alay ettim, sonra bardağımı oturma odasına götürdüm, bu kez duş açılırken kanepenin kenarına oturdum.

Kararmaya başlayan odada sessizce oturdum, ışıklarla uğraşmadım.

Joey banyodan çıktı.

Kendini odasına kapatmadan önce "Josalynn," diye seslendim. "Buraya gel lütfen."

Saçları taranmış ve ıslaktı. Sarı bir pijama pantolonu ve üzerinde minik papatyalar olan bir tişört giymişti. *Mutlu pijamalar*. Yüzünün de mutlu olmasını ne kadar isterdim.

Duş, tavrının bir kısmını temizlemiş olmalıydı çünkü çenesinin meydan okuyan kalkışı kaybolmuştu. Ayaklarını sürüyerek oturma odasına girerken omuzları çökmüştü. "Evet?"

Kalbim sıkışmıştı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi ama bana bakmak yerine ayak parmaklarını gösterdi.

"Bana sarılacak mısın?"

Yanıma geldi, kollarını omuzlarıma koyarken gevşekti.

Onu sıkıca sardım, karpuz sabununun kokusunu içime çektim. Başka bir baba muhtemelen ne söyleyeceğini bilirdi. Çocuğunu nasıl gülümseteceğini. Bunu nasıl düzelteceğini.

Tek yapabildiğim ona sarılmaktı.

"Şimdi gidip televizyon izleyebilir miyim?" diye sordu, uzaklaşarak. İçimi çektim. "Elbette."

Neredeyse koşarak odadan çıkacaktı.

Bardağımı kaldırdım, karamel likörün dalgalarını inceledim, sonra dudaklarıma götürdüm, yutarken yanmasına şükrettim.

Bu sefer içki içmek yoktu. Kanepenin kenarına oturdum, hala rahatlayamayacak kadar sinirli ve gergindim ve karanlık pencerelerin ötesine düşene kadar içkimi yudumladım. Sonra boş bardağımı lavaboya götürürken telefonumu kontrol ettim.

Sekiz buçuk. Sienna'dan çıt çıkmıyor.

Seahawks'ın yarın evinde bir maçı vardı. Normal sezonun ilk maçı. Muhtemelen bu akşam bir bağış kampanyası ya da etkinlik vardı. Sienna muhtemelen bir partideydi ve etrafı onu hiç umursamayan insanlarla çevriliydi. Bu arada, onu umursayan tek kişi de yatak odasında televizyon izliyordu.

En azından bir mesaj göndermesini umarak bir saat daha bekledim. Göndermedi.

Tek tesellim Joey'nin odasına girdiğimde çoktan uykuya dalmış olmasıydı. Bu gece ona annesinin aramadığını söylemek zorunda kalmayacaktım.

Kumanda parmaklarının ucunda sallanıyordu, ben de onu aldım, alnından öpmeden ve onu yatırmadan önce programını kapattım. Kapısını kapatıp koridorda ilerlerken yeni bir öfke dalgası çarptı.

Siktiğimin Sienna'sı. Siktiğimin Adrian'ı.

Uyuma şansım yoktu. Çok kızgındım. Ama yine de evin içinde ilerledim, ışıkları söndürdüm, sonra ayaklarımı yatak odama yönelttim çünkü başka ne yapmam gerekiyordu?

Bu yüzden kendimi yatağa girmeye zorladım. Sonunda uyuyana kadar dönüp dururdum.

Ve sabah, umarım Joey ve ben yeni bir başlangıç yapabiliriz.

Tam kapımı kapatmak üzereydim ki telefonum cebimde titreşti.

"Tam zamanında," diye mırıldandım, telefonu çıkarıp Sienna'nın adını beklerken.

Bir mesaj olması
dışında. Millie'den.

Uyuyor musun?

Hızlı bir cevap yazarken adımlarım durdu.

Hayır. İçeri girebilir miyim?

Dur bakalım. O burada mıydı?

O kadar hızlı döndüm ki, ön kapıyı açmak için acele ederken neredeyse kendimi kırbaçlayacaktım.

Millie maçtaki kıyafetlerinin aynısını giymişti. Lacivert pantolon. Gri Wildcat polo. Saçları bugün aşağıdaydı, ipeksi dalgalar halinde kıvrılmıştı.

Adrian'ın onu öptüğü görüntü tekrar gözümün önüne geldi ve ellerim yumruk oldu.

Fark etti. "Hâlâ kızgınsın."

"Evet, kızgıyım."

"Ona bittiğini söyledim."

Bir kaşımı kaldırdım. Ya Adrian'ın kulakları ağır işitiyordu ya da konuşması üzerinde çalışması gerekiyordu.

Kaşlarını çattı. "Ondan beni öpmesini istemedim ki."

Eğildim, gözlerim onunkilerle kilitlendi. "Ağzını öpen tek erkek benim. Anlaşıldı mı?"

Millie tartışacakmış gibi görünüyordu - bu gece herkes benimle tartışıyordu - ama sonra fıkrını değiştirmiş olmalı       sadece başını salladı.

"Siktir." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Kadın. Bana ne yapıyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Bu retorik bir soruydu."

"Ah." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve tek düşünebildiğim onu öpen son erkeğin ben olmadığımdı.

Sikeyim o pisliği.  ne doğru uzandım, gömleğinin pamuklu yakasını yakaladım ve onu kendime çektim.

Millie nefes nefese kaldı ve sendeledi ama dengesini kaybetmeden önce onu kollarımla sardım ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Adrian'ın öpücüğünü silecektim.  pt ğ n  hatırladığı tek erkek ben olana kadar herkesin öpücüğünü silecektim.

Dilim tatlısının tadına bakmak için dişlerinin arasından kaydı. Millie.
Benim

Millie. Ve bu gece, benim yatağımdaydı.

Hızlı bir hareketle onu ayağından kaldırdım ve kapıyı a ana kadar geri geri gittim. Sonra bir ayağımla ittirerek kapıyı kapattım ve bizi döndürerek karanlık evin içinden yatak odama doğru ilerledim.

Millie dudaklarını araladı, ben yürürken gözleri omzumun üzerinden fırladı. "Bekle," diye fısıldadı. "Joey ne olacak?"

"Uyuyor." Ona sıkıca tutunarak yürümeye devam ettim.

Yarın, Joey ile ne yapacağımı düşüneceğim. Ama artık mesafemi korumak yok. Millie'den uzak durmak yok. Futbol stadyumumda başka bir adamın onu öpmesine izin vermek yok.

Artık yok.

" p beni," diye emrettim.

Hâlâ omzumun üzerinden bakıyordu.

Ben de yürümeyi bıraktım ve bekledim. " p beni, Millie."

"Ama-"

"Benimle tartışma. Ve gitmeyi aklından bile geçirme. Bütün gece buradasın."

"Sheesh." Gözlerini devirdi. "Çok huysuzsun." "Bugün seni başka bir adam öptü. Evet, huysuzum." Bakışları yumuşadı. "Özür dilerim."

"O zaman öp beni."

"Tamam," diye fısıldadı, dudaklarını hafifçe ağzımın köşesine bastırarak.

Tatlı bir öpücüktü. "Tatlı istemiyorum Mills. Sevişeceğiz.

Sert. O zaman sana tatlı veririm. Ama şimdi? Sikişmek. Öp beni. Öp beni."

Bir kalp atışı sürdü, sonra ağzını ağzıma yapıştırdı, elleri saçlarıma daldı ve köklerini sertçe çekiştirdi.

Dilim ağzına daldı, onunkine karıştı ve derinlere kaydı.

Sikim kabarmış, çaresizce vücuduna gömülmek istiyordu.

Yatak odasına ulaştık ve kilidi çevirerek bizi içeri kapattım. Sonra yatağa doğru yürüdüm ve ağzımı Millie'ninkinden ayırarak onu yatağa fırlattım.

Zıpladı ve hemen oturup kıyafetlerini çıkardı.

Başımın arkasına uzandım ve gömleğimi çıkardım. Sırada şortum ve boxerim vardı.

Ben çıplak olduğumda Millie hala pantolonunu çıkarmaya çalışıyordu, bu yüzden şaftımı yumrukladım ve çıplak olana kadar birkaç kez okşadım. Sonunda başını kaldırıp baktığında ne yaptığımı gördü. Eğer ışıklar açık olsaydı, hiç şüphesiz yanaklarının kızardığını görürdüm.

"Yayıl," diye emrettim, hâlâ okşuyordum. "Seni görmek istiyorum."

Bacaklarını teker teker açarak amını gösterdi ve dizlerinin açılmasına izin verdi. Pembe.

Mükemmel. Ve sırlıslıkla.

"Sana ihtiyacım var, bebeğim." Sertçe yutkundum, çok erken dökülmeden önce sikimi bıraktım. Sonra yatağa bir dizimi koyarak kalçalarının arasına girdim.

Sırt üstü yatarak rahatladı, kalçalarını onunkilerin beşiğine düşerken göğsünün ağırlığını aldı. Sonra aramıza uzandım, bir parmağımı yarığından geçirdim ve bir tıslama duydum. "Ford. Sik beni."

Sıraya girdim ve eve doğru ilerledim.

Lanet olsun.

Millie sıktı, iniltisi odayı doldurdu. Bacakları daha da açıldı, vücudu şimdiden titriyordu.

Sert ve hızlı. Bu sefer biraz rahatlayacaktık. Çekildim, sonra tekrar içine girdim, tam olarak söz verdiğim gibi yaptım. Onu becerdim. Sertçe. Kalçalarımı pistonladım, iç duvarları uzunluğumun etrafında çırpınırken gözlerim kapanıyordu.

"Tanrım, Ford." Tırnakları omuzlarıma battı, acısı zevke zevk kattı.

"Tekrar. Adımı tekrar söyle."

Nefesi kesildi. "Ford."

Aynen öyle. Onu öpecektim, ona tapacaktım ve dudaklarından bir isim döküldüğünde bu sadece benimki olacaktı.

Daha hızlı hareket ettim, itiş üstüne itiş, onu eşığe sürükledim. Onun inlemeleri benim inlemelerime ve bedenlerimizin bir araya gelme sesine karışıyordu. Kendini çok iyi hissediyordu. Daha fazla dayanma şansım yoktu.

"Gel, Millie," diye emrettim, derinlere indim ve sikimi klitorisine doğru salladım. Tek gereken buydu.

Sırtını şilteden kaldırdı ve altımda kıvranmaya başladı, elleri çarşafıya dolanırken etrafımda nabız atıyordu.

Bu sıkı sıkışma benim de serbest kalmamı tetikledi ve ona aktım, zihnim, bedenim, tamamen Millie tarafından tüketildi. O kadar mükemmel bir kadındı ki benim için yaratılmış olmalıydı.

Vücutlarımız terden yapış yapış olmuştu. Nefeslerimiz zorlanıyordu.

Millie'nin üzerinden kaydım, sırtüstü döndüm ve onu kalbimin gümbür gümbür attığı göğsüme çektim.

"Hâlâ huysuz musun?" diye alay etti.

Kıkırdadım. "Duruma göre değişir. Hâlâ benimle tartışıyor musun?" "Neredeyse hiç tartışmadım."

"Yani bu evet demek."

Kıkırdadı ve göğüs kaslarımın üzerindeki saçları öpmek için rahatladı.

"Bugün iyi oynadın, Koç."

"Bu yüzden mi geldin? Bana iyi bir oyun anlatmak için mi?"

"Hayır." Bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Her galibiyet için bana orgazm sözü vermiştin."

Eğildim, elim kıcını avuçlamak için kayarken bir kulak memesini ısırdım. "Sanırım yaptım."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"

Kalk bakalım." Ben kaçamadan Ford bana doğru uzandı, eli elimi yakaladı.

"Ford," diye fısıldadım. "Gitmem gerek."

"Bir tane daha." Beni kendine çekti, ağzı benimkine yapıştı.

Karşı koymadım. Hiç etmedim. Bunun yerine beni tekrar tekrar öpmesine izin verdim, dudaklarının sıcaklığı sabahın soğuk havasını kovaladı.

Parmak uçlarımda yükseldim, dili benimkini okşarken kollarına gömüldüm.

Bu vedalarla bir ay geçirmiştik. Gece geç saatlerde onun evine gidip yatağına girdiğim bir ay. Bir ay boyunca onun vücuduna tapmış ve onun da benimkine aynısını yapmasına izin vermiştim. Joey uyanmadan evden çıkabilmek için sabahın dördünde alarm kurduğum bir ay.

Bir aylık sırlar.

Farların parıltısı bizi ayırdı. Erkenden kalkan bir komşu yanımdan geçti ve saçlarımin yüzümü perdelemek için düşmesine izin verdim.

Tanıdık bir kaş çatma Ford'un yakışıklı yüzünü gölgeledi. "Bunu saklamaktan yoruldum Mills. Bunu sonsuza dek yapamayız bebeğim." Nefeslerimiz etrafımızda dalgalanırken bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Biliyorum." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Çıplak ayak parmakları benimkilere degecek şekilde yaklaştı. "Ben de bilmiyorum."

Dün, Cuma öğleden sonra toplantıları arasında bir saatimi departmanın İK politikalarını gözden geçirerek geçirmiştım. Arkadaşlık yasağı belgesini en az yirmi kez okumuştım - varlığımın belası olduğı düşünöldüğünde şaşırtıcı derecede kısaydı. Özetle, atletizm departmanında çalışanlar arasındaki ilişkiler kesinlikle yasaktı.

"Sadece bu sezonu atlatalım," dedim. Bir ay daha, belki de takım playofflarda başarılı olursa iki ay.

Ford derin bir nefes verdi ve alnı benimkine yaklaştı. "Tamam ama Joey'e bugün maçtan sonra söylemek istiyorum. Bunu işte saklayabiliriz ama kendi evimde gizlice dolaşmaktan yoruldum."

Gerildim ve geri çekildim. "Belki de beklemeliyiz." "Neden?"

Çünkü ya tekrar gidersen?

"Çünkü." Şimdi annem gibi konuşuyordum. Çocukken, ne zaman bir şey yapmamı istese ama gerekçesini açıklamak için çok acele etse ya da iyi bir nedeni olmasa, *nedenlerime "çünkü"* ile cevap verirdi.

Ford'un yüz ifadesinin sertleşmesine bakılırsa, benim söylemekten nefret ettiğim kadar o *da bunu* duymaktan nefret ediyordu.

"Ya benden nefret ediyorsa?" Elimi uzattım. "Ya bir kız arkadaşın olmasını istemiyorsa?"

"Joey senden nefret etmiyor. Sen bir yabancı değilsin ki. Hayatıma bir kız arkadaşın girmesine nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama bu ay bunu çok düşündüm Millie. Bunu anlaması için ona bir şans vermeye hazırım."

"Sienna çılgına dönecek." Onun adını duyunca dudağım kıvrıldı. Sienna konusunu henüz açmamıştık ama onu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Sienna kimin umurunda?" "Joey," diye karşılık verdim.

İç geçirdi, bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Sabah sabah çok seksi ydi, dağınıktı ve garip açılarla dikilmişti, çoğunlukla dün geceki parmaklarım yüzünden. "Millie, bunu işte saklayacağım. Ama burada değil."

"Sadece biraz daha," diye karşılık verdim. "Sezon bitene kadar."

"Hayır. Sadece Joey. Kime söyleyecek?"

"Lütfen?"

"Millicent." Gözleri kısıldı. "Konuş benimle. Neden Joey'e söylememi istemiyorsun?"

"Çünkü ..." Sertçe yutkundum, gözlerimi sıktım. "Çünkü ya bu da geçen seferki gibi dağılırsa?"

Yüzünün buruştuğunu anlamak için görmeme gerek yoktu.

Üç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Saydım.

"Bana bak." Parmağını çenemin altına soktu ve ben o mavi gözlerde boğulana kadar bekledi. "Bir yere gitmiyorum."

"Olabilir," diye fısıldadım.

Yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "O zaman bu sefer seni de yanımda götüreceğim."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Gerçekten mi?"

Ford kıkırdadı. "Sence burada ne oluyor?"

"Um . . ." Geceleri onun yatağında geçirmekten başka bir şey ummuyordum. "Belki de emin olmak için bana söyleyen iyi olur."

Gözleri yanlardan kırıştı. "Dün gece yaptığımı sanıyordum. Ve ondan önceki gece. Ondan önceki gece de."

Gözlerimi kapadım, kollarım dar beline dolanırken öne doğru düştüm. "Bu gece daha dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Güzel." Kolları beni sıkıca sardı, yanağı saçlarıma düştü. "Joey'e söylemeyi erteleyebiliriz. Bir süre daha."

"Teşekkür ederim." Duymak istediği şey bu değildi. Gerginlik bedenine yayıldı. Ama ihtiyacım olan şey buydu.

Ne yapacağımı bilene kadar, gizlilik benim kalkanımdı.

"Gitsem iyi olacak," dedim ve yer değiştirdim. Sonra ayaklarımızın dibinden çantamı aldım ve ceketimin cebinden anahtarlarımı çıkardım. "Sonra görüşür müyüz?"

"Evet. Joey'i aldığın için minnettarım."

"Sorun değil." Gülümsedim. "Çok eğleneceğiz."

Bugün, onu maça götürme sözümü yerine getiriyordum.

Kurt bana bu hafta sonu izin vermeyi istemeye istemeye kabul etmişti, iyi bir patron olduğu için değil, ona on yıldır tek bir iç saha maçını bile kaçırmadığımı hatırlattığım için. Ayrıca Stadyum Kulübü'nde yerime bakacak iki müdür yardımcısı daha olmasını sağlamıştım.

Hâlâ maça geleceğimi ve Joey'i getireceğimi kimseye söylememiştim. Yirmi bin kişilik taraftar denizinde sadece iki yüz daha olacaktık.

TSU'daki ilk yılımda, sadece reklam müdür yardımcısıyken, her maça gitmem gerekmiyordu. Ama Wildcats'i desteklemek istiyordum, bu yüzden biri kendim için, diğeri de bir arkadaşımı getirmek istersem diye iki kombine bilet almıştım - her zaman yalnız giderdim. Tribünlerin ortalarında, iyi koltuklardı.

Ama ertesi yıl, bilet müdürümüz masama uğrayıp koltuklarımı değiştirmek isteyip istemediğimi sordu. Elli metre çizgisinde, ikinci sırada nadir bulunan bir boşluk vardı. Wildcat futbolunu ne kadar çok sevdiğimi bildiği için ilk olarak bana teklif etmişti.

O iki koltuk bana her yıl bir servete mal oluyordu. Nadiren kullandığım için çoğu kişi bunun para kaybı olduğunu düşünürdü. Ama ben onlardan vazgeçmeyi reddettim.

Ben kullanamadığım zaman bölümdeki diğeri insanlara kullanmaları için bilet verdim. O koltuklar hiç boş kalmazdı.

Ama bugün, bankta Joey'ninkinin yanında benim kığım olacaktı.

Ben Kia'ma koşarken Ford kapısının eşiğinde duruyordu. Soğuk hava erken bastırmıştı ve direksiyona geçtiğimde tir tir titriyordum. Arabanın ısınmasına ve camların buzunun çözülmesine izin vermiş olmama rağmen eve dönerken dişlerim takırdıyordu.

Bir fincan kahve ve sıcak bir duş bile kemiklerimdeki soğuğu kovamadı. Belki de bunun havayla hiçbir ilgisi yoktu. Belki de her şey Ford'un ön sahanlığında sabahın dördünde yaptığım konuşmayla ilgiliydi.

Çok emin görünüyordu. Bizden. Gelecekten.

"Peki benim sorunum ne?" Ford'la buluşmadan önce ortalığı toparlamak için evi süpürürken kendi kendime mırıldandım.

Neden geçmişİ bırakamadım? Neden en kötüsünden korkmayı bırakamadım?

Bir yanım Autumn'u aramak istiyordu. Bana bu durum hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Kafamı kumdan çıkarmamı ve mutlu olmamı söyleyecekti.

Neden bu kadar korkunç görünüyordu? Gizlice dolaşmaktan bıkmıştım. Eninde sonunda Joey'e söylemem gerekecekti.

Ama dünya -ve kızı- bizi birlikte gördüğünde, o zaman herkes kalbimi kırıp kırmadığını öğrenecekti.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Bu üniversiteden farklıydı. Bunu kendime her gün on kez söyledim. Ama kelimeler aklıma yatmıyordu.

Her şeyin ötesinde, Joey ile yalnız bir gün geçireceğim için gergindim. Benden hoşlanıyordu, değil mi? Eğlenir miydi?

Stadyuma gitmek için evden çıktığımda midem düğümlemişti. Park alanı çoktan kuyrukta bekleyenlerle dolmuştu. Kömürlü barbekülerin ve portatif ateş çukurlarının kokusu temiz havaya dumanlı bir aroma yayıyordu. Kışlık montlar ve Wildcat şapkaları giymiş insanlar Koozie kaplı bira kutuları taşıyordu.

Kitleler gibi ben de bugün fazladan kat kat giyinmiştim. Pırıl pırıl Ekim güneşine rağmen hava sıcaklığı donma noktasının biraz üzerindeydi. Uzaktaki dağların zirveleri, çivit rengi tepelerini örten taze bir kar tozuna sahipti.

Saha binasının içindeki enerji uğulduyor, erkeklerin soyunma odasından gelen sesler kapalı kapıdan içeri süzölüyordu.

Ford ofisindeydi, Wildcat kıyafetlerini giymiş, masasının kenarına oturmuş telefonunu karıştıırıyordu. O masaya bakıp da içimde onu düşünmemek imkânsızdı. Bu yüzden odadaki diğer kişiye odaklandım.

Joey sandalyesinde kambur durmuş, ileri geri sallanıyordu ve elinde bir Nintendo Switch vardı. Muhtemelen Ford bu sabah takımla meşgulken o da oyun oynuyordu.

"Merhaba." Dikkatlerini çekmek için kapıyı çaldım.

Joey dik oturdu, Nintendo'yu bir kenara bırakırken yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Hey, Millie."

Ford önce ona, sonra bana baktı. Kısa bir an için yüz ifadesinde acı gördüğümü sandım. Sanki bu sır onu incitiyordu. Ama sıırtığında gördüğüm her şey bir anda yok oldu. "Hey, Mills."

"Maça hazır mısınız?" İkisine de sordum.

"Evet." Joey sandalyeden fırladı ve odayı geçti. "Hadi gidelim." "Dur b a k a l ı m ." Ford bir parmağını kaldırarak beresinin yanına uzandı. Klavye. "Bunu takmalısın."

"Oh, evet." Adam onu havaya fırlatırken kadın onu kaptı. "Ve paranı aldın."

Başını salladı.

"Evet."

"Eldivenler?"

"Evet." Ceketinin cebini yokladı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Bana iyi şanslar bile dilemeyecek misin?" Bir elini göğsüne vurdu. "Ah."

Joey aralarındaki boşluğu uçarak geçti ve kendini onun kollarına atarak yanağından öptü. "İyi şanslar."

"Teşekkürler prenses." Onun saçlarını öptü. "Uslu dur, tamam mı?" "Olacağım."

Onu bıraktı, sonra ayağa kalkıp yanına gitti. Ford ellerini pantolonunun ceplerine soktu, sanki sokmasaydı beni de kollarının arasına alacaktı.

"Maç bittikten sonra onu buraya mı yoksa sahaya mı getirmemi istersin?"

"İkisinden biri," dedi. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz." Burnumu gömleğine gömmemek, parfümünü içime çekmemek ve bir öpücükle ona şans dilememek için çaba sarf ettim. "İyi şanslar."

Joey koridora fırladı ve bizi kısa bir süre için yalnız bıraktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Aşağı yukarı."

Ford elini uzattı, başparmağı yanağımı okşadı. "Bu gece mi?" Başımı salladım. "Bu gece."

Koridorda ona katıldığımda Joey ayaklarının üzerinde zıplıyordu ve stadyumda olmamız gereken zamana yaklaşık bir saat olmasına rağmen o yöne doğru yola çıktık.

"Yani ..." Okul hakkında soru sormak aptalca mıydı? Belki de buradan nefret ediyordu ve ben sadece hassas bir konuyu gündeme getirmiş olacaktım. Neden Ford beni bunun için hazırlamamıştı? Gecelerimizi birbirimize orgazm yaşatarak geçirirdik, güncellemelerle değil.

"Eee... ne?" diye sordu, o mavi gözleri bana bakıyordu.

"Hiçbir şey." Elimi sallayarak geçiştirdim. "Nasıl, uh ..."

Dadının adı neydi? Bu güvenli bir konu muydu? Yoksa Joey, annesi gözle görülür bir şekilde yok olduğu için bir dadı tutması gerektiği gerçeğine içlerim miydi?

"Ne nasıl?" Joey bu kez bana yan gözle bakarak sordu. "Sen iyi misin?"

Bir nefes gevşettim. "Gerginim."

"Maç için mi? Babam asla kabul etmez ama o da gergin olur. Evin içinde dolaşıp durmaktan kendini alamıyor."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diye mırıldandım. "Ve hayır, maç için gergin değilim. Yani, kazanmalarını istiyorum ama beni heyecanlandıran bu değil."

gergin."

"O zaman ne?"

"Sen."

Joey'nin kaşları bir araya geldi. "Ben mi? Neden?"

"Bugün eğlenmeni istiyorum. Benimle. Sanırım . . ." Bu çok acınasıydı. Acınacak haldeydim. "Benden hoşlanmanı istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Bana utangaç bir gülümseme verirken yanakları kızardı. "Senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Gerçekten mi?" Bu kızın bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ben de senden çok hoşlanıyorum."

Elinde ponpon sallayan ve futbol kaskı takmış bir adam önümüze fırladı. Bizi görünce durdu, çömeldi ve "Bastır Büyük Mavi!" diye kükredi.

Joey ve ben ona baktık.

"Woo!" diye bağırdı adam, ardından Wildcat ruhuyla başka insanlara saldırmak için koşarak uzaklaştı.

Joey ve ben uzun bir süre birbirimize baktık, sonra bir kahkaha patlattık. Her şey yolundaydı. Biz iyiydik.

"Stadyumdaki en iyi sıcak çikolata ve kurabiyeler onlarda," dedim.

On

u. "Senin kurabiyelerinden daha mı iyi? Hayatta olmaz."

"Aww. Teşekkürler." Ona gülümsedim ve elini tutmak için uzandım.

"Gel

. Hadi şeker yükleyelim ve koltuklarımızı bulalım."

Devre arasında Joey ve ben iki kurabiye, iki sıcak çikolata ve sayamayacağım kadar çok kahkaha paylaşmıştık. Wildcats on sayı öndeydi ve maç patlamamış olsa da kalabalık zafer çoktan çantada keklikmiş gibi davranıyordu. Bu takıma, Ford'a olan inanç muhteşemdi.

"Sosisli mi pizza mı?" Üçüncü kez büfeye doğru ilerlerken Joey'e sordum.

"Pizza," dedi.

"Ben de bunu istiyorum." Onu sıraya götürdüm, yanaklarım çok fazla gülümsemekten çimdikleniyordu. Tam sıraya geçip sipariş verecektim ki adımı duydum.

"Millie." Kurt bana doğru geliyordu.

Oh, kahretsin. Gülümsemem düştü. Omuzlarım sertleşti. "Hey, Kurt." "Bugün burada olmayacağını sanıyordum."

Teknik olarak, ona burada olmayacağımı söylememiştim. Sadece işe gitmeyeceğimi söylemiştim. "Hayır, buradayım. Sadece çalışmıyorum."

Kaşlarını çattı, gözleri Joey'e kaydı. Sonra sanki onun kim olduğunu unutmuş da şimdi fark ediyormuş gibi iki kez baktı. "Bu Joey, değil mi? Joey, değil mi?"

İkimizin arasına bakarak başını salladı.

"Evet, bu Ford'un kızı. Bugünkü maçta onunla takılıyorum."

Kurt'ün de benim gibi poker yüzü yoktu. Ya hafta sonu programımın tüm ayrıntılarını paylaşmadığım için kızgındı ya da Ford'un kızını getirdiğim için sinirlenmişti. Muhtemelen ikisi de.

Çenesindeki bir kas gerildi. "Öğrencilerden birini onunla birlikte oturtabilirdik."

Joey onu duyabiliyordu. Bunun farkındaydı, değil mi? Çocukların kulakları olduğunu?

"Onu bugün getirmek istedim." Kolumu Joey'nin omuzlarına doladım, rahatsızlık veriyormuş gibi hissetmesini istemiyordum. "Bu benim fikrimdi."

Biri adını seslendiğinde ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti.

"Bırakayım da sen işine bak," dedim ve Joey'i döndüre döndüre büfeye doğru götürdüm. Joey ona yan gözle bakınca gülümsedim ve onu öne doğru ittim. Sonra patronuma sırtımı döndüm ve bakışlarını başımda hissettim.

Pizzalarımızı ve içeceklerimizi sipariş ettim, sonra omzumun üzerinden riskli bir bakış attım.

Kurt gitmişti. Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Yanlış bir şey yapmış mıydım? Hayır. Pazartesi sabahı yine de bir ders alacak mıydım? Hiç şüphesiz.

Karnım zil çalıyordu ama Joey'nin gününe gölge düşürmek istemediğim için gülümsemeye devam ettim. Koltuklarımıza döndük, pizzalarımızı yedik ve ben her şey mkemmelmiş gibi davrandım. Wildcats kazandığında, damarlarımda yüzen korkuyu görmezden gelerek alkışladım ve tezahürat yaptım.

Yanlış bir şey yapmıyordum. Kurt'n bildiği kadarıyla. Ama beni Ford'dan uzak durmam konusunda uyar mıştı. Beni Ford'un kızıyla bulmak .

..

Başım beladaydı.

"Sahaya çıkabilir miyiz?" Joey ma biter bitmez sordu. "Elbette," dedim ve elini tutarak onu kalabalıktan geçirdim.

Kapılı girişe ulaştık ve giriş kartımı güvenliğe gösterdikten sonra takımların hâlâ el sıkışmakta olduğu sahaya girdim.

Joey, oyuncuların yanından sahanın ortasındaki adama doğru ilerlerken beni takip etti. Ford'u gördüğünde "Baba!" diye bağırdı, sonra da koşmaya başladı.

Yüzündeki gülümseme göz kamaştırıcıydı. Kız koşarak yanına geldiğinde eğildi, kollarını açtı. Sonra onu kucakladı.

Gürültüden duyabilsin diye ağzını kulağına yaklaştırarak ona bir şey sordu. Kadın bana doğru işaret etti ve adam da onun parmağını takip etti.

Bana gönderdiği gülümseme de aynı derecede yıkıcıydı. Kaygısız. Muzaffer.

Yakışıklı. Kalbim yerinden fırladı.

"İyi oyundu," dedim. "Bir galibiyet serisi yakaladın."

"Teşekkürler bebeğim." Ford beni pecekmiş gibi eğildi.

Ve bir anlığına, ona izin verecektim. Onu öpmek nefes almak kadar doğaldı. Bunu bir aydır yapıyordum.

Sonra ses duyuldu. Joey de öyle, onun yanına yapıştı. Ve geri çekildim. Bir adım. Sonra iki.

Bebeğim. Kızının önünde bana bebek demişti.

Etrafa bakındım. Hem Toren hem de Parks yakındaydı. Duymuşlar mıydı? Oyunculardan biri duymuş muydu?

Ford'a bakarak bir adım daha uzaklaştım.

Çenesi sıkıştı. Ya hatasını anladığı için ya da ne yapmak üzere olduğunu bildiği için.

Joey'e hızlıca el salladıktan sonra arkamı döndüm. Ve koşarak uzaklaştım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

FORD

"

Millie'yle maçta iyi vakit geçirdin mi?" Eve dönerken Joey'e sordum.

"Evet, gerçekten eğlenceliydi." Dikiz aynasından gözlerime baktı.

"Baba?"

"Joey?"

Alnı atıldı. "Neden ona bebek dedin? Ve neden kaçtı?"

Demek fark etmişti. *Lanet olsun.*

Maçtan sonraki kargaşa sırasında Joey'nin srmeme duymamış olabileceğini ummuştum. Ya da maçtan sonraki heyecan içinde, takımla buluşup sahaya geri dönerken, bunu gözden kaçırmış olabilirdi.

Tabii ki yapmamıştı. Bu benim kızımdı, verdiği ve tutmadığı her sözü hatırlayan kız.

Sienna bugünlerde Joey'nin hafızasının sonuçlarına katlanacaktı. Ama bu onun halletmesi gereken bir sorundu. şu anda benim kendi sorunum vardı.

Sorunumun adı Millicent Cunningham'dı.

Kahretsin, her şeyi berbat etmiştim. Galibiyete, Millie ve Joey'i sahada birlikte görmeye kendimi o kadar kaptırmıştum ki, bir insan denizinin içinde olduğumuzu unutmuştum. Kameralar ve taraftarlar vardı. Bir sürü göz bana doğru çevrilmişti.

Millie'nin gülümsemesi dünyayı bloke etmişti. Ben de ona bebeğim dedim. Ve onu öpmek için eğildim.

Bunu saklamaktan, özellikle de kızımdan saklamaktan bıkmıştım. Millie'nin her gece evimize girmesine izin vermek ve bunu Joey'den saklamak bana ihanet gibi geliyordu.

Ama sanırım artık o iş bitmişti. Joey sessizce oturup cevabımı bekledi.

"Millie'den hoşlanıyorum." Sevmek hafif bir ifadeydi. "Hem de çok." "O senin kız arkadaşın mı?"

"Senin için sorun olur mu?"

Başını salladı. "Evet."

Hiç tereddüt etmeden.

Çocuğumu seviyordum.

Cevabı sürpriz değildi ama tuttuğum nefesi serbest bıraktım. "Sadece bir şey var prenses. Millie ve ben birlikte çalışıyoruz. Yani onun benim kız arkadaşım olması? Bu bir sır. Kimseye söyleyemezsin."

"Stephanie bile mi?"

Başımı salladım. "Stephanie bile değil."

Joey'den bir sır saklamasını istemek sinirlerimi bozuyordu ama başka bir seçeneğimiz de yoktu. Millie'nin işi buna bağlıydı. Benimki de öyle.

Geçen ay hiç şikâyet olmamıştı. İzleyen herkesin baş antrenör olarak kışımı yırtarak çalıştığımı söyleyebileceğinden emin olmuştum. Ama tehlikeyi atlatmış değildim. Sezon sonunda Kurt, TSU programı için uygun olmadığımı düşünürse sözleşmem yenilenmeyecekti. Kellem uçurulacaktı.

Millie'nin değil de benim olduğu sürece, sonuç ne olursa olsun bununla başa çıkabilirdim.

Bu yüzden kızımdan bunu bir süreliğine sır olarak saklamasını ve ağzından bir şey kaçırmamasını isterdim.

Millie bundan hoşlanmayacaktı. Bu sabahki konuşmadan sonra, bunu bilerek yaptığımı düşünme ihtimali vardı. Bu gece yalnız uyuma ihtimalim vardı. Şu anda ne kadar kızgındı?

Eve dönmeye ve Millie'yi aramak için biraz yalnız kalmaya hazır bir şekilde sokağımızdan aşağı doğru dönerken, garajımın önüne park etmiş siyah bir Audi gördüm.

"Kim o?" Joey daha dik oturarak ve önündeki koltuğun arkasına bakmak için kayarak sordu.

"Bilmiyorum." Garajın düğmesine bastım, arabanın camlarına bakmaya çalıştım ama camlar karartılmıştı. Ama sonra plakasına baktım. "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım ve garaj yoluna girdim.

Bugün mü? Bugün mü geldi?

Audi'nin kapısı açıldı. Ve Sienna dışarı çıktı. "Anne?!"

Joey emniyet kemerini açmak için çabaladı.

"Ben park edene kadar bekleyin," dedim ve garaja girdim.

Kamyonun tekerlekleri durduğu anda Joey kapısını iterek açtı ve araba yolundan aşağı, Sienna'nın açık kollarına doğru uçtu.

Günüm çok iyi bir şekilde başlamıştı. Millie'nin çıplak vücudunun bana yaslanmasıyla uyandım. Sonra takım için bir galibiyet. Güzel günüm çözülüyordu. Çabuk.

"Önce arasa ölür mü?" Homurdanarak kamyonetten indim ve garajdan çıktım, ellerimi sıcak tutmak için ceplerime soktum.

Sienna saçlarını okşarken Joey annesine sarıldı.

Araba yolundan geldiğimi görünce Sienna küçük bir tebessüm etti. "Merhaba Ford."

"Sienna."

Son FaceTime görüşmemizden bu yana saç eklerini çıkarmıştı. Beline kadar inen uzun, düz sarı saç telleri gitmişti. Şimdi gevşek dalgalar halinde kıvrılmış saçları kürek kemiklerinin üst kısımlarını okşuyordu. Bunun dışında aynı görünüyordu. Joey'e çok benziyordu.

"Nasılsın?" diye sordu bana.

"Güzel." Bir omzumu kaldırdım. "İçeri geliyor musun?" Joey'nin iyiliği için cevabının evet olması gerekiyordu. Benim içinse hayır yeterliydi.

"Evet."

"Mükemmel."

Yalan karşısında gözleri kısıldı ama parmaklarını kızımızın saçlarında gezdirirken Joey için bir gülümsemeyle bunu örttü.

"Ne zamandır buradasın?" Joey ona sordu.

"Bunu içeride konuşalım." Sienna başıyla evi işaret etti.

Joey Sienna'nın elini kaptı ve sıkıca tuttu. Muhtemelen Sienna'nın yakında ortadan kaybolacağından korkuyordu. Geçerli bir korku. "Odamı görmek ister misin?"

"Elbette." Sienna, Joey'nin onu içeri çekmesine izin verirken ben soğuk araba yolumda durup nefesimin beyaz bulutlara dönüşmesine izin verdim.

Cebimden telefonumu çıkarıp Millie'nin adını yazdım ve maçtan sonraki kaos olmasaydı saatler önce göndermiş olacağım mesajı yazdım.

Üzgünüm.

Hızlı bir cevap alacağımı umarak birkaç dakika boyunca ekrana baktım. Hiçbir şey yoktu.

Evet, kızgındı.

Ben de sıcak eve geri döndüm ve Sienna'yı Joey ile yatak odasında buldum. "Akşam yemeği için pizzaya ne dersin?" diye sordum.

Joey'nin umutla dolup taşan mavi gözleri, kalması için sessiz bir yalvarışla Sienna'nınkilere kaydı.

"Bana bir salata söyler misiniz lütfen?" Sienna sordu.

"Evet." Başka bir şey söylemeden oturma odasına doğru yürüdüm ve telefonumu tekrar kontrol etmek için kanepeye oturdum. Millie'den hâlâ bir mesaj gelmemişti, ben de numarasını aradım, arama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

"Hey, benim. Müsait olduğunda beni ara. Özür dilerim. Daha önce olanlar için. Düşünmüyordum ve sadece ..." Burnumun kenarını çimdikledim. "Ara beni, tamam mı?"

Mesajı bitirdikten sonra yerel bir pizzacıdan akşam yemeği sipariş etti. Sonra tenis ayakkabılarımı çıkardım ve telefonumun çalmasını ve ekranda Millie'nin adının görünmesini bekledim.

Onun yerine Sienna koridordan çıkıp oturma odasında bana katıldı. Joey, annesini gözünün önünden ayırmak istemiyormuş gibi çok geriden takip ediyordu.

"Önce aramadığım için özür dilerim," dedi Sienna, Joey şöminenin taş çıkıntısına tünemişken şömineye en yakın sandalyeye oturarak. "Bugün yolculuğun nasıl geçeceğinden emin değildim."

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

Bu bana Sienna'nın gözlerinin bir kez daha kısılmasını sağladı. Evliliğimiz boyunca birbirimize yalan söylemeyi öğrenmiştik. Onları fark etmeyi de öğrenmiştik.

"Ziyaret etmek bir son dakika kararıydı," dedi.

"Bir otel ayarladın mı? Henüz almadıysan akşam yemeğini beklerken birkaç yeri arayabilirim." Burada kalmasına imkan yoktu.

Sienna davetiye göndermediğimi fark etmedi. Ama bunu bekliyor olmalıydı çünkü daha dik oturdu. "Aslında kiralık bir tatil evi buldum."

Tatil amaçlı kiralamalar genellikle uzun süreli ziyaretler anlamına gelirdi. Bir iniltiyi yuttum. "Montana'da ne kadar kalacaksın?"

Joey gözlerini kırpmadan annesine baktı, mavi gözlerindeki umut o kadar canlı ve parlaktı ki.

Sienna onu ezerse, tüm kavgaları sona erdirecek bir kavgamız olacaktı. Kızımıza zarar vermesine artık izin vermeyecektim.

Sienna Joey'ye küçük bir gülümseme vererek, "İki ya da üç hafta," dedi. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Joey şömineden kalktı ve Sienna'nın kucağına oturdu.

"Ya Jordan?" Ben sordum. "O da gelecek mi?"

Sienna başını salladı. "Yoğun bir ayı var."

Yani Seahawks'ın bir dizi deplasman maçı vardı ve o da yolda olacaktı. Şimdi bu ziyaretin zamanlaması mantıklı geliyordu. Ya da belki aralarında bir sorun vardı. Soracak kadar umursamadım.

"Peki ya senin şovun?"
diye sordum. "Çekimlere
ara verdik."

Bir kamera ekibi onu buraya kadar takip etmediği sürece, benim de umurumda değildi.

"Pekala"-avuçlarımı dizlerime vurdum ve ayağa kalktım-"sanırım akşam yemeğini beklerken hızlı bir duş alacağım. Oyundan sonra ısınırım."

Ben odadan çıkarken Sienna ve Joey başlarını birbirine eğmiş, fısıldaşıyor ve kıkırdıyorlardı.

Duştan çıkıp üzerime bir çift eşofman giydiğimde, teslimat şoförü yolda olduklarını mesajla bildirmişti. Ve hala Millie'den bir haber yoktu.

Homurdandım, telefonumu sıkıca kavradım, bir portakalın suyunu sıkar gibi bir cevap vermeyi diledim. Ama yemek boyunca sessiz kaldı.

Sienna Joey'ye okul, arkadaşlar ve voleybolla ilgili sorular sorarken ben de pişman olacağım bir şey söylememek için ağzımı meşgul edecek şekilde pizza yedim. Sienna'nın bu soruları haftalardır soruyor olması gerektiği gerçeği gibi.

Joey'nin Salı ve Perşembe günleri voleybol antrenmanı yaptığını zaten biliyor olmalıydı. Joey'nin en sevdiği iki arkadaşının *y ile başlayan* Maddy ve *ie ile başlayan* Maddie olduğunu bilmeliydi. Sienna, Joey'nin öğretmenini sevdiğini ve iki hafta önce yeşilin pembeden daha iyi olduğuna karar verdiğini bilmeliydi - bu değişiklik için *y ile başlayan* babasına teşekkür etmeliydi. En azından odasını henüz boyamamıştık.

Ama Sienna bunların hiçbirini bilmiyordu çünkü telefon görüşmeleri giderek daha seyrek hale gelmişti. Onun yokluğu havadaki değişim kadar fark edilir olmuştu.

Görünüşe göre şimdiye kadar.

Onun bu seyahatinin iki ya da üç hafta süreceği konusunda nefesimi tutmuyordum. Belki beni şaşırtırdı. Belki bir kereliğine de olsa kızımız Sienna'nın şöhrete olan açlığının önüne geçerdi.

Yemek bittikten sonra Joey duş alırken ben de bulaşıkları yıkadım. Sonra Sienna'yı odasına götürdü ve ben iyi geceler dilemek için içeri girdiğimde saat dokuzu geçiyordu.

Joey Sienna'ya bizimle kalması için yalvarmadı, belki de bunun zor bir hayır olacağını bildiği için. Ya da belki de kızım, Montana'da aylarca yaşadıktan sonra annesinin bizi ziyaret etmesine hâlâ biraz kırgındı.

Sienna, "Yarın görüşürüz," dedi.

"Hoşça kal anne." Joey esnedi. "İyi geceler baba."

"İyi geceler prenses." Ona bir öpücük daha kondurdum ve kapısını kapattım.

Sienna koridorda duruyordu, yüzünde daha önce de gördüğüm bir ifade vardı. Hoşuma gitmeyen bir bakış. "Birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Evet, bu iyi olmayacaktı.

"Ne var ne yok?" Yanından geçerken sordum. Oturma odasında durmadım, doğruca girişe yöneldim, bu küçük sohbet biter bitmez onu dışarı çıkarmaya hazırdım.

Millie hâlâ mesaj atmamıştı ve konuşabilmemiz için onu bütün gece aramam gerekiyorsa, öyle olsun.

Sienna kollarını göğsünde kavuşturarak, "Velayet düzenlememiz hakkında düşünüyordum," dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Joey ile daha fazla zaman geçirmek istiyorum." "Kimse seni durduramaz."

Gözlerini devirdi. "Sen Montana'da yaşıyorsun." "Gerçekten mi?" diye tersledim.

"Ford," diye tersledi. "Sana kızım ile daha fazla zaman geçirmek istediğimi söylüyorum."

"O zaman çekil."

"Hareket edemiyorum." Ofladı. "Bunu biliyorsun."

"Neden şimdi daha fazla zaman istiyorsun? Neden Seattle'da yaşarken değil? Neden boşanma sürecindeyken değil? Joey'nin hayatında daha aktif olmak istediğine karar vermek için neden yeni bir yere yerleşmemizi bekledin?"

"Onu özledim."

Bakışlarımı kısmıştım. Tamamen yalan değildi. Sienna samimi görünüyordu.

Ama bu istekte daha fazlası vardı. Bu yolculukta daha fazlası. "Bunu sonsuza dek yapamayız," dedi.

"O zaman. Kımılta."

Burun delikleri alevlendi. "Benden tüm hayatımdan vazgeçmemi istiyorsun." "Kızın için. Evet. Evet, öyle."

"Benim işim Seattle'da."

"Gerçekten mi? Çünkü ben sosyal medyada Dünya gezegeninin hemen her yerinden paylaşım yapabildiğinizi sanıyordum."

"Benim şovum var."

"O program senin seçimindi. Bu işi üstlendiğinizde nelerden v a z g e ç e c e ğ i n i z i tam olarak biliyordunuz, bu yüzden bunu bir bahane olarak kullanmayın."

Sienna ellerini havaya kaldırdı. "Bu konuşmanın anlamsız o l a c a ğ ı n ı biliyordum. İşleri ya senin istediğin gibi yaparız ya da hiç yapmayız."

"Kızımızın tam velayetine sahip olmanın güzelliği de bu." Daha yakına eğildim ve parmağımla göğsümü işaret ettim. "Yetki *bende*."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Bir avukatla konuşuyordum."

"Beni tehdit etme Sienna."

Cesareti, sesimin sert tonu karşısında cehennemdeki bir kar tanesi gibi dağıldı. "Sadece seçeneklerimi bilmek istedim."

"Başka seçeneğin yok." Savaşırdım. Onunla acımasızca dövüştürdüm.

Boşanmadan önceki ve sonraki davranışlarından sonra, bir yargıcın Joey'nin velayetinin bir kısmını ona vermesi pek olası değildi. Ama bu

ihimal dışı değildi.

Olasılık. Bir velayet savaşı fikri midemi bulandırdı ama öfkemi dizginledim.

"Elbette, bir avukatla konuşun. Bu sizin paranız. Bu avukatınız soruları olursa benim avukatımla irtibata geçebilir."

"Ya da bunu birlikte çözebiliriz."

"Hayır."

"Ford." Adımı alaycı bir şekilde söylerken çenesi sıkıştı.

"Sienna."

Bana istediği kadar ters ters bakabilirdi. Fikrimi değiştirmeyecektim.
"Çok inatçısın."

"Söz konusu Joey için en iyisi olduğunda, inatçıyım." Kapıyı açmak için uzandım. "İyi geceler."

Gitmek üzereymiş gibi bir adım attı ama durakladı ve geri döndü.
"Telefonumu Joey'nin odasında unuttum."

"Burada kal." Bir elimi kaldırdım ve elini uzatmadan önce onu durdurdum. "Ben bakarım."

Şu anda Joey'nin yanında olması konusunda ona güvenmiyordum. İhtiyacım olan son şey kızımızın odasına girip Joey'i uyandırması ve aptalca bir şey yapmasıydı. Bektan ebeveynliği için beni suçlaması gibi. Ya da dokuz yaşındaki bir kıza ailesiyle zaman geçirmek için iki eyalet arasında gidip gelmek isteyip istemediğini sormak gibi.

En çok da Joey'nin evet demesinden korkuyordum. O zaman ben de ona hayır demek zorunda kalacaktım.

Evin içinde ilerledim ve Joey'nin odasına girdim. Sienna'nın telefonu komodinin üzerindeydi, ben de onu kaptım ve girdiğim gibi sessizce çıkarak girişe yöneldim.

Sienna ön kapıyı kapatmıştı. Ben de onun için tekrar açtım.

"Seni görmek güzel Ford," dedi, sesi bal damlıyordu.

Bu yeni bir taktik miydi? Belki o boğucu mırıltı Jordan'da işe yarıyordu ama bende işe yaramayacağı kesindi.

Ama ben ona defolup gitmesini söyleyemeden Sienna elini göğsümden yukarı kaydırarak avucunu kalbimin üzerine koydu. Sonra çenemin altını öptü.

Şaha kalktım. "Ne-" "İyi geceler, bebeğim."

Bebeğim mi? Kafası iyi miydi?

Sienna elimden telefonunu aldı ve dışarı çıktı. Adımlarını takip ettim, vedalaşmanın neyle ilgili olduğundan emin değildim.

Ta ki Sienna'nın arabasına bakana kadar. Ve Millie'nin soğukta durduğunu gördüm.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ondan nefret ediyordum.

Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyordum.

Sienna arabasına doğru yürürken üniversiteden hatırladığım o küçümseyici sırtışını takınmıştı. *Kaltak*.

Ama on yıl geçti ve ben hala bunu yüksek sesle söyleyecek cesareti bulamadım. Bunun yerine, Ford'un evinin önündeki kaldırımda durdum, o Audi'sine doğru yürüyüp içine tırmanırken sıkışıp kaldım. O caddeye geri dönene kadar Ford'la yüz yüze gelmedim.

Sienna onu öpmüştü. Çenesine odaklandım, dudaklarını onun tenine değdirdiği için öfkem damarlarımda dolaşıyordu.

Adrian beni öptüğünde Ford da böyle mi hissetmişti? O gece çok kızgın olmasına şaşmamalı.

"Millie." Ford'un sesi donmuş çimenlikte yankılandı.

Ayaklarımı çözdüm ve yürüme yolunu geçip sahanlıkta durdum. Daha bu sabah tam da bu noktada mı konuşmuştuk? Sanki bir ömür önceydi.

Ford uzun bir süre bana baktı ve çenesini eve doğru salladı. "İçeri geliyor musun?"

Eğer eşiği geçersen, beni öpecekti. Ve eğer beni öperse, buraya yapmak için geldiğim şeyi yapma cesaretimi kaybederdim. Duraklatmak için.

Durma vakti gelmişti.

Maçtan sonra boş evime gitmiştim. Hemen koşu kıyafetlerimi giydim ve dışarı çıktım. Koştuğum on milin her adımında vücudum terlemiş, nefesim kesilmiş, duygularımı çözmeye çalışmışım. Sakinlik duygusunu bulmak için. Yön duygusu.

Gerinirken, duş alırken ve Ford'a giderken bu huzuru korumuştum.

Sienna'ya tek bir bakışım yetmişti ve şimdi çığlık atmak istiyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan nasıl da nefret ediyordum.

Bir zamanlar onu en iyi arkadaşım olarak gördüğüm için nefret ediyordum. Bu kadar berbat biri olmasından nefret ediyordum. Ford'la bu kadar uzun süre birlikte olmasından nefret ettim. Onun karısı olmasından nefret ettim. Benim yerime onu seçmesinden nefret ettim.

Onun kazanmasından nefret ediyordum.

Hep böyle mi olacaktı? Kendimi hep ikinci planda mı hissedeceğim?

"Daha önce olanlar için özür dilerim Mills." Ford iç çekti. "İçeri gel de bunun hakkında konuşabiliriz."

Yerimden kıpırdamamak için tüm kararlılığımı harcadım. "Mesajını aldım. Ve sesli mesajını."

"Ama hâlâ kızgınsın."

"Hayır." Başımı salladım. Hayır, kızgın değildim. Stadyumda bile kızgın değildim. "Ben sadece ..." Yenilmiştim. Tamamen yenilmiştim.

Dünyadan saklanmaya devam edemezdik. Aramızdaki ilişki asla yürümeyecekti, fedakârlık yapmadan olmazdı. Ford Ellis, Treasure State Üniversitesi'nin baş futbol koçuydu. Ben de atletizm müdür yardımcısıydım.

Bu gerçeklerden biri değişene kadar, her zaman bir sır olarak kalacaktık.

"Sadece ne?" Ford bir adım daha yaklaştı ama kısa durdu. Belki de aramızdaki o üç metreye ihtiyacım olduğunu hissetmişti. Ya da belki de duvarlarımı o kadar sağlamlaştırmışım ki onu geride tutuyorlardı.

"Joey'e söyledin mi?" diye

sordum. Başını salladı.

"Senden yapmamamı istememe rağmen," diye fısıldadım.

Vücudu sönükleşti. "Maçta hata yaptım. Joey fark etti. Sordu. Ona yalan söylemeyeceğim."

"Senden bunu istemeyeceğim. Artık istemiyorum." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim.

Joey'nin Ford'un sevgisini anlamış olması beni hiç şaşırtmadı. Çok zeki ve gözlemciydi. Bugün bizi başka kim fark etmişti?

Etrafta kameralar vardı. Bu etkileşim videoya çekilmiş miydi? Kurt'ün beni kovması için tek bir görüntü yeterliydi. Sonra ne olacaktı?

"Bunu yapmaya devam edemeyiz," dedim ve Ford'un yüz ifadesi granite döndüğünde kendimi destekledim.

"Ne diyorsun, Millie?"

"Diyorum ki..." Kalbim boğazıma tırmandı. "Duraklatmamız gerektiğini söylüyorum."

"*Duraklat.*" Ford bu kelimeyi öyle bir tiksintiyle söyledi ki tüylerim diken diken oldu. "Hayır. Duraklatmak da ne demek oluyor?"

"Ford, bu işe balıklama atladık, tam gaz ilerliyoruz. Bu yavaşlayacağımız anlamına geliyor. Bu biraz nefes almamız anlamına geliyor."

Ellerini saçlarının arasında gezdirirken nefesinin altından bir şeyler homurdandı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Sonsuza kadar istemiyorum. Sadece futbol sezonu bitene kadar."

Elleri yumruk haline geldi. "Bu bir ay ya da daha fazla. Hayır. Çok uzun. Buna bir aydan fazla *ara* vermeyeceğim."

Onu bunun için sevdim. Onu çok daha fazlası için sevdim.

Ona on yıldan uzun bir süredir aşıktım. Bu duygular yok olmamıştı, sadece kış uykusuna yatmışlardı.

Mission'a döndüğü gün uyanmışlardı. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum Ford."

"Seviyorum." Görünmez duvarımı yıktı, elleri yüzüme gitti, parmak uçları saçlarıma dolandı. "İstiyorum, Millie. İstiyorum. Bunu birlikte çözeceğiz."

Kalbim. Çenem titremeye başladığında çatırdadı. "Babam öldükten sonra kayboldum. Babam bana en çok inanan kişiydi. O *benim* pilotumdu. Annem Macie'yle her zaman çok yakındı. Babamdan sonra birbirlerine sarıldılar ve ben mezun olana kadar sürüklendim."

Ford, TSU'da babamı tanıyan birkaç kişiden biriydi. Ama bu bile paylaştığım bir şey değildi.

"Buraya geldiğimde kendimi bulmaya başladım. Kendimi bulmaya. Sienna bunun büyük bir parçasıydı. O benim arkadaşımdı. Oda arkadaşımdı. Onu bir zamanlar sevmiştim. Bana davranış şekli, beni kovması, son sürat koşarken çelme takılması gibiydi."

"Eğer bu Sienna'nın bu gece yaptığı şeyle ilgiliyse-"

"Öyle değil." Başımı salladım. "Onunla hiç alakası yok. Çok geçmeden ona bir arkadaş olarak ihtiyacım olmadığını ya da onu istemediğimi fark ettim. Özellikle de seninle tanıştıktan sonra. Ama sonra sen gittin ve ..." Ve bir kez daha çamura batmışım.

Ford iç çekerek alnını benimkine dayadı. "Millie."

"Tüm bu hayatı kendim için inşa ettim. Aynaya bakıyorum ve babamın çok gurur duyacağını biliyorum." Gözlerim doldu. "Ama bunun büyük bir kısmı işim. Ondan vazgeçeceğim, Ford. Senin için vazgeçeceğim. Ama sevdiğim işe veda etmem için bana bir ay ver. İnşa ettiğim kariyerim olmadan kim olduğumu anlamam için bana bir ay ver."

Gitmeme izin verdi ama bakışlarımı tuttu. "Senin kim olduğunu biliyorum. Zekisin. Güzelsin. Zeki ve arsızsın. Futbolu tartışmasız benden daha çok seviyorsun. Bir bahisten asla çekinmezsin. Her şeyi ve her şeyi yapabilirsin. Sen benim Millie'msin. Sen busun işte. Ve sensiz bir ay geçirmek istemiyorum."

"Ford-"

"Neden işini bırakmak zorundasın? Bu işte tek sen yoksun. İstifa edeceğim. Koçluktan istifa edeceğim."

Elimi kalbinin üzerine koyarak uzandım. "Hayır."

"Neden hayır?"

"Joey. Eğer buraya yerleştiyse, onu tekrar kökünden söküp atamazsın. Ve daha üzücü ne olurdu bilmiyorum. Benim Wildcat olarak çalışmamam mı? Ya da saha kenarında senin için tezahürat yapamamak."

Ford homurdandı, hayal kırıklığı kemiklerinde titreşiyordu, ta ki beni göğsüne çekip neredeyse acıtacak kadar sıkı tutana kadar. "Bu çok saçma."

"Benim için değil." Sabununun ve doğal baharatının kokusunu içime çektim, önümüzdeki bir ay boyunca beni idare edecek bu kokuyu içime çektim. "Sienna burada ne kadar kalacak?"

"İki ya da üç hafta dedi."

"O zaman bu mükemmel. O buradayken ara vereceğiz. Sezon sonuna kadar."

Göğsünden öfkeli bir hırıltı daha yükseldi.

"Ona güvenmiyorum," dedim. "Eğer ilişkimizi sakladığınızı öğrenirse, bunu paylaşmayacağı konusunda ona güvenmiyorum."

"Siktir." Uzun bir nefes verdi. "Ben de öyle."

"Belki de bu iyi bir zamanlamadır. Joey'e annesiyle vakit geçirmesi için bir şans verir. Sezonu bitirir. Gerisini sonra düşünürüz."

Ford'un vücudu hafifçe ama meramımı anlattığımı anlamaya yetecek kadar sarktığında doğru akoru yakaladığımı anladım.

"Sezondan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Kurt'e gideceğim. Ona birlikte olduğumuzu söyle." Sonra da hemen kovul.

Belki şansım yaver giderdi. Belki bu işe yarar. Belki de sadece umuda tutunmam gerekiyordu.

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldandı Ford ve iki elini yüzünde gezdirmek için beni bıraktı.

"Birbirimizi görmeyecek değiliz ya."

Ellerini indirdi. Arkalarında bir kaş çatma vardı. "Millie."

"Sonsuza kadar değil." Bir adım uzaklaştım. "İşte görüşürüz, Koç."

Arabama dönmek acı vericiydi. Her adımda kalbim sıkışıyordu.

Eğer yakalanırsak, sonuç aynı olur. İşimi kaybederdim. Ama eğer gitmek zorunda kalırsam, bu benim şartlarımla olacaktı. Bu yüzden bir ayağım diğerinin önünde yürümeye devam ettim.

Ford, Kia'nın içine tırmanışımı izliyordu. Ama gitmeme izin verdi.

Ve mola verdik.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

FORD

İşe alım defterini kapattım, dirseklerimi masaya bıraktım ve yüzümü avuçlarıma gömdüm. Çenem dağınıktı, kıllar tenimi tırmalıyordu. Bugün tıraş olmaya zahmet etmemiştim. Ya da dün.

Dün gece uyuyamadığım için saat üçe kadar film izledim. Sonunda kanepeye uzandım ve saat altı alarmım çalana kadar uyudum. Neyse ki vücudum altı buçukta sarsılarak uyandı da zamanında hazırlanabildim. Joey onu geç uyandırdığım için sinirlenmişti, bu yüzden kendi odası için bir çalar saat talep ettikten sonra aceleyle giyinmeye başladı.

Bir mucize eseri onu okula zamanında bırakmış, sonra da aceleyle işe gitmiştim.

Bir esneme ağzımı gerdi ve beni uyandıracağını umarak başımı salladım. Uyandırmadı.

Öldüm. Kesinlikle ayaklarımın üzerinde duramıyordum.

Ve bu Millie'nin suçuydu. Son bir aydır iyi uyuyamamamın sebebi oydu. Hayır, sebebi bu *duraklamaydı*. Onun yatağında olmasına alışmışım ve şimdi yatak boş olduğu için zihnimi kapatamıyordum.

Kahretsin, ama onu özledim. Her geçen gün daha da fazla. Onsuz bir enkaz gibiydim. Takım, koçlar ve oyuncular bana güvenmeseydi, kıcıımı kaldırıp Kurt'ün ofisine gider ve istifamı verirdim.

Ama isteğini yerine getirdim. Uzak durdum. Ona zaman tanıdım. Ve işimi yapmaya odaklandım.

Bu sabah, evdeki felaket başlangıcın ardından, birkaç NCAA yönetmeliğinde yapılacak değişiklikleri gözden geçirmek için bir konferans görüşmesinde yorucu bir saat geçirdim. Öğle yemeğinden önceki kalan saatlerimi de oyuncu seçme defterini gözden geçirerek ve potansiyel oyuncular hakkında okumalar yaparak geçirdim. Eğer Wildcats'ten ayrılacak olursam, onları gelecek yıl sağlam bir sezon için konumlandırmak istiyordum. Mezun olacak oldukça geniş bir son sınıf grubumuz vardı. Ama ikinci sınıflar ve üçüncü sınıflar sağlandı. Bu yılki birinci sınıflarda potansiyel vardı. Gelecek sonbaharda da aynı şeyi söyleyebilmek isterim.

İş benim kurtuluşum olmuştu. Benim dikkat dağıtıcım.

Millie gerçekten işini bırakacak mıydı? Çekip gidebilir miydi? Ona izin verebilir miydim? Şu anda en büyük korkum, bu aydan sonra benim bu zahmete değmeyeceğime karar vermesiydi. Ona söylediklerimde ciddiydim.

Eğer koçluğu bırakırsa

Millie'nin kalması anlamına geliyorsa, bugün istifamı verirdim.

Neden daha önce yapmadım?

Bu duraklamadan nefret ediyordum. Nasıl bitireceğimi çok iyi biliyordum. Ama yapamadım. Henüz yapamadım.

Kendime bir yıl vereceğimi söylemiştim. Bunu koçlara borçluydum. Oyunculara. Kendime borçluydum. Kariyerine veda etmek için zamana ihtiyacı olan tek kişi Millie değildi.

Futbol olmadan ben kimdim?

Bu sorunun cevabı beni çok korkuttu.

Telefonum çaldı. Kısa bir an için arayanın Millie olmasını umdum. Her zaman Millie olmasını ummuşumdur. Ama telefonu elime aldığımda ekranda Sienna'nın adını gördüm.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Merhaba. Bu akşamki voleybol antrenmanından sonra Joey'i yemeğe götürmeyi umuyordum."

"Tamam."

"Geceyi benimle geçirebilir mi?" "Bu gece okul var." Yani hayır.

Hattın diğer ucunda ofladı pufladı. "Tamam." "Başka bir şey var mı?"

Soruma cevap vermeden aramayı sonlandırdı.

"Sanırım değil," diye mırıldandım.

Sienna ortak velayetten ya da avukatından bir daha söz etmedi. Bir ay boyunca, çıt bile çıkmadı. Bu beni rahatlatmalıydı ama özellikle de Montana'daki kalış süresini bir değil iki kez uzattığı için daha da tetikte olmama neden oldu. İki ya da üç haftalık bir ziyaret yerine bir ay kalmıştı ve şimdi gelecek hafta Seattle'a dönmeyi planlıyordu.

Nedenini sorduğumda Sienna, Joey ile kaybettiği zamanı telafi etmekte ısrar etmişti. Ona inanmak istemiştım. Joey'nin iyiliği için, annesinin bu duyguyu hissetmesini istemiştım.

Ama Sienna ve ben birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk. Ben de Seattle'daki bazı arkadaşlarımı aradım. Elimdeki dedikodular en iyi ihtimalle ikinci eldi, eski bir takım arkadaşımın karısından geliyordu. Yine de içimden bir ses doğru olduğunu söylüyordu.

Seahawks evreninde dolaşan söylentilere göre Jordan Sienna'ya pek de sadık değildi. Hiç şaşırmadım. Karımken onunla yatmakta bir sakınca görmemişti.

Washington'daki hayatı darmadağın olduğu için Montana'ya gelmişti.

Belki de Sienna reality şovunda bu tür bir aşağılanmayla yüzleşmek istememiştir. Belki de her şey reality şov için sahnelenmişti.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Joey için annesi buradaydı ve ona ilgi yağıdırıyordu. Elbette, Joey ikinci öncelikliydi. Ama o bunu henüz anlamamıştı. Kızımın değerli kalbi için bunu asla anlamamasını umuyordum.

Sienna, Joey'i Mission ve Seattle arasında gidip gelmenin iyi bir fikir olduğuna ikna etmek için bir numara yapmaya çalışmadığı sürece

Sienna'nın varlığına tahammül etmek.

Ama Sienna'nın bir ay önce Millie'yle birlikte beni öperek yaptığı numaradan sonra, eski karımın istediği her şeyi yapmak için sıfır çaba göstermişim.

Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti ama personel odasının buzdolabına koyduğum fıstık ezmesi ve jöleli sandviçin hiçbir cazibesi yoktu. Bu yüzden sabah yanımda getirdiğim sırt çantamı topladım ve soyunma odasına yöneldim.

Geçtiğimiz ay boyunca günlük egzersiz rutininin bir parçası haline gelmişti. Ter atmak için bir şey. Kafamı boşaltacak bir şey. Yine de Millie'yle her gün seks yapmayı, bir saat boyunca ağırlık kaldırmaya ve kardiyo yapmaya tercih ederdim.

"Ara vermek de ne demek oluyor?" Bir çift şort ve tişört giyerken kendi kendime sordum.

"Neydi o, Koç?"

Rush Ramsey ağırlık salonuna gitmek için benzer şekilde giyinmiş halde bana doğru yürürken arkamı döndüm. "Yok bir şey. Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Dersler arasında bir molam vardı. Gelip kaldırıyım dedim."

"Ben de o tarafa gidiyorum," dedim, ağırlık odasına doğru yürürken. "Her şey yolunda mı?"

Rush omuz silkti. "Sanırım."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" "Ben, uh Sanırım bugün sadece kaldıracağım."

Yani Rush da zihnini kapatmak için spor salonuna gelmişti. "Fikrini değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun."

"Teşekkürler, Koç."

Başımı salladım ve şortumun cebinden kulaklıklarımı çıkardım. Sonra biraz müzik açtım ve sonraki altmış dakikayı vücudumu en uç noktalara kadar zorlayarak geçirdim.

Bıraktığımda yüzümden ter damlıyordu ve kaslarım yanıyordu. Belki bu gece gerçekten uyuyabilirdim.

Raftan bir havlu alıp alnımı kuruladıktan sonra çeşmeye doğru yürüdüm. Ama biraz su içmeden ağırlık salonunun kapısı açıldı.

Ve hayallerimin, şu anki kâbusumun kadını içeri girdi. Millie beni görünce kısa bir süre durdu. "Oh, uh . . . selam."

Bir çift siyah pantolon ve çiçek desenli bir bluz giymişti. Gömleğin kırmızıları ve turuncuları onun için farklıydı. Daha parlak. Daha cesur. Onu nötr tonlarda görmeye alışmıştım ama daha sıcak renkler gözlerindeki karamel ve altın benekleri ortaya çıkarmıştı.

Çok güzel, Millie'm. Kesinlikle çok güzel.

Onu öpmek istedim. Onun yerine ellerimi yumruk yaptım. Lanet olsun, bundan nefret ediyordum.

"Merhaba." İstediğimden daha öfkeli çıktı. Ya da değildi. Onu özlediğim için kızgındım ve geçen ay birçok iyi noktaya değindiği için kızgındım ve fikrini değiştiremediğim için kızgındım ve, şey ... Sadece kızgındım.

Zaman istedi ama zaman dolduğunda bana gelecek miydi? Onu kovalamak zorunda kalacak mıydım?

Ben yapardım. Gerekirse peşine düşerdim.

Koçluk işimi bırakırdım. Futbolu bırakırdım. Hayatımı alt üst ederdim.

Millie'yi bu kadar çok istiyordum.

Metal ağırlıklar odanın içinde çınlıyordu. Millie yanımdan geçip Rush'ın bir dizi çömelme hareketi yapmak üzere barı kalçalarına yerleştirdiği yere baktı.

"Sen, um ..." Boğazını temizledi, sonra o güzel ela gözlerine ulaşmayan çok geniş bir gülümsemeyi zorladı. Tanrım, o gözlere bakarak geçirdiğim geceleri özlemişim. "Bu hafta sonu deplasmanda maç var mı?"

"Evet." Bu da çok çabuk çıktı.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve bir an için endişelendi.

Sonra omuzlarını dikleştirerek daha uzun durdu. "İyi şanslar, Ford."

Öfkelendim. Şansa ihtiyacım yoktu. Ona ihtiyacım vardı. Bunu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyordu?

Millie başka bir şey söylemeden döndü, kapıdan kaçmak üzereydi.

"Mills," dedim.

"Öyle mi?" Durdu ve arkasını döndü.

İçimi çektim ve sadece onun duyabileceği şekilde bir adım daha yaklaştım. "Seni özledim." Gözleri doldu. "Ben de seni özledim."

Bir şeydi.

Sadece yeterli
değil.

Millie kapıyı açtı ve uzaklaştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

MILLIE

Kurt'ün gelecek yılın bütçesiyle ilgili son e-postasına öfkeli bir yanıt yazarken parmaklarım telefonumun ekranında uçuşuyordu. "Neden her zaman *benim* programlarımdan kesinti yapmak istiyor?"

Bu hafta her gün takımlarım için savaşmak zorunda kaldım. Pazartesi, voleybol. Salı, tenis. Çarşamba, kros. Perşembe, kapalı alan atletizm. Ve bugün, golf. Küçük programları ben savunmazsam kim savunacak?

Ama Kurt'le tartışmak mutsuzluğuma bir çıkış yolu olmuştu. Ford'suz geçen ay, uzun zamandır geçirdiğim en kötü aydı.

"Sadece kendimi suçluyorum," diye mırıldandım, topuklarım yere sertçe vurarak sahanın koridorunda hışımla ilerledim. Bir köşeyi döndüm ve dün orada olmayan bir duvara çarptım.

Sert kaslardan yapılmış 1.80'lik bir duvar.

Çarpıştığımızda yerinden kıpırdamadı.

İri gövdesinden zıpladım.

"Eep!" Dengemi kaybettiğimde bileğim burkuldu.

Ama Rush ben kığımın üstüne düşmeden önce kolumu tutmak için uzandı. "Kahretsın.

Üzgünüm."

Ayaklarımı düzelttim ve el salladım. "Hayır, benim hatam. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Rush, üzerinde Wildcat logosunun hem ceketine hem de pantolonuna işlendiği kraliyet mavisi bir çift ısınma kıyafeti giymişti. Bir omzunda spor çantası taşıyordu.

"Otobüse mi gidiyorsun?" diye sordum.

Tam olarak iki otobüs, takımı yarın deplasmanda oynayacakları maç için Idaho'ya uçacakları havaalanına götürecekti.

"Evet. Ama erkenciyim."

"Her zaman otobüse ilk binen kişi ben olurdum çünkü o zaman istediğim koltuğu seçme şansım olurdu." Dışarı çıkabilmesi için yolundan çekildim. "Bu hafta sonu iyi şanslar."

"Teşekkür ederim." Rush çenesini eğdi ama o gidemedi Faye köşeyi döndü.

Acele ediyordu ve yanakları koşmuş gibi kızarmıştı. "Oh. Um, merhaba ..."

"Millie," dedim.

"Hatırlıyorum." Başını salladı, sonra Rush'a baktı ve cebinden bir telefon çıkardı. "Al bakalım. Bunu tezgahın üzerinde unutmuşsun."

"Kahretsin." Çantasını kaydırarak ön cebini yokladı. "Getirdiğin için teşekkürler."

"Evet." Faye onu uzattı.

Rush telefonunu aldı, sonra omzuna ya da koluna dokunacakmış gibi ona doğru uzandı. Ama o dokunamadan, kız geri çekildi. Gözleri yere düştü. Ruhları ayaklarının yanında onlara katılmış gibiydi.

"Otobüse binsem iyi olacak," diye mırıldandı ve sonra uzaklaştı.

O gidene kadar bekledim, sonra Faye'e hüzünlü bir gülümseme verdim. "Nasıl gidiyor?"

Omuz silkti, etrafta başka kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Ama koridor bizim dışımızda boştu. "Biraz ... kötü."

"Özür dilerim."

"Birlikte yaşamaya başladık. Eski erkek arkadaşım la yaşıyordum ama bizi ve bebeği öğrenince beni evden kovdu."

"Oof. Pislik
surat."

"Oldukça."

"Rush'la yaşamak nasıl?"

Tekrar omuz silkti. "Garip mi? Çok tartışıyoruz."

Zavallı çocuklar. "İkinizin de üstesinden gelmesi gereken çok şey var. Tartışmanızın beklendiğini söyleyebilirim. Biraz zaman verin."

"Evet." Bakışlarındaki umutsuzluk kalbimi burktu.

"Bana babalık testi yaptırmamamı söyledi. İhtiyacı olmadığını söyledi." Biraz daha dik durdu. "Böyle bir konuda yalan söylemezdim."

"Sana inanıyorum."

Faye'in çerçevesi söndü. "Bu sadece geçici bir durum. Birlikte yaşıyoruz."

"Öyle olmak zorunda mı? Rush iyi birine benziyor. Onu çok iyi tanımıyorum ama doğru olanı yapmaya çalıştığı izlenimini edindim."

"Öyle." Kollarını beline doladı. "Sanmıyorum. Aramızda bazı sınırlar koyarsak daha iyi olur. Daha kolay, bence."

"Tamam."

Bir adım geri çekildi ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Dersim var." "Hoşça kal, Faye."

"Güle güle." Çenesini eğmiş, çilek sarısı saçları yüzüne perde olmuş bir halde aceleyle uzaklaştı.

O kız çok korkmuştu, değil mi? Eğer onu son gördüğümde kalbinin etrafında duvarlar varsa, o zamandan beri onları kilitler ve zincirlerle güçlendirmişti. Rush'ın tek istediği kalbini yarıp geçmekmiş gibi görünürken kendini ondan korumak için. Yardım etmek için. Önemsemek.

Onu içeri almaktan çok korkuyordu. Onun yerine, itecekti. Onu kol mesafesinde tutacaktı.

Tıpkı Ford'la yaptığım gibi.

Aman Tanrım. Faye ve ben o kadar da farklı değildik, değil mi?

Ford bağıllık istiyordu ve ben de bu *molayı vererek* onu devre dışı bırakmanın bir yolunu bulmuştum.

Bir duraklama. Bu aptalca fikir nereden aklıma gelmişti? Ford kariyerimden daha önemliydi.

İçten içe, işimin sadece bir bahane olduğunu biliyordum. Sorun işsizlik değildi. Korkuydu. Korkularımın ve güvensizliklerimin kontrolü ele geçirmesine izin vermiştim.

Ford'un beni seçmeyeceğinden çok korkuyordum. Gidecek diye. Ama o beni çoktan seçmişti. Beni geride bırakmayacaktı. Bu sefer bırakmayacaktı.

Ne yapıyordum
ben? "Ne
yapıyorum ben?"

Ford'u özledim. Onu o kadar çok özlemiştim ki içim acıyordu. Neden bu aranın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Gizlilik bundan daha iyiydi.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse duvara çarpacaktım ama ittim ve koridorda Ford'un ofisine doğru koşmaya başladım.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Rush'la aynı ısınma kıyafetlerini giymiş bir sıra oyuncu çıktı. Yanlarından hızla geçerken durup bana baktılar, ama onları görmezden geldim ve ofis sırasının yanından hızla geçtim.

Ford'un karanlık, boş ofisinin önünde kayarak durdum. Ford neredeydi? Sandalyesi masasının üzerine itilmişti ve havada sadece kolonyasının kokusu vardı.

Zaten otobüste miydi?

Döndüm ve bugün ikinci kez bir cesetle karşılaştım. Bu seferki Toren'di.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Sanki bina yanıyormuş gibi kapımın önünden uçarak geçtin."

"Ford nerede? Onunla konuşmam gerek."

Ağzından bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Tam zamanında. Bütün ay boyunca huysuz bir piç gibi davrandı ve bunun sadece Sienna'nın

Şehirde. Onu gördün mü? Buluşma nasıl geçti? Ford bana hiçbir şey anlatmadı ve ne zaman sorsam konuyu değiştiriyor."

"Toren," diye tersledim. "Yirmi soruyu başka bir gün oynayabilir miyiz? Siz gitmeden önce Ford'la konuşmak istiyorum."

"İyi," diye mırıldandı. "Otobüse doğru yola çıktı bile. Ben de tam o tarafa doğru gidiyordum. Çantamı alayım ve yürüyeyim-"

Cümlesini tamamlayamadan yanından hızla geçip koridorda tekrar koşmaya başladım ve otoparka doğru giden oyuncuların arasından sıyrıldım.

Çıkışa ulaştığımızda ben de onlarla birlikte sıraya girdim, onlar dışarı çıkarken sıkışıp kaldım. Dışarı çıkar çıkmaz Ford'u aramak için sıranın dışına çıktım.

Her iki otobüs de park etmiş ve bekliyordu. Depo bölümleri açıktı ve oyuncular merdivenleri tırmanıp içeride kaybolmadan önce çantalarını bıraktılar.

Parmak uçlarımda durup Ford'u görmeye çalıştım. Neredeydi? Bir şekilde yanından geçip gitmediğimden emin olmak için arkamdaki kapıya baktım. Tam bir otobüse koşup içeri bakmak üzereydim ki tanıdık bir adım gözüme çarptı.

Ford ilk otobüsün önünden geçti. Saçları gri Wildcat şapkasının altında sıkışıp kalmıştı. Üzerinde oyuncularla aynı pantolon vardı; lacivert, yanları şeritli ve logosu dikişliydi. Ancak uyumlu ceket yerine, geniş göğsüne oturan gri bir kazak giymişti.

Otobüse binmek için bekleyen çocuklara bir şeyler söyledi. Hepsi başını salladı, sonra koşarak merdivenlerden yukarı çıktılar, olduklarından daha hızlı hareket ediyorlardı.

Sonra onların arkasına geçti, o da merdivenleri tırmanmak üzereydi.

"Ford," diye seslendim.

Durdu, omzunun üzerinden bana bakmak için döndü.

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

Onu bulmak için acele ederken ne söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Aramızda yirmi adım vardı. Sanırım bu bana ne diyeceğimi bulmam için yirmi adım kazandırmıştı.

Omurgamı çelikleştirdim, yürümek üzereydim ki arkamdaki kapı takırdayarak açıldı.

"Sanırım aynı fikirdeydik, Millie." Kurt yanımda durdu. "Takımı uğurlamaya mı geldin?"

"Oh, um. Evet." *Lanet olsun.* Ford'la konuşmak buraya kadarmış. Sanırım burası ciddi bir sohbet için uygun bir yer değildi.

Otobüse dönüp baktığımda Ford'un mavi gözleri beni bekliyordu. Aramızda milyonlarca kelime asılı kalmıştı.

Hepsi beklemek zorunda kalacaktı.

Kurt yanımdan ayrıldı ve elini uzatarak Ford'a doğru yürüdü. Her ne söylediyse, Kurt omzuna bir şaplak atarken Ford sadece başını salladı.

Ford'un çenesindeki sıkışmayı benden başka kimsenin fark ettiğinden şüpheliydim. Kurt merdivenleri koşarak çıkıp diğer otobüse giderken bakışlarındaki soğukkanlılığı.

Ford'un bakışları tekrar benimkileri buldu.

Havada çam ağaçlarının kokusunu ve kar vaadini taşıyan bir esinti vardı.

Futbol havası. Ve Ford'un yetişmesi gereken bir uçak vardı. Ben de elimi havaya kaldırdım.

O da başını kaldırdı ve bana küçük bir selam verdi. Sonra yüzünü öne döndü ve otobüsün merdivenlerini tırmandı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MILLIE

"

At şunu!" Televizyona bağırdım, ellerim saç tellerimi çekiştirmek için saçlarıma daldı. Eğer bu maçın sonunda saçım kalmış olsaydı, bu bir mucize olurdu.

Rush açık bir alıcı aradı ama hepsi kapalıydı. Topu kaldırdı, fırlatmak üzereydi, ancak bir savunma ucu çizgiden kurtuldu ve Rush'a doğru bir sack için hızla ilerledi.

"Kaçın!"

Rush topu kaptı ve kurtulmaya çalışarak havalandı ama bir an ayaktaydı, bir an sonra çime çarptı. İki metre kaybetmişti.

"Lanet olsun."

Dördüncü hakta, 12 dakika kaldı.

Skor 21'e 3'tü. Tüm sezon boyunca ilk kez kığımızıza tekneyi yiyorduk.

Hücum takımı sahayı terk etti ve özel takımlar topa vurmak için oyuna girdi. Ford muhtemelen dördüncü hak denemesini yapmadığı için tepki çekecekti. Ama bu noktada bence sadece kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

"Wildcats için zor bir gün oldu," dedi spiker. "Bu sezon şu ana kadar çok üstündüler ama Idaho bugün oyunu domine etti."

"Kapa çeneni." Sehpadan kumandayı aldım ve sessize alma düğmesine bastım. Sonra oturma odasında volta attım, maçın son dakikasını zar zor izleyebildim.

Çok acı vericiydi.

Kaybetmekten ne kadar nefret ederdim.

Ekrana bakma riskini göze aldım. Saat sıfıra gelmişti. Idaho Vandalları bir zaferi kutluyordu.

"Ugh." Tam televizyonu kapatmak üzereydim ki görüntü Ford'un Vandals koçuyla el sıkışmasını gösterecek şekilde değişti.

Ford kraliyet mavisi ceketıyla muhteşem görünüyordu. Ve öfkeliydi. Kaybetmekten nefret eden tek kişi ben değildim.

Güç düğmesine bastım ve kanepede bir koltuğa yığıldım.

Dün otobüslerin sahanın otoparkından ayrılışını izlediğimden beri sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Eğer geçen ay zaman yavaş ilerlediyse, son yirmi dört saat buzul gibiydi. Önümüzdeki altı, sekiz ya da Ford'un eve dönmesi için gereken süre ne kadarsa o kadar kısır geçecekti.

Yanımdaki minderin üzerinde duran telefonum çaldı, ben de açtım. "Merhaba anne," diye cevap verdim.

"Merhaba. Nasılsınız?"

Wildcat sporlarına biraz dikkat etseydi, bu sorunun cevabını bilirdi. "İyi," diye yalan söyledim. "Sen mi?"

"Ben iyiyim. Aslında kız kardeşinin evindeyim. Bebek partisi için tarih konuşuyorduk."

"Oh, tamam." Bu Macie'nin üçüncü bebeğiydi. Annemin bir parti daha planlamasını beklemiyordum ama önceki ikisinde olduğu gibi seve seve gidecektim. "Ne zaman düşünüyorsun?"

"On dokuz Ocak. Pazar gününe denk geliyor. Bir maçın ya da katılman gereken bir etkinlik olup olmadığından emin olamadım."

Ocak ayı basketbol, güreş ve kayak için yoğun bir dönemdi. Diğer sporlar sona eriyordu. Diğerleri başlıyordu. Ama ben muhtemelen

Er ya da geç işsiz kalacaktım ama sanırım bunun bir önemi yoktu. Belki hafta sonları tatil yapabileceğim bir iş bulabilirdim.

"Elbette," dedim. "Beni de say."

"Harika," diye neşelendi annem. "Pekala, seni bıraksam iyi olacak. Yapmamız gereken bazı planlar var. Ya safari ya da sirk temalı olacak."

Safariyi seçseler bile, bu duş da tıpkı önceki ikisi gibi bir sirk olacaktı. "İkisi de mükemmel seçenekler."

"Ben sirk istiyorum. Balonlarla çok şey yapabiliriz." Annem benimle değil, Macie'yle konuşuyordu.

"Hoşça kal anne," dedim ve aramayı sonlandırdım. Sonra sırt ü s t ü u z a n d ı m v e tavana baktım.

Eğer bir gün hamile kalırsam, annem benim bebek partimi planlarken Macie'ninki kadar heyecanlı olur muydu? *Olmazdı.*

Bugün bu fikir garip bir şekilde hoşuma gitti.

Annem ve Macie arasında bir bağ vardı. Babam o trafik kazasında ölmemiş olsaydı bile bu kadar yakın olurlardı. Belki de annemin Macie'yi bana tercih etmesi hiç söz konusu olmamıştı. Bu sadece hayatın onlara bahşettiği bir şeydi. En iyi arkadaş olarak bir kız, bir anne.

Ford beni seçerdi. Onun bir numarası ben olurdum. On yıl boyunca bundan şüphe etmişim ama hayat bize ikinci bir şans vermişti.

"Ki bunu hemen berbat ettim." Yüzümü ellerimin arasına gömerek inledim.

Duvardaki saate bakmak için döndüm ve iç çektim. Ford eve gelene kadar saatler geçecekti. Kıpırdamadan oturamazdım, bu yüzden ayağa kalktım. Derin bir temizlik gerekiyordu.

Evim tertemiz olduğunda saat onu geçiyordu.

Banyomdan diş fırçamı ve dolabımdan fazladan bir çift külot aldım, sonra Ford'un mahallesine gitmek için arabama tırmandım.

Oturma odasındakiler hariç evdeki ışıkların çoğu kapalıydı. Araba yolu boştu, yani Joey'nin dadısı çoktan gitmiş olmalıydı çünkü Ford evdeydi.

Sokağa park ettim, nabzım kulaklarımda donuk bir uğultu halindeydi. Sonra çantamı toplayıp aceleyle geçitten geçtim ve ön kapıyı çaldım. Beklerken içim düğümlendi, nefesim boğazımda düğümlendi.

Sürgü çevrildi.

Ama eşikte duran Ford değildi. Sienna'ydı.

Hala Mission'da mıydı? *Ugh.*

"Burada ne yapıyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kaşlarını kaldırdı.

Bir zamanlar, onun bu bakışları korkutucuydu. İnciticiydi. Şimdi sadece acınası buluyorum. Zayıf.

Ben de ona sakarca bir gülümseme gönderdim. "Ford eve gelmedi mi daha?" "Hayır."

Arabama dönüp onu orada beklemek üzereydim ama kendimi durdurdum. Neden içeride kalmalıydı ki? Beni engellemesine fırsat vermeden, açık kapıdan onu iterek geçtim.

Alay etti. "Affedersiniz. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Buraya giremezsin."

"Kendine gel Sienna." Gözlerimi devirip ceketimin fermuarını açtım ve girişteki kancaya astım. "Ford'un hayatındayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Yani bir şekilde sen ve ben nasıl bir arada yaşayacağımızı bulmak zorundayız." Seattle'da yaşarken bu çok daha kolay olmuştu. Ne zaman gidiyordu?

Sienna oflayıp puflayarak en yakındaki duvara baktı.

Ne oldu? Geri dönüş yok mu? Yutkundum çünkü sorun çıkarmak istemiyordum. Ayrıca, hayatımda ilk kez Sienna'yla kavga etmek zorunda kalırsam kazanacağımı biliyordum.

Ford'u kazanırdım,
tartışmasız. Bende zaten
vardı.

Onu on yıl önce kazanmıştım.

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra onu girişte bırakıp evin içinden geçerek oturma odasına gittim. Buraya o kadar çok gelmiş olmama rağmen hiç kanepeye oturmamış olmam garipti.

Oturdum ve elimi tereyağlı derinin üzerinde gezdirdim. Sonra rahatladım, Ford'un evinin kokusunu içime çektim. Bu ay özlediğim kokuyu.

Sienna kollarını kavuşturmuş bir halde kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu. "Onu hep istedin."

"Evet." Bu onun niyetlendiği gibi bir ima değildi. Cebimden telefonumu çıkardım ve bir kaydırmayla ekran kilidini açtım. "Bu gece burada kalıyorum, eğer gitmek istersen."

Sienna ağzını açtı ama daha konuşmadan bir kapı açıldı. Döndüm ve ayak sesleri bize doğru gelirken koltuktan kalktım.

Ford mutfığa doğru yürüdü ve adaya bir spor çantası bıraktı. Ben Sienna'yla girişte beklerken garaja girmiş olmalı ki onu duymamıştık. Oturma odasına doğru yürürken yüzü okunmuyordu, çenesi granit gibiydi.

Perşembe günü ağırlık odasında olduğu gibi kızgın görünüyordu.

Tamam, belki de önce aramalıydım. Ama Sienna'nın önünde bile olsa bir tartışma bizi tekrar bir araya getirecekse, öyle olsun.

Omuzlarımı dikleştirdim ve o kanepenin ucundan dönerken bakışlarımı onunkilere kilitledim.

"Merhaba, ben-"

Ford bir elini uzatarak benimkini içine çekti ve tek bir çekişle beni göğsüne çekti. "Hey, bebeğim."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Beni sımsıkı sararken kollarım dar beline dolandı ve ona doğru sarktım. Sonra burnumu gömdüm

gömleğinin içinde, onu derin derin soluyarak. Ciğerlerimdeki her oksijen molekülü Ford'la kaplanana kadar.

"Oyun için üzgünüm."

Bana daha sıkı sarıldı. "Artık her şey yolunda."

BÖLÜM OTUZ İKİ

FORD

"Kahretsin", ama seni özledim," diye mırıldandım Millie'nin saçlarına karşı.

Belime sarıldı, yüzü gömleğimin içine o kadar gömülmüştü ki "Ben de" diye fısıldadığında kelimeleri zar zor seçebiliyordum.

Sienna'nın boğazı temizlendi.

Ama Millie'nin gitmesine izin vermedim. Bir daha asla. Bu lanet duraklama sona ermişti, hemen yürürlüğe girecekti.

"Joey nasıldı?" Sienna'ya konuşurken ona bakma zahmetine girmeden sordum.

"Tamam."

"Harika. İyi geceler."

Millie'nin omuzları sessiz bir kahkahayla titremeye başladı.

"Güzel, Ford." Sienna ayağa kalktı, muhtemelen bana ters ters baktı ama odadan çıkıp arabasını park ettiği garaja doğru ilerledi. Bavulu da kapının yanında bekliyordu.

Ben hafta sonu maçtayken dün gece Joey'de kalmak istemişti. Kabul etmemin tek nedeni sabah Seattle'a gidecek olmasıydı, yani bu yatıya kalma bir veda niteliğindeydi.

Sienna'nın reality şovunun çekimleri önümüzdeki hafta yeniden başlayacaktı ve Jordan'a her ne olduysa kendi kendine hallolmuş olmalıydı çünkü ben

Geçen hafta telefonda onunla yakında eve döneceğini konuşurken duydum.

Joey'nin velayet düzenlemesinin değiştirilmesiyle ilgili tek bir kelime bile edilmemişti. Ya Sienna Joey'nin Montana'da iyi bir şeyler yaptığını fark etmişti ya da bu beni kızdırmak için boş bir tehditti. Eski karımı tanıdığım için ikincisi olduğundan oldukça emindim.

Sienna şehre geri dönecek ve şöhret anına kendini kaptıracaktı. Ve ne zaman hayatının inişli çıkışlı treni dibe vursa, bir kızı olduğunu hatırlayacaktı. Her neyse. Bu gece düşünmek istediğim kadın o değildi.

Kollarımdaki kadına odaklandım, parmaklarımı saçlarında gezdirmek için tutuşumu gevşettim.

"Merhaba," diye fısıldadı. Ela gözlerindeki altın benekler gece yarısı yıldızları gibi parlıyordu. "Boştayız."

"Tam zamanında."

"Şimdiye kadarki en iyi fikrim değil."

"Hayır." Kıkırdadım. "Benim yatağım, Mills. Şu andan itibaren benim yatağımdasın. Bir süre gizlice dolaşmamız gerekiyorsa, tamam. Bu sezonu atlatacağız. Ama bunu artık ayrı yapmayacağım. Birlikteyiz. Anlaşıldı mı?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Temiz."

Bugün eve dönerken bir karar vermiştim. Bu sezon biter bitmez istifa edecektim. Paraya ihtiyacım yoktu, NFL'de geçirdiğim süre boyunca biriktirdiğim milyonlar da cabasıydı. Vazgeçmesi zor olacak bir oyundu. Ama evde kalan bir baba olurdum, Joey'e tüm dikkatimi verirdim. Belki lisenin takım için gönüllü yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakardım.

Millie'm yanımda olduğu sürece futbola ihtiyacım yoktu. "Seni seviyorum."

Millie'nin gözleri dolmadan önce kocaman oldu. Sonra gözyaşlarına boğuldu ve göğsüme yığıldı.

"Beklediğim tepki tam olarak bu değildi," diye alay ederek onu tekrar sardım.

Başını iki yana salladı ve gözlerini ovuşturmak için geri çekildi. "Sadece bunu söylemeni beklemiyordum."

"Ah." Başparmağımla gözünün kenarındaki bir damla yaşı yakaladım. "Şimdi tekrar söylersem hazır mısın?"

Başını
salladı.

"Seni
seviyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. Gözlerini kapattı, o üç kelimeyi içine çekti. Sonra bütün hayatımı değiştirdi. "Ben de seni seviyorum."

"Bana bak," diye emrettim, o güzel gözlere sahip olana kadar bekledim. "Tekrar söyle."

Gülümsedi. "Seni seviyorum."

On yıl. Üç kelime, on yıl. Çok tatlıydılar. Çok tatlıydı.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, o bana açılırken dilimi içeri kaydurdum. Tembelce bir dönüş yaptım, öpücüğün içine gömülürken vücudu bana karşı eridi.

O son olacaktı. Ömrümün sonuna kadar öpeceğim son kadın. Millie'ydi. Her zaman Millie'ydi.

Omuzlarıma yapıştığında kollarım ona dolandı, onu kucağıma alıp götürdüğümde ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, ağızlarımız kaynaştı. Karanlık yatak odasına ulaştığımızda kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim. Sonra birbirimizi kıyafetlerimizden sıyırıp yerde yatağa doğru kısa bir iz bırakırken çılgın eller ve özensiz öpücükler karmaşası içindeydik.

"Benim güzel Millie'm." Ellerim pürüzsüz teninde geziniyor, her santimini hissediyordu. Sonra elini tutup çelik sikime götürdüm. "Bana ne yaptığına bir bak."

Yumruğunu bana sarıp sertçe okşarken yanakları kızardı.

Gözlerimi kapattım, elinin hissinin tadını çıkarırken diğeri torbamı avuçlamak için uzandı. "Siktir," diye tısladım.

Millie dizlerinin üzerine çökmek üzereyken onu durdurdum ve o kadar hızlı kaldırdım ki çığlık attı. Bir dönüşle onu yatağa kaldırdım ve dizlerinin üzerine koydum. Sonra arkasına tırmandım ve sikimin yanaklarının arasına yerleşmesine izin verdim.

Millie inledi, kıcını oynatırken sırtı göğsüme yaslandı. "Beni emmek ister misin?"

Başını salladı, bir eliyle ensemini kavradı ve dudaklarımı omzuna doğru çekti.

"Sonra," diye mırıldandım tenine karşı. "Önce seni becereceğim."

"Ford," diye inledi ereksiyonumu kıcına doğru salladığımda. Bir gün onu oraya da götüreceğim. Bu kadının vücudunun her santimine sahip olacaktım.

Ellerim kaburgalarında gezindi, göğüslerini kavradı ve meme uçlarını sertçe çekiştirerek başparmaklarım ve parmaklarım arasında yuvarladı. Sonra onu bıraktım, bir elimi omurgasına koyarak onu ileri doğru ittim.

Hiç tereddüt etmeden, onun kaygan girişinde sıraya girdim ve onu tamamen doldurarak eve ittim.

"Oh Tanrım." Nefes nefese kaldı, iç duvarları uzunluğumun etrafında çırpınıyordu. "Seni seviyorum."

Yavaşça dışarı çıktım, sonra kalçalarımı hızla kaydırarak kendimi köküne kadar gömdüm ve titreyen bedenine doğru öne düştüm. "Seni seviyorum, Millie. Seni seviyorum bebeğim."

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldı. "İhtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Bir kolumu göğsüne dolayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve onu da kendimle birlikte getirdim. Kıcım baldırlarıma dayanmış, Millie hâlâ sikimin üzerinde oturuyordu.

Tanrım, çok derindeydim. Bu kadının derinliklerindeydim ve onu asla bırakmayacaktım.

Bir daha asla.

Sallanarak çıktım, sonra tekrar girdim, bu sefer nazikçe ve yavaşça. Sonra tekrar yaptım, tekrar ve tekrar. Millie ritme kapıldı, vücutlarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu.

Ağzım boğazının kenarına yapıştı, emiyor ve yalıyor, dünyanın görmesi için bir iz bırakmak istiyordum. Ellerim tekrar göğüslerini kavradı, yuvarladı, oynattı ve çekiştirdi. "Çok iyi hissediyorsun Mills."

"Evet." Ellerini benimkilerin üzerine koydu, ben daha hızlı ve daha hızlı iterken parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Bağlanmış ellerimizden biriyle parmaklarımızı klitorisine götürdüm. Sonra tıpkı meme uçlarıyla oynadığım gibi onunla oynadım, vücudundaki tüm kaslar titreyene kadar onu yukarı doğru çalıştırdım.

Omuriliğimin tabanında oluşan baskı, bu kadını boşalmamla doldurma dürtüsü o kadar güçlüydü ki inledim, salıverilmem bir yük treni gibi içime girdi.

"Ford." Millie paramparça oldu, bana öyle sıkı sarıldı ki kendimi tutma umudumu kaybettim.

Kükreyerek boşaldım, içine boşalırken yüzümü saçlarına gömdüm. Beyaz noktalar görüşümü sildi. Millie'nin ve seksin kokusu zihnimi boşalttı. Beni dünyaya bağlayan tek şey kollarımdaki kadındı.

Birbirine dolanmış uzuvlar ve kesik kesik nefeslerden oluşan terli bir yığın halinde yere yığıldık. Kalbim göğsümde çarpmayı bıraktığında, Millie'yi temizlemek için sıcak bir bez almak üzere kendimi zorlayarak kalktım ve banyoya gittim. Sonra onu çarşafın altına sokup alnından öptüm. "Geri döneceğim."

Mırıldanarak yastığa gömüldü.

"Bensiz uykuya dalma." Gözleri birden açıldı.

Döndüğümde uyanık olma ihtimali yoktu. Kadını çöktü. Sert.

Yerden boxer'larımı aldım ve yatak odasından çıkmadan önce üzerime geçirdim. Oturma odasının ışıklarına vurdum ve garaja doğru ilerleyip üst kapıyı kapattım. Sienna'nın ödünç almasına izin verdiğim açıcı tezgâhın üzerindeydi.

Sonra ev gece için kapandığında, Joey'nin odasına yöneldim ve onu gözetlemek için kapıyı kırdım. Uyumayı sevdiği ışık açıldı, duvarların ve tavanın etrafında dönen pembe ve beyaz yıldızlar saçılıyordu.

Millie'ye dönmek üzere kapıyı yavaşça kapattım ama bir çift kol belime dolanınca durdum. "O iyi mi?"

"Evet. Ama yarın zor olacak." Sienna'nın Montana'dan ayrılmasına fazlasıyla hazır olsam da Joey annesinin yanında olmasını çok seviyordu.

"Sen iyi bir babasın,
Ford." "Öyle miyim?"

Millie omurgamı öptü, bir eli kalbimi örtmek için yukarı kaydı.
"Aptalca sorular sorma."

"Birçok yanlış karar verdiğimi hissediyorum," diye fısıldadım. "O mutlu. Ama mutlu olmadığını düşünüyorsan, ona her zaman sorabilirsin."

Bu düşünce nasıl oldu da hiç aklıma gelmedi? "Gerçek mi? Cevabından korkuyorum."

"Değilim." Kolları daha sıkı bağlanmıştı.

Uzun bir nefes verdim. "Uyumuşsundur diye düşündüm."

"Henüz değil." Eli göğsümden uzaklaştı, karnımdan aşağı indi, parmakları karın kaslarımın tepe ve vadilerinde gezindi.

Sikim kıpırdadı, ikinci bir raunda hazırды. Döndüm ve Millie'nin ayaklarını yerden kestim. Ve onu tekrar yatağıma taşıdım, ikimiz de yere yığılana kadar bedenlerimizi tükettim.

Saat dörtte alarmım çaldığında, Millie uyuduğu göğsüme uzandı ve alarmı kapattı. Sonra gizlice kaçmak yerine yanıma sokuldu.

"TEKRAR DOLDURMAK İSTER MİSİN?" Kahve cezvesini kaldırdım.

Millie başını salladı ve bir taburenin üzerine tünediği yerden elindeki kupayı adanın diğer ucuna doğru uzattı. "Bu görünüşünü beğendim, Koç."

"Ne bakışı?"

"Mutfaktasın, bana kahvaltı hazırlıyorsun."

Adanın etrafında döndüm, tencereyi bir kenara bırakıp eğildim ve ağzının köşesini öptüm. "Ben de senin bu halini seviyorum."

Belden büzgülü ve ayak bileklerinden kıvrılmış bir çift eşofman altı giyiyordu. Eşleşen kapüşonlu kazak onu cüceleştiriyordu ve bir elbise de olabilirdi. Ama benim giysilerimi giyerkenki görüntüsü, hayatımın geri kalanında her sabah görmek isteyeceğim bir görüntüydü.

Ahşap zemindeki çıplak ayak sesleri beni Millie'den uzaklaştırdı.

Joey bize doğru geliyordu, saçları dağınıktı. "Merhaba baba."

"Merhaba prenses." Çömeldim ve kollarımı açarak ona sarıldım. "Dün seni özledim."

"Ben de seni özledim." Esnedi. "Annem gitti mi?"

"Evet."

"Oh." Göğsüme doğru sarktı.

Bu günlerde çok fazla kucaklaşamıyordum, genellikle sadece yarı uykulu olduğunda ya da canı yandığında. Bu seferki muhtemelen ikisinin birleşimiydi.

Joey çenesini omzuma yaslayarak kıpırdandı. "Selam,

Millie." "Selam Jo."

Kızımı bıraktım ve dizime oturabilmesi için yer değiştirdim. "Millie bugün bizimle takılacak."

"Tamam." Joey başını boynumun kıvrımına yasladı.

Millie hiçbir şey söylememişti ama bu sabah burada olmaktan duyduğu gerginlik hissediliyordu. Şimdi, gerginliği bedeninden süzülüyor, sadece bana ve bana fark ediliyordu.

"Tırnaklarını boyayabilir miyim?" Joey sordu.

"Hayır," dedim aynı anda Millie de "Kesinlikle," dedi.

"Baba, Millie'ye soruyordum." Joey gözlerini devirerek ayağa kalktı.
Sonra odasına gitti ve bir dakika sonra elinde cila kutusuyla geri döndü.
Sonra kızım Millie'nin tırnaklarını boyadı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FORD

Tek bir mağlubiyetin bütün bir kazanma sezonunu raydan çıkarabileceği zamanlar oldu. Oyuncular güvenlerini kaybettiklerinde. Koçlar kararlarını sorgulamaya başladığında. Zırhlarındaki çatlak bulunduktan sonra bir takım sarmala girdiğinde.

Geçen haftaki mağlubiyetten sonra Wildcats için bundan korkuyordum.

Konferans odasındaki masada koçlarımla birlikte otururken kazanma azminden başka bir şey görmüyordum. Bu öğleden sonraki antrenmanda da oyunculardan aynı şeyi göreceğimden şüpheleniyordum.

Herkes Idaho'dan deli gibi dönmüştü.

Ve altı gün sonra, geçen haftaki maçtan kalan öfke daha da artmıştı.

Geçen Cumartesi bok gibi oynamıştık. Aptalca hatalar yapmış ve konsantrasyonumuzu kaybetmiştik. Belki de o mağlubiyet tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Havada asılı duran hayal kırıklığını sevdim. Bu öfkeyi bu hafta sonu oynanacak son normal sezon maçına taşıyacaktık.

Treasure State Wildcats, Montana Grizzlies Üniversitesi'ne karşı.

Sezonun en büyük maçı.

Rekabet.

Kahretsin, ama kazanmak istiyordum.

Bu yıl playofflara katılacaktık, Grizzlies de öyle. Ama en önemli şey önümüzdeki maçı. Ve eğer bu benim futboldaki son sezonumsa, bunu zaferle bitirmekten daha iyi bir yol olamazdı.

"Başka bir şey var mı?" Odaya sordum. Yarınki maçtan önce bugün yapılacak son antrenmanın planını yapmak için bir saat harcamıştık.

Toren kollarını masaya dayadı. "Bana katılmak isteyen varsa bir süre Griz'in filmini izleyeceğim."

Parks, "Ben varım," dedi.

Masadaki diğer herkes de başıyla onayladı.

Her ne kadar onlara katılmak istesem de, maçtan önce halletmem gereken kilometrelerce uzunlukta bir iş listem vardı. Ayrıca, bu hafta film izleyerek bolca vakit geçirmiştım.

Millie her gece işten sonra bize geliyordu. Joey ve benim onun voleybol antrenmanında olduğumuz iki akşam dışında, üçümüz akşam yemeğini birlikte yiyorduk. Sonra Joey ev ödevini yapar ve yatmadan önce birlikte takılırdık.

O uyuduktan sonra, Millie ve ben kanepeye kıvrılırdık. O kitap okurken ya da dizüstü bilgisayarında çalışırken ben birkaç saat film izlerdim. Sonra onu yatağa taşır ve ikimiz de uyuyana kadar vücuduna tapardım.

Hayat neredeyse mükemmeldi.

Tek dileğim dünyanın onun benim olduğunu bilmesiydi. Parmağına bir yüzük takıp bunu resmileştirebilmeyi.

Yakında.

Griz maçından sonra, playofflardan sonra, bırakacaktım. Kalbim burkuldu, zaten o mağlubiyetin acısını hissediyordum ama onu bir kenara ittim. Her şey sırayla. Bu sezonun geri kalanında elimden geleni yapacaktım.

"Herkes teşekkürler." Parmak eklemlerimi masaya vurdum ve toplantı dağılırken ayağa kalktım.

Toren ve ben odadan çıkmak için en son sıradaydık. Tam ofisime gitmek üzereydim ki telefonum cebimde titreşti ve bir mesaj geldi

Millie.

xoxo

"Siz iyi misiniz?" Toren dirseğini benimkine dayadı.

"Evet, dostum." Ben de başımı salladım. "Biz iyiyiz."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "İşi bırakacaksın, değil mi?"

Her ne kadar yalan söylemek istesem de Toren bakışlarımdaki gerçeği gördü. "Ben kendiminkini koruyabileyim diye onun kariyerinden vazgeçmesine izin vermeyeceğim."

"O zaman yarın kazansak iyi olur." Beni omzumdan al k ı ş l a d ı ,
sonra diğer koçlara yetişmek ve film izlemek için uzaklaştı.

Kahretsin, ama bu maçı kazanmak istiyordum. En son Super Bowl'dan önce böyle hissetmişim.

Yarın için duyduğum beklenti derimin altında sürekli bir vızıltı halindeydi. Bu enerji sarsıcıydı ve her geçen gün daha da artıyordu. Yarın sabaha kadar enkaza dönecektim.

Sinirlerimi yatıştıran tek şey Millie oldu.

Yapılacaklar listem beni çağırıyordu ama ofisime gitmek yerine merdiven boşluğuna gittim ve ikinci kata çıktım. Onun sakinliğinden bir doz almaya ihtiyacım vardı.

Bu yüzden riskli olmasına rağmen ofisine yürüdüm, kapısının önünde durup çerçevesine yaslandım.

Millie masasının arkasında oturuyordu, sandalyesinde dönerken sırtı bana dönüktü. Telefonunda bir şeyler yazıyordu ve bir saniye sonra benimki çaldı.

"Bana ne mesaj attın?"

Etrafında dönerken gözleri yukarı fırladı. Yüzünü aydınlatan gülümseme kalbimin durmasına neden oldu. "Merhaba."

"Bana böyle mi mesaj attın?"

"Hayır, akşam yemeği için pizza istediğimi mesaj attım. Ve kışının o kotun içinde harika görüldüğünü."

Kahretsin, ama ben bu kadını sevdim. Millie'ye kadar aşkın ne demek olduğunu bile bilmiyordum.

Onunla bir ömür geçirmek istedim. O gülümsemeyi her gün görmek istedim. Onu ve Joey'i mutfak adasında tırnaklarını boyarken izlemek istedim. Daha fazla çocuğum olsun istedim. Millie'nin siyah saçlarına sahip bir kızım daha olsun istedim. Onun ela gözlerine sahip bir oğul.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Yanakları kızardı. " ocuk istiyor musun?"

Gözlerini kırptırdı, gülümsemesi bozuldu. "Ha?"

" ocuklar." Kapıyı iterek uzaklaştım ve ofisine girerken arkamdan kapattım. Sonra masasının kenarına gidip oturdum ve onu sandalyeden kaldırarak kalçalarımın arasında duracak şekilde konumlandırımdı. "Ya  ocuklarımız olursa?"

Çenesi düştü. "Ford."

"Daha fazlasını istiyorum,"

diye itiraf ettim.

İfadesindeki şok kaybolurken gözleri benimkileri aradı. "İki.

En az iki tane."

"Tamamdır.

"

"Er ya da geç."

"Anlaştık." Bu gece eve geldiğimde, onun tuvalet çantasındaki hapları temizliyor olacaktım. Sonra da banyodaki çekmecelerin yarısını boşaltacaktım ki o çantayı a abilsin. Dolabı da  yle.

"Az önce bebek sahibi olmaya mı karar verdik?" diye fısıldadı.

Kollarımı ona doladım ve kendime çektim. "Evet."

Onu mümkün olan her şekilde kendime bağlayacaktım.

Yüzü boynuma gömülmeden önce boğazından bir kıkırdama fıskırdı.

"Sence Joey için sorun olmaz mı?"

Kızımı düşündüğü için onu seviyordum. "Evet, Mills. O iyi olacak."

Joey'e oynaması ve patronluk taslaması için kardeşler verecektik. Joey ve benim kendi başımıza  zlediğimize her şeyle birlikte bir hayat kuracaktık.

Millie.

Yüzümü ellerinin arasına alarak eğildi. Sonra ağızını benimkine

yapıştırdı, dudakları benimkine sertçe yapıştı.

Bir an için öpücüğü kontrol etmesine izin verdim ama dili dişlerimin arasından kayınca ayağa kalktım, kollarımı ona doladım ve bir iniltiyi yutarak içeri daldım.

Millie'yi ayağa kaldırıp en yakın duvara taşırken elleri bana yapıştı. Bacaklarını ayırıp kalçalarımın etrafını sararken, ben de uyarılmışlığımı onun göbeğine bastırdım.

Her ne kadar onu bu ofiste becermek istesem de, dudaklarımı koparıp boğazına götürdüm. Tenini yaladım, tatlı tadına baktım, sonra nabzına yapıştım ve emdim. Sertçe.

"Ford." Başını sallayarak bana daha iyi erişim sağlarken elleri saçlarıma dolandı.

Daha çok emdim, izimi bırakmak için bu acil ihtiyaç. Dünyaya, eğer onlara söyleyemezsem, Millie'nin benim olduğunu göstermek için. Günlerimin geri kalanında, o benimdi.

Sonunda ayrıldığımda, boğazında dudaklarımın olduğu yerde kırmızı bir iz vardı. Kukusuyla aynı güzel renkteki pembe ete bakıp sırttım.

"Bana morluk mu yaptın?" diye sordu.

Sırttım. "Evet."

Burnunu kıvırdı ve kıkırdadı. "İyi ki bugün saçımı açmışım."

Kıkırdadım. "Ben buradan gideyim. Sen de işine dönersin."

Bacaklarını belimden çözerek inledi. "Hâlâ bütçe üzerinde çalışıyorum. Yani kısacası kafamı duvara vuruyorum."

Onu ayağa kaldırdım ve alnına hızlı bir öpücük bıraktım. "Evde görüşür müyüz?"

Gözleri yumuşadı. "Orada

olacağım." "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Koç."

Koç.

Birkaç hafta daha koçluk yaptım. Onun ofisinden çıktım ve işime geri dönmek için kendi ofisime döndüm.

Yarın kazanmamız gereken bir maç vardı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"

Lanet olsun, bu konuşma az önce mi oldu?" Sandalyeme çöküp kendi etrafımda dönerken bir kahkaha koptu.

Durduğumda, başımdaki sersemlik hissinin dönmekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Ford'la ilgiliydi. Parmaklarım boynumda beni öptüğü noktaya kaydı. Bir iz bıraktığını anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu. Rüya gibi bir gülümsemeyle taşıyacağım bir iz.

Çocuk sahibi olmayı düşünmüştüm. Bir gün. Doğru adamla.

Ford. O her zaman doğru adam olmuştu. Ve bu, biz, doğru hissettirdi.

"Aman Tanrım." Telefonumu masamdan alıp Autumn'u aramak ve ona her şeyi anlatmak üzereydim ki bir boğaz temizlendi.

Bakışlarım açık kapıya doğru
uçtu. Adrian'a.

Beni öptüğü maçıtan beri konuşmamıştık. Çenesindeki öfkeli sıkışma göz önüne alındığında, özür dilemek için burada olduğundan şüpheliydim.

"Merhaba," dedim, iyi ruh halim azalıyordu.

Başını salladı, ellerini kalçalarına koyarken bakışları yere düştü, sanki kendini toparlıyordu. Aramızda sessizlik vardı ve o sessizlikte damarlarımda bir panik sarsıntısı dolaştı.

Ford'un buradan çıkışını izlemişti, değil mi?

"Seni sevdim," diye mırıldandı, fısıltının biraz üstünde. Sonra başını kaldırdı, bakışları o kadar acı ve kalp kırıklığıyla doluydu ki midem bulandı.

"Adrian."

"Seni seviyorum, Millie." Sesi çatallaştı.

Sevmek değil. Sevgi.

Hâlâ bana aşıktı.

Aman Tanrım. "Özür dilerim." Söyleyecek başka bir şey yoktu.

Ama bu yanlış bir şeydi. Uzaklaşmak yerine, ifadesindeki incinmişlik öfkeye dönüştü. Hayır, öfkeye. Bana dik dik bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ford'la aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum. Bana söyleyemedin mi?"

"I . . ." Kimseye söyleyemedim. Şimdi bile itiraf edemiyordum. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Adrian huffed. "Ayrıldığında ne olacak? Kovulduğunda ne olacak?"

Kovuldu mu? Wildcats kazanan bir sezon geçirdi ve Ford personeli ve oyuncularını tarafından çok sevildi. Ayrıca mezunlar ve bağışçılar da ona bayılmıştı. Bir futbol maçına giden herkes kalabalığın gönlünü kazandığını söyleyebilirdi.

"Ford neden kovulsun ki?" Adrian'ın cevap vermesine ihtiyacım olmamasına rağmen sordum. "Sendin, değil mi? Kurt'e şikâyet eden sendin."

Adrian cevap vermedi. Sadece bileğine bir fiske vurarak konuyu kapattı.

Bunu biz birlikteyken de yapardı. Ne zaman tartışmak istemediği bir konudan bahsetsem -babasıyla olan gergin ilişkisi, kız kardeşinin bana karşı her zaman kaba davranması- bileğine hafifçe vururdu. Tartışma biterdi.

Şimdiye kadar bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Belki de Ford, Montana gökyüzü kadar açık olduğu içindir.

Ama bu şikayetleri Adrian yapmış olmalıydı. Ya da en azından biri.

Bunca zaman Joey hakkındaki şikâyetin Kurt'ten geldiğinden şüphelenmiştim. Ya öyle olmasaydı? Ya Adrian'dan gelseydi?

İlk maçtan sonra o bar etkinliğine katılmıştı ve Ford ile Toren'in içki içtiğini görmüş olmalıydı. İçki içilmesinden şikayetçi olabilirdi. Ve onu kampüse getirdiği gün Ford ve Joey'i görmüş olmalıydı.

"Ford iyi bir adam." Daha dik oturdum, bakışlarım Adrian'ınkilere uyuyordu. "Ve o iyi bir koç. Bu okul için iyi biri. Kıskançlığın belli oluyor."

"Tabii ki onu savunacaksın." Adrian tek kelime daha etmeden koridorda hışımla ilerledi, muhtemelen doğruca Kurt'ün ofisine gidiyordu. Ayak sesleri bir tabuta çakılan çiviler gibi gümbürdüyordu.

Kariyerim olan bir tabut.

Vücuduma soğuk bir his yayılırken, ellerimi ortama sardım ve boş gözlerle masamın pürüzsüz yüzeyine baktım.

Buraya kadarmış. Buradaki zamanımın sonuydu.

Aylardır bu günün geleceğini biliyordum. Bu benim seçimimdi. Ford benim seçimimdi. Ancak hiçbir zaman beni kalbime yerleşen bu garip duyguya hazırlamamıştı. Kızgın değildim. İncinmemiştim. Üzgün değildim.

Sadece rahatlamıştım.

Artık saklanmak yok. Artık sır yok.

Babamın çerçeveli bir fotoğrafı masamın üzerinde, monitörlerimin yanında duruyordu. Üniformasını giymiş, kameraya gülümsüyordu. Gurur duyardı, değil mi? Babam Ford'u çok severdi.

Resmi elime aldım, kalbime bastırdım. Sonra masamın çekmecesini açtım ve çantama yerleştirdim.

Burada ne kadar uzun süredir çalıştığımı düşünürsek, ofisimi toparlamam uzun sürmedi. Birkaç özel ıvır zıvır. Sakız, kapaticı ve dudak kremi gibi kişisel eşyalar çekmecelerimden alındı. Gerisi bu koltuğa oturacak kişiye bırakıldı.

Tek umudum onun da Wildcats'i benim kadar sevmesiydi. Cinsiyetleri veya sporları ne olursa olsun her sporcuya tezahürat yapmalarını.

Eşyalarımı çantama ve alt çekmeceme gömdüğüm çantama tıktırdığım için Kurt'ü beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Açık kapı aralığına bakıp saati kontrol ettim.

Bir celladı beklemek gibiydi. Dakikalar yavaş yavaş geçiyor ve her geçen saniye kalp atışlarım acımaya başlıyordu. Az önceki uyuşukluk kayboldu.

Bu berbattı. Daha fazla beklemeyecektim.

Bilgisayarımın kilidini açtım ve son bir e-posta gönderdim. Sonra ayağa kalktım ve çenemi dik tutarak ofisimden Kurt'ün ofisine doğru yürümeden önce güçlendirici bir nefes aldım.

Masasında oturmuş, başını ellerinin arasına gömmüştü. Gri saçları pencereden içeri süzülen ışığı yakalayıp neredeyse beyazlaşıyordu.

İşte başlıyoruz. Omuzlarımı dikleştirdim ve açık kapısını çaldım. "Kurt."

Başını kaldırdı. "Oh, merhaba, Millie."

Yüzünde biraz hayal kırıklığı, belki de hayal kırıklığı görmeyi bekliyordum.

Onun yerine bitkin görünüyordu.

"İçeri gel." Beni masasının karşısındaki sandalyelerden birine doğru ilerletti. Hafifletilmiş ve kapı Kapalı, değil istemek herhangi biri için kulak misafiri bu konuşma. Sonra ellerimi kucağıma koyarak oturdum. Açtım Ağzımı açıp konuşmaya hazırdım ama o benden önce davrandı.

"Sanırım başka bir koçu kovmak zorunda kalacağım." Çenem yere çarptı. "Ne?"

"Ford." Kurt şakaklarını ovuşturdu. "Az önce vakfın başkanından bir telefon aldım."

Vakfın başkanı mı? Bekle. Yani Adrian Kurt'e söylememiş miydi? Onun yerine patronuna mı gitmiş?

"Görünüşe göre Ford'un departmandaki bir çalışanla ilişkisi olduğuna dair bir söylenti var."

Gözlerimi kırdım. "Ne?"

"Önce, reşit olmayanları içki içmeye teşvik eden bir koç. Şimdi de kadın avcısı mı?" Kurt başını salladı. "Tam bir felaket."

Çapkınlık suçlamasını savunamayacak kadar sersemlemiştim.

Yani Adrian kimseye Ford'la yattığımı söylememişti ama yine de şikâyetle bulunmuştu. Anında işimden olabilirdi ama patronuna gitmişti. Benim değil Ford'un işini tehlikeye atacağından emin olmak için.

İşte bu. Pislik.

Ellerim yumruk olurken azı dişlerim birbirine çarptı.

"Bunu tekrar yapamam," dedi Kurt. "Başka bir skandal daha yaşayamam. Bundan sağ çıkamam."

Kurt hep İs dilinde konuşurdu.

Eski koçla ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyor muydu? Dedikoduları duymuş ve görmezden mi gelmişti? Bu yüzden mi şimdi onlara bu kadar odaklanmıştı?

Adrian bu oyunu mükemmel oynamıştı, değil mi? Muhtemelen Ford hakkındaki önceki şikâyetleri bizzat kaydetmemişti. Muhtemelen bugün olduğu gibi Kurt'ü başkasına aratmıştır.

İlk ikisi önemsizdi. Şüphe uyandırmaya yetecek kadar. Kurt'ün aklında şüpheler uyandırmaya yetecek kadar. Başka biri olsa muhtemelen görmezden gelirdi.

Kurt hariç.

Çünkü bu gerçekten Ford'un işiyle ilgili değildi. Kurt'ün işiyle ilgiliydi.

Bugünkü şikâyet, daha ağır sonuçları olan üçüncü bir şikâyet, son olacaktı.

Ve tamamen saçmalıktı.

"Ford iyi bir koç," dedim. "Bu program için iyi biri. Bunu ikimiz de biliyoruz." Ve ben bunu Ford'dan almazdım.

"Öyle. Bu sezon inanılmazdı. En ılgın hayallerimin bile ötesinde." Kurt derin bir iç çekerek başını salladı. "Ama-"

"Bu şikâyetleri almanızın sebebi Adrian Allen. Bunun Ford'un karakteri ya da dürüstlüğüyle hiçbir ilgisi yok. Her şey benim çok kıskanç eski erkek arkadaşım ile ilgili."

Kurt gözlerini kırptırdı, dikkati artık tamamen bana odaklanmıştı ve duruşu sertleşmişti. "Ne?"

"Ford'un bir çalışanı ile ilişkisi *var*. Benimle." Bilgisayarını işaret ettim. "E-postanı kontrol edersen, derhal geçerli olmak üzere istifamı bulacaksın. Burada alışma fırsatı verdiği için teşekkür ederim Kurt. Bu iş benim için dünyalara bedeldi."

Gözleri büyüdü, ağız açık kaldı. "Millie, bekle."

Onu görmezden geldim ve sandalyemden kalktım. Sonra patronumun ofisinden -eski patronumun ofisinden- ayrıldım ve eşyalarımı toplamak için kendi ofisime döndüm.

Bu öğleden sonra kabinlerde gürültü vardı. Grizzlies'e karşı oynanacak maçın heyecanı havayı dolduruyordu. Ofisime daldım, eşyalarımı toplarken kalbim boğazıma düğümlendi. Sonra çantamı ve el çantamı omzuma atarak kapıda durdum ve masama son bir kez baktım.

Işık düğmesine bastım.

Tıklayın.

Bir bölümün sonu.

Bir diğeri için başlangıcı.

Wildcat olmak için TSU'da çalışmama gerek yoktu. Kraliyet mavisi ve gümüş benim kalbimin renkleri idi. Koridorda yürüyüp son kez çıkışa doğru ilerlerken gülümsedim ve diğeri çalışanlara el sallayarak yarın maçta görüşmek üzere veda ettim.

Eve taşıdığım eşyaların miktarına kimse gözünü bile kırpmadı.

Merdiven boşluğundan aşağı kaydım ve park yerinde bekleyen arabama
ço doğru dışarı çıktım.
k.

Sürücü koltuğuna oturup içeriye kapandığım anda gözlerim doldu. I
bıraktığı için pişmanlık duymuyordu ama bunun gerçekliği hala hamdı.
Acısı keskindi.

Gözyaşlarına teslim olmadım, henüz değil. Cebimden telefonumu
çıkardım ve Ford'u aradım.

"Hey, bebeğim," diye cevap verdi.

"Merhaba." Sesime zorla neşe
kattım. "N'aber?"

"Annem az önce aradı," diye yalan söyledim. "Kasabaya son dakika
ziyareti yapacaktım."

"Tamam. Bu gece onu ağdırlamak ister misin?"

"Aslında, onunla biraz zaman geçirmenin benim için iyi olabileceğini
düşünüyorum. Son zamanlarda pek konuşmadık. O da benim misafir
odamda kalabilir."

"Ya da benimkinde kalabilir."

Çenem titremeye başladı ama boğazımı tırmalayan duygularımı
duymamasını umarak gözlerimi kapattım. "Buna kadar çalışalım. Ben
onunla vakit geçireceğim. Sen de maça hazırlanmaya odaklanabilirsin."

Şansım yaver giderse, Kurt istifamla ilgili büyük bir duyuru
yapmayacaktı. Pazartesiye kadar olmaz. Ve Ford'un yarına odaklanması
gerekiyordu.

"Mills."

"Ford."

"İyi," diye homurdandı. "Maçta görüşür müyüz?"

"Kesinlikle."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." İlk gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Yarın
için iyi şanslar, Koç."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

FORD

Etrafım asamla çevriliyken, damarlarımda dolaşan adrenaline rağmen kıpırdamamak için mücadele ettim. On altı adam arasında ayaklarının üzerinde zıplamayan ya da bir o yana bir bu yana sallanmayan tek kişi bendim. Beklenti, dün gece ağırlık odasında kullandıkları temizleyicinin kokusu kadar olgunlaşmıştı.

"Herkes iyi mi?" Ben sordum.

"Evet, Koç," diye mırıldandı birkaç kişi, diğerleri ise sadece başlarını salladı.

Hepimiz ayaktaydık. Normalde bu maç öncesi toplantıyı bir konferans salonunda yapardık ama bu sabah hiçbirimizin bir sandalyeye sıkışıp oturamayacağını biliyordum. Bu yüzden oyuncular yan taraftaki soyunma odasında hazırlanırken biz boş ağırlık odasında toplanmıştık.

"Pekâlâ." Ellerimi çırtım, ses toplantıya net bir ara verdi. "Hadi gidelim."

Oda sohbet ve hareketle doldu taşı. Teker teker ağırlık odasından çıktık, çoğu koç oyuncuları kontrol etmek için soyunma odasına yöneldi. Ama ben koridora çıktım, Millie'den bir mesaj görmeyi umarak cebimden telefonumu çıkardım.

Hiçbir şey.

Bu yüzden adını aradım ve tıpkı bu sabah sahaya giderken olduğu gibi, aramam doğrudan telesekretere düştü. Muhtemelen maçtan önce annesiyle vakit geçiriyordu. Ama içimdeki ses daha fazlası olduğunu söylüyordu. Bir şeylerin yanlış olduğunu.

Duraklamamızdan kaynaklanan paranoya.

Dün gece uyku yoktu, Millie'nin maç için sinirleri yatıştırmaya yardımcı olmadan da yoktu. Gecenin çoğunu kanepede film izleyerek ya da oyun kitabını gözden geçirerek geçirdim. Bir oyuncu olarak böyleydim. Uyuyamadığımda, gergin olduğumda dikkatimi futbola verirdim.

Gittiğinde ne yapacaktım?

Bugün gelecek hakkında endişelenecek gün değildi, bu yüzden Stephanie'nin telefonunu aradım ve Joey ile konuşmak istedim.

"Merhaba baba," diye cevap verdi. "Selam. Maç nasıl gitti?"

"Biz kazandık." Sesinde bir gülümseme vardı. Bu sabahki voleybol maçını kaçırmış olmak beni kahretti ama Stephanie bir sürü video çekeceğine söz vermişti ve velilerden biri de canlı yayında kaydetmişti, umarım daha sonra Facebook'ta izleyebilirdim.

"Bu harika," dedim. "Eğlendin mi?" "Evet, çok."

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Az önce oyununuzun kaydını hazırladık." Arka planda bir karıştırma kabının tezgâha çarpması gibi bir çınlama oldu. "Şimdi de izlerken yemek için atıştırmalık bir şeyler hazırlıyoruz."

"Güzel. Bana da biraz ayırır mısın?" "Ve Millie'ye."

Kalbim sıkıştı. "Evet. Millie de."

Millie'nin annesi alınmasın ama kadınımı geri alabilmem için Mission'dan ayrılması gerekiyordu. Ya da gecelerini misafir odamda geçirme fikrine alışmalıydı.

Misafir odamız. Er ya da geç, Millie ve ben aynı adrese sahip olacaktık. Ya Mission'da. Ya da Joey'le nerede yaşamak isterlerse.

"Burayı seviyor musun?" Ağzımdan kaçırdım. Joey'e aylar önce sormam gereken bir soruydu bu.

Bu tartışma için endişelenmenin zamanı da değildi, özellikle de telefonda, ama içimdeki burkulma daha da sıkılaşmaya devam ediyordu. Büyük bir değişimin eşiğindeydik. Yine. Bu sefer Joey'i zorlamak istemiyordum.

"Görevde mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, Mission'da." "Evet. Neden?"

"Burayı sevmeni istiyorum."

"Var." O kadar kayıtsızca söylenmişti ki endişesi biraz hafiflemişti. "Seattle'dan daha mı iyi?"

"Um . . . Sanırım."

Bu benim için yeterince iyiydi. "Annenden bu kadar uzakta olmanın zor olduğunu biliyorum."

Joey hattın diğer ucunda sessizleşti. Konuştuğunda sesi bir fısıltı gibiydi. "Sence bir gün buraya taşınacak mı?"

Hayır. "Bilmiyorum prenses."

Sienna hayatına geri dönmüş, kızımızla iletişimde kalmak için telefon görüşmelerine ve görüntülü sohbetlere geri dönmüştü. Reality şov yeniden çekiliyordu, ilk sezonu yayınlanmak üzereydi ve Jordan Powell ile olan hayatı özenle seçilmiş bir şekilde sosyal medyada yayınlanmaya devam ediyordu.

Şimdilik sadece Joey ve ben vardık.

Yeterli miydi? Yeterli *miydim*? Millie'nin sesi aklımın bir köşesinde çınlıyordu. *Sen iyi bir babasın, Ford.*

"Umarım iyi bir babayımdır," diye itiraf ettim. "Sen en iyi babasın."

Şurası. Tam orası. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bugün başka iyi bir şey olmasaydı, bu maçı Grizzlies'e kaybetseydik bile bugün yine de bir galibiyet olacaktı.

"Seni seviyorum,
Josalynn." "Ben de seni
seviyorum, baba."

Bu cümleyi kaç kez duyarsam duyayım, asla yeterli olmayacaktı. Belki dünyanın en iyi babası değildim ama lanet olsun, deniyordum.

"Tamam, maç için hazırlansam iyi olacak. İzleyeceksin, değil mi?
Yüksek sesle tezahürat mı?"

"Evet. Keşke gelip Millie'yle birlikte gerçekten izleyebilseydim."

"Ben de." Ama Millie bugün çalışacaktı ve meşgul olacağını biliyordum. "Bir dahaki sefere. Hoşça kal."

"Güle güle."

Gözlerimi kapattım ve konuşmanın derinlere işlemesine izin verdim. Telefonumu kaldırmış, soyunma odasına gitmek üzereydim ki adımı duydum.

"Ford." Kurt koridorda yürürken diğer asistanlardan biri olan Drew da arkasından geliyordu. Her ikisi de kışlık paltolar giymişti.

"Kurt." Başımı salladım.

Önümde durdu, vücudu gergindi ve yüz ifadesi korkmuş gibi endişeliydi. Sanki kafasını koparmamı bekliyordu. Eski koç da böyle miydi? Büyük maç günlerinde serseri bir mayın mıydı?

Kurt daha iyi bilmeli. Daha önceki maçların hiçbirinde böyle davranmamıştım. Ama bugün farklıydı. Her duygu aşırı derecede yükselmişti.

"Sen, um ... iyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Sen iyi misin?"

"Ah, evet." O da çılgınca başını salladı. "Harika. Maç için heyecanlıyım. Sadece iyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmek istedim. Dün bir şey oldu,

...olaylı bir gün."

Meşguldüm. Ama maçtan önceki tüm cumalar meşguldü. "Evet. Gitmeye hazırım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi ve yanındaki Drew'a işaret etti. "Ya da Drew'a."

Drew kusacakmış gibi görünüyordu. Benim de yeşil görünen birkaç oyuncum olacağından şüpheleniyordum.

Kurt, "Bugün Stadyum Kulübü'nde olacağım," dedi.

Tıpkı Millie'nin bana söylediği gibi, hava kötü olduğunda Kurt kulüpteydi. Ve bugün hava çok soğuk olacaktı. Hava sıcaklığı 11 dereceydi. Hava durumu öğleden sonra kar yağacağını söylüyordu.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, Drew sahada olacak," dedi. Drew Kurt'ün yanından başıyla onayladı.

"Biz hallederiz," dedim. "Ama teşekkürler."

"İyi şanslar, Ford." Kurt elini sıkmak için uzattı. "Ne olursa olsun, harika bir sezon oldu."

Bu bir yalandı. Evet, harika bir sezon geçirmiştik. Ama bugün olanlar önemliydi.

Kurt el sallayarak en yakın çıkışa yöneldi. Kapı arkasından çarparak kapanmadan önce içeriye soğuk bir hava hücum etti.

Drew, Kurt gidene kadar bekledi ve sonra boğazını temizledi. "Acaba, um . . . Kurt bu sabah bana dün olanları anlattı. Millie veda etmeden gitmiş. Ona hepimizin onu özleyeceğini söyleyebilir misin? Haberi duymak oldukça yıkıcı oldu."

Dur bakalım. Haber mi?

Ne. Ne. Sikeyim.

"Departman için gerçekten çok iyiydi. Kurt'ü dengeledi ve diğer programların göz ardı edilmemesini sağladı." Drew iç çekti. "Onun yerini kim alırsa alsın, çıtası çok yüksek olacak."

Sözleri sessiz ve donuktu. Kalbim göğüs kafesime çarparken kulaklarıma hücum eden kanla mücadele edemeyecek kadar sessizdi.

İstifa etmişti.

İstifa etmişti, değil mi?

Dün ben onun ofisinden ayrıldıktan sonra neler olmuştu? Benimle konuşmadan bunu nasıl yapabildi? Böyle bir kararı nasıl kendi başına verebilirdi? Kabul ediyorum, ben de aynı lanet şeyi yapmayı planlamıştım. Ama yine de. Onunla konuşurdum. Muhtemelen.

Ama o reddederdi. İnatla reddederdi. Tıpkı önce bana danışsaydı benim yapacağım gibi.

Bunu ne zamandır planlıyordu? Dün bir şey mi oldu? Sezon sonuna kadar gizlice dolaşmaya ne dersin? *Lanet olsun.*

Kurt'ün bu kadar korkmuş görünmesine şaşmamalı. Bildiğimi sanmıştı. Onu kovmuş muydu?

Ellerim yumruk oldu, öfkeliydim. Kurt'e. Millie'ye. Ayrılmam için benden önce davrandığı gerçeğine. Bana yalan söylediği için. Annesi şehirde miydi?

Belki de uzak durmasının nedeni dün gece gelseydi bunu benden saklayamayacak olmasıydı. Dün öğleden sonra telefonda sesinin farklı çıktığını düşünmüştüm ama üstüne gitmemiştim.

Baskı yapmalıydım. Bana gelmesi için ısrar etmeliydim ya da onu evinden almaya gitmeliydim.

Sikeyim.

Şimdi de benden kaçıyordu. Ben öğrenmeden oyunu atlatabileceğini mi sanıyordu? Bunun hakkında konuşurduk.

Drew sessizliğimi kabul olarak algılamış olmalı ki başını salladı.

"Teşekkürler Koç Ellis. İyi şanslar."

Kurt ile aynı kapıdan çıktı ve beni koridorda yalnız bıraktı.

Fuming.

"Ne oluyor *lan*?" Havlamam duvarlarda yankılandı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Millie'nin adını tuşladım. Arama yine doğrudan sesli mesaja düştü.

"Millicent," diye kestim. Tek bir kelime. Mesajımın kapsamı buydu. Öfkelandiğimi anlaması için tek gereken buydu.

Soyunma odasının çevresinden bir gürültü yayılıyor, çocuklar birbirlerini gaza getiriyordu. Her ne kadar Millie'yi bulup bu konuyu konuşmak istesem de, beklemek zorundaydım.

Wildcats'in oynaması gereken bir maç vardı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

MILLIE

Binlerce ve binlerce Wildcat taraftarı tarafından çevrelenmiş, kraliyet mavisi ve gümüş denizinde gizlenmiş bir halde bağırdım.

Bağırdım, çığlık attım ve ılık çaldım.

Benim sesim kaosun içinde kaybolmuştu, stadyumda dönen kolektif uğultuya kıyasla sadece bir fısıltıydı. Üniversiteden beri ilk kez burada sadece bir Wildcat taraftarı olarak bulunuyordum ve tek sorumluluğum Griz'e karşı takımımı desteklemektir.

"Benimle geldiğin için teşekkürler." Autumn'a yaklaştım ve eldivenli elini elime aldım.

"Ne zaman istersen. Nasılsın?"

"Sadece kazanmak istiyorum."

Atletizm departmanından neredeyse herkes bugün buradaydı. Autumn ve ben kapıdan içeri girdiğimizde hiçbirisi gözünü bile kırpmamıştı. Gülümsemeler ve el sallamalarla karşılanmıştım, demek ki Kurt istifa ettiğimi kimseye söylememişti.

Bugün görmediğim tek kişi Drew'du. Eğer Kurt birine söylemiş olsaydı, bu o olurdu. Ama Drew bugün beni idare ettiğine göre muhtemelen çok meşguldü. Zavallı Drew. Onu zor durumda bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

Ama son yirmi dört saatin sıfatı korkunçtu.

Dün gece pes edip Ford'u aramamayı başarmıştım. Onun yerine Autumn'u aradım. Bir şişe şarap ve pizza getirmişti, ben ona Adrian ve Kurt'ten ve işimden ayrılmamdan bahsederken ikisi de içilmişti.

Dün gece Ford'u arayıp sinir krizi geçirmemek için kendime güvenemediğimden, ondan telefonumu bu sabaha kadar rehin tutmasını istemiştim. Maça konsantre olması gerekiyordu, benim işsizlik durumuma değil.

Kahvaltıdan sonra kışlık kıyafetlerimizi giyip stadyuma doğru yola çıktık, telefonum hâlâ onun montunun cebindeydi. Ama maç başlamadan otuz dakika önce, Ford ve ekibi saha binasından stadyuma doğru yola çıktıktan ve tribünler insanlarla dolmaya başladıktan sonra telefonumu geri vermişti. Ben de kalın eldivenlerimi çıkardım ve telefonumu açtım.

Bu sabah bıraktığı ilk mesaj güzeldi. Güzeldi. Beni özlemişti. İyi bir gün geçirmemi istemiş. Maçtan sonra onu bulmamı söylemişti. Şansım yaver gittiği için rahat bir nefes almıştım. İstifa ettiğimi öğrenmemişti.

Ama sonra ikinci mesajını dinledim.

Millicent.

Oh, başım beladaydı.

Ford saha kenarında durmuş, tüm dikkatini maça vermişti. Ama bugün hareketlerinde bir sınır vardı. Bir hesaplama. Bir kez olsun ellerini gelişigüzel ceplerine sokmamıştı. Bir kez bile gülümsemedi.

Kabul ediyorum, bu sezonun maçıydı.

Ama ben o adamı çok iyi tanıyordum. Öfkeliydi ve futbol onun çıkış noktasıydı. Bu yüzden sahip olduğu her şeyi oyuna veriyordu.

Şimdiye kadar işe yarıyordu.

Wildcats, Grizzlies karşısında 10-7 öndeydi. Her iki takım da ilk çeyrekte sayı bulmuştu ve sonrasında ... hiçbir şey olmamıştı. Griz savunması oynamak için gelmişti. Wildcat hücumuna göz açtırmıyorlardı.

Neyse ki, savunmamız onlarınkiyle başa baş mücadele ederek onların da gol atmasını engelledi.

Skorboarddaki saat ilerlemeye devam ediyordu. Dördüncü çeyreğin bitimine dört buçuk dakika kala, eğer onları biraz daha oyalayabilirsek, Big Sky Konferansı şampiyonu olacaktık. Yeni bir koç ve geçen yılki skandalın yarattığı dramla bu yıl kimsenin beklemediği bir başarı.

İnsanlar Ford'u hafife almıştı. Elbette, buraya kazanmak için gelmişti.

Göğsümde bir gurur dalgası kabardı, o kadar güçlüydü ki dünden beri neredeyse yüzüncü kez ağlayacaktım.

Dün geceyi Autumn'un omzunda ağlayarak ve kariyerimi kaybetmenin yasını tutarak geçirmiştım. Ama bu sabah, güzel, serin bir Kasım sabahına uyandığımda, üzüntü gözyaşları gitmişti. Bugün ağladığım tek gözyaşı sevinç gözyaşlarıydı. Gurur gözyaşlarıydı.

Ford muhteşemdi. Bu Wildcat takımına liderlik etmek için doğmuştu.

Bugün buraya geldiğimden, maçı izlediğimden ve mezun olduğum okulumu desteklediğimden beri bir kez olsun kararımdan pişmanlık duymadım. Eğer benim bırakmam Ford'un tam da olması gerektiği yerde, saha kenarında durması anlamına gelseydi, bunu binlerce kez yapardım.

Ses sistemi, yorumcunun Wildcats'in bir üçüncü hak kazandığını duyurmasıyla çınladı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Kalan sürede Grizzlies'in bir hücum hakkı daha kazanmasını bekliyordum ama hücumumuzun daha da ilerlemesini ve süreyi tüketmesini umuyordum. Ama sadece sekiz yarda koşabilmişlerdi.

"Savunma yorulmaya başlamış olmalı," dedim Autumn'a. Hayal kırıklığı içinde ellerimi birbirine vurarak. "Onları sahanın dışında tutamıyoruz gibi görünüyor."

"Hâlâ kazanıyoruz," dedi.

"İyi olacağız." Griz bu sefer sayı yapmadığı sürece. "Eğer onları burada tutabilirsek."

"Futbolu bu kadar iyi biliyor olman korkutucu," dedi. "Korkunç harika."

Autumn, Griz'in yan çizgisini işaret etti. "Şuradaki koç çok ateşli."

"Hayır." Başımı salladım. "Eğer bir Griz koçuyla çıkarsan arkadaşlığımız asla düzelmez."

"İyi," diye mırıldandı.

Yorumcu tekrar devreye girdiğinde nefeslerimizin beyaz pufları birbirine karıştı. "Maverick Houston Wildcats adına atış yapmak üzere sahada."

Takım bugün, gümüş kasklı mavi formalar ve gri pantolonlardan oluşan vintage esintili özel üniformalar giydi.

Özel takımlar yerlerini aldı, Maverick pozisyonunu alırken kalabalık ayaktaydı. Sonra uzun snapper topu Maverick'in bekleyen ellerine gönderdi. Maverick topa vurdu, top sahanın diğer ucuna doğru yelken açtı ve alıcı adil yakalama için işaret verdi.

Savunmamız bir kez daha sahaya çıkarken hakemler topu hücum çizgisine koymak için acele etti.

Sonraki üç dakika tam bir ıstıraptı.

Buz gibi metal banklarda tek bir kişi bile oturmuyordu. Binlerce ve binlerce insan ayaktaydı, zıplıyor ve oyunun akışına göre hareket ediyordu.

Griz bir ilk sayı elde ederek zinciri ilerletmeyi başardı. Savunmamızdaki yorgunluk fark ediliyordu. Halsiz bacaklar. Nefes nefese kalmış göğüsler. Ama pes etmediler. Üçüncü hakta Grizzlies'ı sadece iki yarda kazanmaya zorladılar. Topu tutmak için yeterli değildi.

"Oh, Tanrıya şükür." Savunma sahadan koşarak çıkarken ciğerlerimdeki hava boşaldı. "İşte bu olabilir. Eğer hata yapmazsak, topu geri almalarını engellersek, kazanırız."

"Biz kazanacağız." Autumn elimi sıkıca kavradı.

Grizzlies penaltı atarken kalbim boğazımdaydı. Alıcı koşmaya çalıştı ama on dokuz yard çizgisinde durduruldu.

Rush Ramsey'nin liderliğinde hücum oyuncuları sahaya koşarak çıktı ve orta sahanın arkasında yerini aldı. Başka bir oyuncuyla konuşmaya başladığında geri adım attı. Bir iletişimsizlik olmuş olmalıydı çünkü Rush başlama vuruşuna hazırlanıyor olması gerekirken başını sallıyor, kenarlara ve Parks O'Haire'e bakıyordu.

İkili, oyun saati ilerlerken ileri geri el işaretlerini paylaştı.

"Saate dikkat et!" Çılgılık attım, kolum skor tabelasına doğru uçu. On saniye. Dokuz. Sekiz. "Acele edin!"

"Neyi bekliyorlar?" diye sordu arkamdaki bir adam.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş, bakışlarım sahaya yapışmıştı. Ama sonra Ford, oyunu işaret etmek için Parks'ın yanına geldi.

İkizler doğru, özel.

Bu hafta maça hazırlanırken Ford'un oyun kitabına dikkat ediyordum. Bu daha basit oyunlardan biriydi ama yine de etkiliydi. Özellikle de koşucu arkası boş değilse topu koşturabilecek bir oyun kurucunuz varsa.

Rush orta sahanın arkasındaki yerine koştu, elleri hazır. *Hike*. Pivot topu ona attı ve Rush cebine geri dönerek alıcısını aramaya başladı. Ancak sıkı bir koruma altındaydı.

Grizzly savunması neredeyse aşılmazdı. Rush topu kaptı ve kaçtı. Bu

Rush'ın oyun kurucu olarak en güçlü yanlarından biriydi. O bir canavardı,

güçlü ve hızlıydı ve darbe almaktan korkmuyordu. Topu koşturmak bir riskti, oyun kurucuları sakatlıklara açık hale getiriyordu, ama o yine de koştu ve Wildcats'e altı yarda kazandırdı.

"Evet," diye nefes aldım ve omuzlarımın çökmesine izin verdim. Sonra alkışladım, sanki sahada kendim varmışım gibi bir sonraki oyuna hazırdım. "Dört daha. Dört yarda daha atalım."

İlk oyundaki karışıklık gitmişti. Bu kez, hücum dizilirken ve Rush beklerken, gecikme kasıtlıydı. Oyun saatini tüketmek için oyun saatinin çalışmasına izin verin.

Başlama vuruşu geldi ve Rush topu bir koşucuya verdi, çocuk çizgiyi geçti ve yere düşmeden önce beş yarda kazandı.

"Evet." Kollarım havaya kalktı.

"İlk sayı, Wildcats!" Yorumcunun sesi bir tezahürat korosuyla birlikte stadyumu doldurdu.

Diğer koçlardan birkaçı tezahürat yaparken Ford kenar çizgisinde metanetle durdu, kollarını göğsünde kavuştururken bakışları sahaya kilitlenmişti.

"Bunu sen halledersin," diye mırıldandım, sözlerimin hafif esintiyle birlikte Ford'a doğru süzülmesini diliyordum.

Kollarını açtı. Bakışları sahadan tribünlere doğru kaydı.

Beni görebileceğini düşünmek saçmaydı ama yine de gülümsedim.

Sonra Ford gibi ben de dikkatimi Wildcats'e yönelttim.

Sadece süreyi kısaltmamız gerekiyordu. "Topu düşürmeyin. Topu düşürmeyin."

"Bunu evrene açıklamak zorunda mısın, Millie?"

"Özür dilerim." Topa vurulduğunda nefesimi tuttum ve Rush birkaç adım geri çekildi, kolunu atacakmış gibi kaldırdı. "Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Pas çok riskliydı. Durdurma riskini alamazdık, şimdi olmazdı.

Ancak Rush topu yine de fırlattı ve doğrudan yıldız açık alıcımız Erik Manning'in kollarına gönderdi.

Erik son bölgeye doğru koşmaya başladı. Uzun bacakları gerilmiş, vücudu onu yere sermeye çalışan her Grizzly'yi geride bırakırken en uç noktalara kadar zorlanmıştı. O anda Ford'a çok benziyordu.

Ve on yıl öncesine, bu maçtan pek de farklı olmayan bir maça, hayallerimin erkeği için tezahürat yaptığım, topu tam da bu saha boyunca koşarak galibiyet golünü attığı maça götürüldüm.

Stadyumdaki herkes Erik'e kilitlenmişti. Ama benim gözüm sadece Ford'daydı.

Diğer oyuncular ve koçlar Erik'e el sallarken, çığlıklar atarken ve tezahürat yaparken onun kıpırdamadan durmasını izledim. Ford'un yumruk sallayışını, ardından kalabalık patlarken kolunu havaya kaldırışını izledim. Ford'u, top arka planda gümbür gümbür patlarken etrafındaki herkesin ona yaklaşmasını, zıplamasını ve üzerine atlamasını izledim.

Ford'u izledim, top ekstra sayı için kale direklerinden geçerken, saat sıfıra yaklaşırken ve Wildcats Grizzlies karşısında zaferini ilan ederken.

Biz kazandık.

"Biz kazandık."

Gözlerim doldu. Çenem titredi. Ağlamamak için kendimi zor tutarak nefesimi içime çektim. Sonra eldivenlerimin boğuk vuruşlarıyla alkışlamaya başladım.

"Hey." Autumn dirseğimi dürttü, sonra da jumbotronu işaret etti. Ve işte oradaydım.

Ollie, yıllardır tanıdığım bir kameraman, benim bölümümün altındaki sahadaydı. O kadar yakınlaştırmıştı ki yüzüm devasa ekranı dolduruyordu.

Gülümsedim, sonra bir kolumu havaya kaldırdım. "Bastır Büyük Mavi!"

Ekran başka bir taraftar grubuna geçerken Autumn güldü. Ben de dikkatimi tekrar sahaya çevirdim.

Ford'a.

Direkt bana bakıyordu.

Bu sefer saklanmak yok. Yanaklarım kızardı çünkü mutlu görünmüyordu.

Ama ben sadece omuz silktim, eldivenimi yüzüme doğru kaldırdım ve ona bir öpücük verdim.

Beni işaret etti. Sonra tarlayı işaret etti. Gördüğüm *en* açık şeydi.

"Bu da benim eve gidip çözülmem için bir işaret." Autumn beni kucakladı. "Yarın beni ara."

"Benimle geldiğin için teşekkürler."

"Eğlenceliydi." Bakışları daha önce süzdüğü Griz koçuna kaydı.

"Sonbahar," diye uyardım.

"Ne?" Masum numarası yaptı. "Belki teselliye ihtiyacı vardır."

Gözlerimi devirdim. "Git. Teselli et."

Kıkırdadı ve ben sahayı çevreleyen korkuluklara doğru ilerlerken yanımdan geçip gitti. Çimlere doğru sekiz metrelik sağlam bir düşüş vardı.

Ama aşağı atlamak konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Ford sahadaki oyuncu, personel ve taraftar kalabalığının arasından sinsice ilerledi ve sadece Grizzly baş antrenörüyle tokalaşmak için durdu. Sonra yürümeye devam etti, uzun adımları aramızdaki mesafeyi tüketiyordu. İnsanlar etrafından ayrılıyor, bazıları nereye gittiğini görmek için onu izliyordu.

Korkuluklara tırmandım, soğuk metal çubuğun üzerine oturdum, Ford altımda durdu ve düşerken beni yakalamak için kollarını uzattı.

Ayağa kalktığım anda ellerini kalçalarına koydu. "Millicent."

"Tebrikler, Koç. Harika oyun." Bir

kaşını kaldırdı. "Bana yalan söyledin."

"Koç Ellis." Yanında bir adam belirdi ama Ford başını sallayarak onu kovdu.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedim.

"Hayır."

İçimi çektim. "Özür dilerim."

"Sır yok, Millie. Birbirimizden değil." "Söz veriyorum."

Yüzündeki çatık kaşlar soldu. "İşinden ayrılmışsın."

"Evet."

"Bırakacaktım."

"Yapmasan iyi olur. Artık okul için çalışmadığıma göre, bana VIP giriş kartı bulmanı istiyorum."

Ford sırtıtmamak için başını salladı. "Sana kızgın olduğumda beni güldürme."

"Bana kızma."

Bir adım öne çıktı, parmak eklemleri yanağıma değdi. Pişmanlık o parlak mavi gözlerini doldurdu. "Bırakmanı istemedim. Benim için hiçbir şeyden vazgeçmeni istemiyorum."

Dokunuşuna doğru eğildim. "Ve senin için her şeyden vazgeçebilirim." "Hayır. Böyle olmamalı."

"Sorun yok, Ford. Gerçekten. Bu konuda garip bir şekilde iyiyim." "Ben değilim."

"Ben de değilim." Başkan Cruz yanımızda durdu.

Onun yanında Kurt duruyordu. Çenesi eğilmiş, omuzları kamburlaşmıştı. Bu, takımı önemli bir maç kazanmış bir adamın bakışı değildi. Hayır, bu az önce epik bir kış çığnemesi yemiş bir adamın bakışıydı.

Başkan Cruz'u gerçekten sevdim.

"Millie, bırakamazsın," dedi Kurt. "Lütfen kalmayı düşünür müsün?"

Çenem düştü. Gerçekten samimi görünüyordu. "Peki ya arkadaşlık etmeme politikası?"

Başkan Cruz onun yerine "Değiştirildi," diye cevap verdi. "Derhal yürürlüğe girecek. Bu çağdışı. Yaptıkları işin kalitesini etkilemediği ve taraflardan biri diğerini denetlemediği sürece iki kişinin ilişki içinde olmaması için hiçbir neden göremiyorum."

Aman Tanrım. Ford'a baktım.

Sırıttı. "Sorun çözüldü."

"Öylece mi?" Bakışlarım her yere kaydı. Başkan Cruz'a. Kurt'e. Ford'a. Bu çok basit görünüyordu. Gerçek olamayacak kadar iyi.

"Aynen böyle." Başkan Cruz başıyla onayladı. "Harika bir oyun, Ford." "Teşekkür ederim." Çenesini eğdi.

"Yani geri dönecek misin, Millie?" Kurt sordu. "Pazartesi sabahı mı?"

"Çok isterim-" *Bekle*. "Erkek basketbol takımını şemsiyemin altında istiyorum." Kurt futbolu elinde tutabilir. Ford'un patronu olabilir. Benim patronum. Ama ben diğer her şeyi istiyordum. Spor dallarımızda daha fazla eşitlik zamanı gelmişti.

Daha fazla gelir getiren takımlar her zaman daha büyük bütçelere sahip olacaktı, ancak hepsi benim gözetimim altında olsaydı, daha küçük programların gereksiz kesintiler yapmak zorunda kalmamasını sağlayabilirdim.

Futbol Kurt'le kalsa bile Ford benim yanımdaydı.

Kurt muhtemelen hayır demek için ağzını açtı ama Başkan Cruz boğazını temizledi. "Evet," dedi. "Size daha fazla yetki vermeyi düşünüyordum."

Aslında kulağa gerçekmiş gibi geliyordu.

"O zaman Pazartesi sabahı görüşürüz."

Kurt'ün yüzündeki rahatlama hissediliyordu. "Tanrıya şükür."

Başkan Cruz bana göz kırptı. "Hepinizin kutlamasına izin vereceğim. Kurt, Salı günü daimi toplantımızda görüşürüz."

"İyi hafta sonları."

Kurt'ü geride bırakarak kalabalığın içinde kayboldu. Elini Ford'a uzattı. "Big Sky şampiyonları. Bu inanılmaz bir şey. Tebrikler."

"Teşekkürler." Ford, Kurt'ün elini sıktı.

"Haftaya ikinizle de görüşürüz." Kurt gitmek üzereymiş gibi döndü ama durdu. Bu kez elini bana doğru uzattı. "Seninle daha iyi bir departmanız, Millie."

Çenem beş dakika içinde ikinci kez çime çarptı. Daha fazla samimiyet. Kimdi bu Kurt taklitçisi? "Teşekkür ederim."

"Pazartesi."

Başımı salladım. "Pazartesi."

El sallayarak o da kalabalığın içinde kayboldu.

"Bu az önce mi oldu?" Fısıldadım.

Ford alnını benimkine dayadı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kolları beni sardı ve ayağa kaldırdı.

Omzunun üzerinden gelen bir hareket gözlerimi fal taşı gibi açtırdı. Onu uyarmak için ağzımı açtım ama çok geç kalmıştım. Rush Ramsey ve Maverick Houston su soğutucusunu başlarının üzerine kaldırdıklarında yüzümü omzuna gömdüm.

Ve Ford'un üzerine yıktı.

Yer değiştirdi, beni korumak için elinden geleni yaptı ama ikimiz de sırlıklam olduk.

"Ah!" diye güldüm, ıslak beremi çıkarıp ceketimin cebine koymadan önce bir tutam saçımı ağzımdan çektim. Ford beni ayağa kaldırdıktan sonra kolunu ittim. "Git. Kutla. Evde görüşürüz."

Ford sadece başını salladı, bir kolunu uzattı ve beni k e n d i n e çekti. Sonra ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Etrafımızda dönerken ekibinden ıgıllıklar yükseldi. Ford beni öpmeye devam etti.

Ollie o öpücüğün görüntülerini de almış.

EPILOG

FORD

Yıllar sonra bile . . .

"Sana çok kızgıyım," diye nefes nefese Millie'ye ters ters baktım.

"Ben mi?" Koşarken gözlerini devirdi. "Bu benim hatam değil."

Ayaklarımda en az yüz tane kabarcık vardı. Ciğerlerim yanıyordu ve bu yarış bitmeden kusmazsam, bu bir mucize olacaktı. "Lanet olsun. Bu kadar büyük bir kahvaltı yapmamalıyım."

Millie mırıldandı.

"Sadece söyle," diye tersledim.

"Sana söylemiştim." Hiç tereddüt etmeden.

Gerçekten karımı dinlemeliydim.

"Bu berbat bir şey." Yan tarafımdaki ağrıyı çimdikleyerek inledim.

"Ağırlık odasında çalışırken de bu kadar şikayet ediyor musun?"

"Bu bir egzersiz değil, Millie. Bu bir işkence." "Tüm bu süre boyunca şikayet edecek misin?"

Evet. Cevap vermeden önce ağzımı kapattım ama sonra nefes alabilmemin tek yolunun havayı yutmak olduğunu hatırladım ve ağzımı tekrar açtım.

Millie içini çekti, sonra yavaşlayarak yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Onun yanında koşarak sordum.

"Buna hazır değilsin. Kendine zarar vereceksin."

Bu sabah evden çıkmadan önce bana söylediği de tam olarak buydu. Dinlememiştim. Tıpkı bana yarı maraton için haftalarca antrenman yapmam gerektiğini söylediğinde dinlemediğim gibi.

Neyse ki tam koşuya yazılmamıştı. Bırakın yirmi altı nokta ikiyi, on üç mil bile yapamayacaktım.

"Gel hadi." Ona el salladım. "Eğer durursam, beni bir daha asla harekete geçiremezsin."

"Ford."

"Millie, gidelim." Yüzüm ileriye dönüktü, onun beni yakalayacağını biliyordum.

Yukarı.

Yanımdaki boşluğa yerleşti, ama yavaşladı, benim ayarlamama izin verdi.

tempo.

Beş mil gitmiştik ve ben perişan haldeydim. Sonraki sekiz mil acımasız olacaktı ama durmadım.

"Önden koşabilirsin," dedim. "İkimiz de bunu istediğini biliyoruz."

"Bu işte beraberiz, Koç." Millie uzandı, eli benimkini okşadı. Ama o benimle kaldı, adım adım acı çekerek.

Bu yarış benim fikrimdi.

Millie yıllardır Mission Mountain Maratonu'na katılmamıştı, çocuklarımız doğmadan önce de katılmamıştı. Maratona kayıt yaptırmak istiyordu ama tek başına koşmak istemiyordu. Ben de bunun ikimizin birlikte yapabileceği eğlenceli bir şey olacağını düşünerek koşmak için gönüllü oldum.

Haftada beş gün çalışıyordum. NFL'de oynadığım zamanki gibi formumun zirvesinde değildim ama yine de çok iyi durumdaydım. Ya da ben öyle sanıyordum.

Ayak parmaklarım uyuşmaya başlamıştı. Bu normal miydi?

Millie'ye ne kadar sormak istesem de çenemi kapalı tuttum ve koşmaya devam ettim. Altıncı mil. Yedinci mil. İnatçı bir iradeyle sekizinci kilometreye ulaştım.

Ve Millie zar zor nefes alıyordu.

Belki de benim için belirlediği koşu programına uymalıyım. Günde iki ya da üç mil koşmanın yeterli olacağını düşünmüştüm.

Millie'nin cebinden bir çınlama sesi geldi ve telefonunu çıkarıp ekrana bakarak gülümsedi. Sonra Joey'nin mesaj attığı fotoğrafı görebilmem için telefonu kaldırdı.

Joey, Jack ve Jameson ile birlikte duruyordu.

Stephanie onları bitiş çizgisinde bizi beklemeleri için buraya getirmişti.

Joey'nin bugünlerde bir dadıya ihtiyacı yoktu, hele ehliyetini yeni almışken, ama Stephanie yıllardır bizimle birlikteydi, Millie ve ben çalışırken çocuklara bakıyordu.

Millie'nin babasının adını verdiği Jack beş yaşına yeni basmıştı. Jameson ise üç yaşındaydı. Millie onların benim karbon kopyalarım olduğunu ve kendisinden miras aldıkları tek şeyin siyah saçları olduğunu söyleyerek dalga geçerdi.

Ama ne zaman onlara baksam, ne zaman o değerli çocuklar gülümsese, tek gördüğüm Millie'm oluyordu.

Jack fotoğrafta bir Wildcat forması giyiyordu. Ondan yedi tane vardı, haftanın her günü için bir tane çünkü başka bir şey giymeyi reddediyordu. Böylece Millie bizi sürekli çamaşır yıkamaktan kurtaracak kadar forma almıştı.

Jameson kulaklıklarını takıyordu. Bitiş çizgisinin gürültülü olduğundan şüpheliydim ama dünkü maç için stadyumda takmak üzere yeni bir çift almıştı ve o zamandan beri kulaklarındaydı.

Dünkü maçı izlemek için stadyuma sadece Millie ve çocuklar gelmişti. Sienna şehirdeydi ve günü Joey ile geçirmişti.

Sienna'nın ziyaretleri Mission'a taşındıktan sonra olduğu gibi şimdi de nadirdi. O ve Jordan yaklaşık altı yıl önce evlenmişlerdi, Millie ve benim ailemiz ve en yakın arkadaşlarımızla çevrili sade bir törenle yemin etmemizin üzerinden çok geçmemişti. Ancak bir yıl sonra Millie ve benim bir bebeğimiz olurken, Sienna boşanmıştı.

Sonrasında hepimiz Sienna'nın Joey'e daha yakın olmak için taşınıp taşınmayacağını merak ettik ama o Seattle'da kalmayı tercih etti. Ve bunu

yaparken de

kızının kalbini.

Joey'nin annesiyle ilişkisi o zamandan beri farklıydı. Aralarında bir mesafe vardı. Bir gerginlik. Joey annesini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sienna beş yıl kadar önce bir gece geç saatlerde beni aramış ve Millie'yi suçlamıştı.

Gerçek şu ki, Joey ve Sienna'nın arası Millie yüzünden *açılmıştı*. Çünkü Millie kızım ya da oğullarım için her şeyi feda ederdi. Dünyadaki her şeyi. Ve Joey bu koşulsuz sevgiyi her gün gördü.

Sienna'nın hiç şansı yoktu.

"Baksana ne kadar yaşlı görünüyor, Ford." Millie özlemle fotoğrafa baktı, birkaç adımda bir yukarı baktı. Sonra bir iç geçirdi ve telefonunu bir kenara koydu.

Joey, benim küçük kızım, çok hızlı büyüyordu.

"Başkan Cruz bana Joey'nin üniversiteler hakkında düşünmeye başlayıp başlamadığını sordu," dedi.

"Millie." Kaşlarımı çattım. "Bu koşu yeterince acı verici. Başka bir konu seç. *Herhangi bir* başka bir konu."

Joey Mission'dan ayrılıp başka bir üniversiteye gitmek isteseydi bunu anlardım. Muhtemelen. Sadece bu konuda konuşmaya henüz hazır değildim.

"Özür dilerim." Güldü.

Nasıl gülebiliyordu, nasıl konuşabiliyordu, beni aşıyordu. Kusmak üzereydim.

"Yarınki antrenmana gelebilmen için tekerlekli sandalye almamız gerekecek, değil mi?"

Başımı salladım.

Bu yarıştan sonra yürüyebilme şansım yoktu. Ama devam ettim, sırf onun antrenman planını takip edemeyecek kadar ukala olduğum için Millie'yi durdurmayı reddettim.

Tanrım, aptalın tekiydim. Tek kurtuluşum, bu yarı maratondan kimseye bahsetmemiş olmasıydı. Eğer takımdan biri beni böyle görürse, bunu asla unutamazdım.

Koşmaya devam ettik, dokuzuncu kilometreyi geçtik, sonra onuncu. Üç kilometre kalmıştı ve ben mutsuz olduğumda hep yaptığım şeyi yaptım. Acıyı unuttum ve futbola odaklandım.

On birinci kilometre zihinsel olarak oyunları gözden geçirmekle geçti. On ikinci mil, yardımcı antrenörlere ve güç ve kondisyon direktörüne sunmak için alıştırma hayal etmekle geçti.

Koşu. Belki de daha fazla mesafe koşusu yapmalıyız. Bu uzun zamandır yediğim en büyük dayaktı. Belki oyuncular biraz dayanıklılık antrenmanından faydalanabilirdi. Yine de bize açıkça sonuç getiren bir programı değiştirmekte tereddüt ediyordum.

Wildcats geçen yıl Division I FCS ulusal şampiyonluğunu kazanmıştı. Takip etmesi zor bir sezon olacaktı ama özellikle üniversite yönetiminin desteğiyle bu zorluğa hazırdım.

Kurt, şey Kurt'tü. Bu onun emekliliğinden önceki son yılı olacaktı ve beni hâlâ rahatsız etse de patronum olarak ona tahammül etmeyi öğrenmiştim. Çoğunlukla yoluma çıkmıyor, işimi yapmam için bana alan bırakmayı öğrenmişti.

TSU'daki ilk sezonumdaki davranışlarından sonra adamı sevebileceğimden bile şüpheliydim, o kadar paranoyaktı ki bazı önemsiz şikayetler yüzünden beni kovacaktı. Ama o zamandan beri geri adım atmıştı. Belki de bir skandala yol açmayacağımı anladığı için. Ya da belki Millie'nin kampüste ne kadar sevildiğini fark ettiği için.

Futbol hariç tüm programları yöneten bir reklam asistanı olarak çalışıyordu. Bu sayede ikimiz de güncellenen kardeşlik yasağı politikasını ihlal etmeden aynı departmanda çalışabiliyorduk. Her ne kadar ben baş antrenör olduğum sürece Kurt emekli olduğunda onun direktörlük görevini devralamayacağı anlamına gelse de, Kurt ona pozisyonunda çok daha fazla özgürlük vermişti.

İşini seviyordu ve birkaç ay önce ona koçluğu bırakıp direktör olmak isteyip istemediğini sorduğumda bunu reddetmişti. Direktör olmak daha fazla sorumluluk demekti. Daha fazla gece ve hafta sonu evden uzak kalmak demekti. Bu yüzden tam olarak ne yapıyorsa onu yapmaktan memnundu.

Kazan-kazan. İkimiz için de.

İşe birlikte gittik. Öğle yemeğini ofislerimizden birinde yedik. TSU kampüsü bizim ikinci evimizdi. Adrian Allen denen hıyarın vakıftaki işinden ayrılması ve nihayet geçtiğimiz kış Mission'dan ayrılmasıyla artık daha da iyiydi.

"Son mil." Son su istasyonunu geçerken Millie işaret levhasını gösterdi. "Bunu sen halledersin."

Yutkundum, konuşamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Enerjimin her bir zerresi koşmaya devam etmek için bacaklarımı itmeye gitti.

Bitiş çizgisinden gelen alkış sesleri yoldaki bir virajın arkasından yankılandı. Kemer görünmeden önce bize ulaştı.

"İtmeye devam et," dedi Millie, sanki bırakmak ve yürümek istediğimi anlamış gibi. "Neredeyse geldik."

Neredeyse varmak üzereydim. Gücümün zayıf kalıntılarını topladım, vücudumun itmeye devam etmesini istedim. Ve sonra, eşim yanımdayken bitiş çizgisini geçtim ve hemen durdum.

"Çocuklar yukarıda." Millie alkış tutan seyircilerin arasından Joey'nin iki elini havaya kaldırarak bizi işaret ettiği yeri gösterdi. Çocuklar her zamanki gibi onun her hareketini taklit ederek bizim için bağırıyorlardı.

Autumn da gelmişti. Joey'nin yanında duruyordu, elinde şöyle yazan bir tabela vardı

Koş, Millie! Koş Millie!

Ekibimizin arkasında ise tüm Treasure State Üniversitesi futbol takımı varmış gibi görünüyordu.

"Yürü be Koş Ellis!" diye bağırıyor çocuklardan biri, ellerini ağzına götürerek.

Antrenör kadrosuna yeni katılan Rush Ramsey, omzuna tünemiş oğluyula birlikte ortalıkta duruyordu. Çocuğun saçları Faye'inkilerle aynı çilek sarısıydı.

Takım daha yüksek sesle tezahürat yaptı, üst sınıflardan birkaçı bir tezahürat başlattı. "Koç. Koç. Koç. Koç. Koç. Koç."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Başımı salladım. Ayaklarım tezahürata ayak uydurdu ve çocuklara doğru ilerlerken bir elimi terden sırlıslam olmuş saçlarımda gezdirdim. Hiç şüphe yok ki, az önce zor bir sınavdan geçmiş gibi görünüyordum. Yarınki antrenmandaki sataşmalar affedilmez olacaktı. "Onlara söyledin mi?"

Millie cevap veremeden, Toren'in grupta boktan bir sırtışıla dolaştığını fark ettim. "Boş ver."

Millie kıkırdarak şakağındaki bir tutam nemli saçı taradı.

Yavaş kırımın on üç mil ötesinde, her zamanki gibi güzel görünüyordu. Wildcat koçu olarak işe alındığım için kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissetmediğim tek bir gün bile olmadı. İş için değil. Joey ile kurduğum yuva için bile.

Ama Millie için. Benim Millie'm.

Terli kolumu omuzlarına attım ve başının üstünü öpmek için onu kendime çektim. "Dünyada senin dışında birlikte on üç nokta bir mil koşabileceğim başka bir kadın yok."

"Oh, bu doğru değil." Millie başını kaldırdı, ela gözleri parlıyordu. Sonra onları Joey'ye çevirdi.

Evet, nefret ederdim. Ama Joey onunla yarı maraton koşmamı isterse, yaparım. İstemeye istemeye.

"Bunu benimle birlikte yürüttüğün için teşekkür ederim," dedi. "Seni seviyorum." Ona doğru eğildim.

Bana doğru eğildi. "Ben de seni seviyorum, Koç."

Sonra bana hala kalbimi hoplatan o güzel gülümsemesini verdi. Ya da belki de o kadar kilometreden sonra kalbim nihayet yerinden çıkacaktı.

Eğer olsaydı, mutlu bir adam olarak ölürdüm.

TEŞEKKÜRLER

Okuduğunuz için teşekkürler *Koç*! Beni sosyal medyada takip edenler sadık bir Montana Eyalet Üniversitesi taraftarı olduğumu bilirler. Çok sevdiğim Bobcats hakkında bir kitap yazmak istediğim kadar, kurgusal bir ortamın getirdiği yaratıcı özgürlüğü de istedim. Artık biri gerçek, diğeri hayali ama her ikisine de aynı şekilde değer verdiğim iki Kediler takımım var.

Muhteşem ekibime çok teşekkür ederim. Editörüm, Elizabeth Nover. Düzeltmenlerim Julie Deaton, Judy Zweifel ve Kaitlyn Moodie. Kapak tasarımcım, Sarah Hansen. Reklamcım, Nina. Ve tüm yaptıklarınız için Logan ve Vicki'ye.

Kitaplarımı okuyan ve tanıtan tüm influencer'lara teşekkürler. Aileme, her kitap bana sizin sonsuz sevginizi ve desteğinizi hatırlatıyor. Ve son olarak, okuduğunuz için size bir teşekkür daha. Dünyadaki onca kitap varken benim kitaplarımın sayfalarında kaybolmayı tercih ettiğiniz için minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Devney Perry, kırktan fazla aşk romanının *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. On yıl boyunca teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, yazma tutkusunun peşinden gitmek için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Montana'da doğup büyümüştür ve şu anda kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşamaktadır.

Devney'in son kitap haberlerini kaçırmayın.

Haber bültenine abone olun!

www.devney_perry.com

INDIGO RIDGE'E ÖNİZLEME

Edens serisinin birinci kitabı olan Indigo Ridge'den bu ön izlemenin tadını çıkarın.

WINSLOW

"Bir tane daha alabilir miyim ..."

Barmen yanımdan geçerken hiç yavaşlamadı. "İç," diye mırıldandım, öne doğru yığıldım.

Babam bana bu barın yerel halkın takıldığı bir yer olduğunu söylemişti. Araba kullanmamaya karar verirsem diye yeni evime yürüme mesafesinde olmasının yanı sıra artık buranın yerlisiydim. Bugün itibariyle Quincy, Montana'da yaşıyordum.

Şarap listesini istediğimde barmene de aynı şeyi söylemiştim. Daralan bakışlarının üzerindeki gür beyaz kaşını kaldırdı ve ben de bir kadeh cabernet için susuzluğumu bir kenara bırakıp onun yerine bir votka tonik sipariş ettim. Limon kıvrımı istememek için tüm irademi kaybetmiştim.

Pembe plastik pipetimin etrafında dönerken bardağımdaki buz küpleri birbirine çarptı. Barmen bu sesi de duymazdan geldi.

Pops'a göre Main Street'te yılın bu zamanında turist tuzağı olan iki bar vardı. Ama Quincy'deki ilk gecemi kutlamak için bunlardan birini seçmediğime pişman oldum. Tavrına bakılırsa, benim kayıp bir turist olduğumu düşünmüş olmalı ki, barmen de kararımdan pişman olmuştu.

Willie'nin yeri batakhane gibi bir yerdi ve pek bana göre değildi.

Şehir merkezindeki barmenler muhtemelen müşterilerini tanıyordu ve fiyatlar bir menüde listeleniyordu, buruşuk bir elin üç parmağıyla verilmiyordu.

Bu karanlık, pis bina kadar yaşlı görünüyordu. Montana'daki çoğu küçük kasaba barında olduğu gibi duvarlar bira tabelaları ve neon ışıklarla doluydu. Oturduğum yerin karşısındaki aynalı duvarda içki şişeleriyle dolu raflar sıralanmıştı. Oda masalarla doluydu, her sandalye boştu.

Willie's bu Pazar akşamı saat dokuzda neredeyse tamamen terk edilmişti. Yerliler gevşemek için daha iyi bir yer biliyor olmalı.

Diğer tek müşteri barın en ucunda, sıranın sonundaki taburede oturan bir adamdı. Ben geldikten on dakika sonra gelmiş ve benden mümkün olduğunca uzaktaki koltuğu seçmişti. O ve barmen neredeyse birbirlerinin karbon kopyası gibiydiler; aynı beyaz saçlar ve dağınık sakallar.

İkizler mi? Bu barı kuracak kadar yaşlı görünüyorlardı. Belki içlerinden biri Willie'nin kendisiydi.

Barmen beni bakarken yakaladı.

Gülümsedim ve bardağımdaki buzı çıngırdattım.

Ağzı ince bir çizgi halinde büzüldü ama bana bir içki daha hazırladı. Ve ilkinde olduğu gibi, tek kelime etmeden, aynı üç parmağını kaldırarak verdi.

Cüzdanıma uzanmak için döndüm, bir beşlik daha çıkardım çünkü açıkçası bir hesap başlatmak söz konusu değildi. Ama ben daha cüzdanımdan hesabı çekmeden derin, sert bir ses odayı okşadı.

"Hey, Willie."

"Griffin." Barmen başıyla onayladı.

Yani o Willie'ydi. Ve konuşabiliyordu. "Her zamanki gibi mi?" Willie sordu.

"Evet." İnanılmaz sesli adam, Griffin, benimkinden iki alttaki tabureyi çekti.

Uzun, geniş vücudu koltuğa yerleşirken, kokusu bana doğru geldi. Deri, rüzgâr ve baharat kokusu burnuma doldu ve bardaki küflü havayı kovaladı. Baş döndürücü ve çekiciydi.

Bir kadının başını döndürecek türden bir adamdı.

Profiline bir göz attığımda önümdeki kokteyl gereksizdi. Onun yerine, bu adamı tepeden tırnağa içtim.

Siyah tişörtünün kolları bilenmiş pazularının etrafında gerilmiş ve dirseklerini bara yasladığında omuzlarının düzlemlerine oturmuştu. Kahverengi saçları parmaklarıyla taranmış ve ensesinde kıvrılmıştı. Onun

Ön kolları da aynı koyu renk kollarla kaplıydı ve alttaki kordonlu kasın üzerinde bir damar uzanıyordu.

Otururken bile bacaklarının uzun olduğunu söyleyebilirdim, kalçaları şehrin dışındaki ormanlardan gelen yaprak dökmeyen ağaç gövdeleri gibi kalındı. Solmuş kot pantolonunun yıpranmış paçaları siyah kovboy çizmelerine sürtünüyordu. Oturduğu yerde kıpırdandığında, belindeki gümüş ve altın kemer tokasının parıltısını yakaladım.

Eğer sesi, kokusu ve yontulmuş çenesi ağzımın kuruması için yeterli olmasaydı, o toka bunu yapardı.

Annemin en sevdiği filmlerden biri *Legends of the Fall*'di. On altı yaşındayken izlememe izin vermişti ve birlikte ağlamıştık. Ne zaman onu özlesem, o filmi açardım. DVD çizilmişti ve kılıfın tokası kırılmıştı çünkü o filmi sırf ona ait olduğu için sayısız kez izlemiştim.

Seksi kovboy rolündeki Brad Pitt'e hep bayılmıştı.

Griffin'i görebilseydi, onun da ağzının suyu akardı. Şapkası ve atı eksik olsa da, bu adam her kovboy fantezisinin hayata geçmiş haliydi.

Bardağımı ağzıma götürerek soğuk içkiyi yudumladım ve bakışlarımı yakışıklı yabancından ayırdım. Votka boğazımı yaktı ve alkol başıma hücum etti. Ol' Willie kokteyllerini sert hazırlardı.

Utanmadan bakıyordum. Kaba ve barizdi. Yine de bardağı yere bıraktığımda bakışlarım hemen Griffin'e döndü.

Delici mavi gözleri bekliyordu.

Nefesim kesildi.

Willie Griffin'in önüne buz ve karamel sıvısıyla dolu bir bardak koydu, sonra da ödemesi için ona parmaklarını uzatmadan uzaklaştı.

Griffin içkisinden tek bir yudum aldı, adem elması sallanıyordu. Sonra dikkati bir kez daha benim üzerimdeydi.

Bakışlarının yoğunluğu kokteylim kadar sarhoş ediciydi.

Tereddüt etmeden baktı. Cesur bir arzuyla baktı. Bakışları siyah atletimden bu sabah giydiğim yırtık kot pantolonuma kadar indi.

Bozeman'daki otelimden ayrılıyorum.

Dodge Durango'ma bağılı bir U-Haul römorkla Quincy'ye gitmek için dört buçuk saat harcamıştım. Oraya vardığımda hemen yükü boşaltmaya koyuldum ve sadece akşam yemeğı için babamla buluşmak üzere mola verdim.

Kutu taşımakla geçen bir günün ardından berbat bir haldeydim. Saçlarım at kuyruğuydu ve bu sabah yaptığım makyaj muhtemelen akmıştı. Yine de Griffin'in bakışlarındaki takdir, içimde bir arzu dalgası yarattı.

"Merhaba," diye geveledim. *Pürüzsüz, Winn.*

Gözleri uzun, isli kirpiklerinin ardına yerleştirilmiş iki mükemmel safir gibi parıldıyordu. "Merhaba."

"Ben Winn." Aramızdaki boşluğa bir elimi uzattım.

"Griffin." Sıcak, nasırlı avucu benimkini sıyırdığı anda, karıncalanmalar havai fişekler gibi tenime yayıldı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı.

Vay anasını. Aramızda köşedeki müzik kutusunu çalıştırmaya yetecek kadar elektrik vardı.

Yudumlamaktan çok yutkunarak içkime odaklandım. Buz beni serinletmek için hiçbir şey yapmadı. En son ne zaman bir erkekten bu kadar etkilenmişim? Yıllar önce. Yıllar olmuştu. O zaman bile Griffin'in yanında geçirdiğim beş dakikanın yanında soluk kalıyordu.

"Nerelisin?" diye sordu. Willie gibi o da benim turist olduğumu düşünmüş olmalı.

"Bozeman."

Başını salladı. "Üniversiteyi Montana State'te okudum." "Bastır Bobcats." İçkimi selamlamak için kaldırdım.

Griffin jeste karşılık verdi, sonra bardağının kenarını dolu alt dudağına götürdü.

Yine bakıyordum, utanmadan. Belki de yüzünü diğerlerinden ayıran köşeli elmacık kemikleriydi. Belki de köprüsünde hafif bir çıkıntı olan düz burnuydu. Ya da koyu renkli, kalın kaş kemiğıydi. O sıradan, yakışıklı bir adam değildi. Griffin ölümüne muhteşemdi.

Ve eğer Willie'nin yerindeyse. . . yerel
biriydi. Yerel demek, yasak demektir.

Lanet olsun.

Hayal kırıklığımı bir yudum votka daha içerek bastırdım.

Benimkinin yanındaki koltuğa oturmak için hareket ettiğinde taburenin ayak sesleri odada çınladı. Kolları bara döndü, öne doğru eğilirken içkisi kollarının arasındaydı. O kadar yakın oturdu, vücudu o kadar büyüktü ki teninin sıcaklığı benimkinin içine sızdı.

"Winn. Bu ismi seviyorum."

"Teşekkürler." Tam adım Winslow'du ama çok az insan bana Winn ya da Winnie'den başka bir şey derdi.

Willie yanımdan geçti ve Griffin ile benim aramdaki boşluğa gözlerini dikti. Sonra görsel ikizine katıldı.

"Akraba mı bunlar?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Willie Senior barın bizim tarafında. Oğlu içkileri karıştırıyor." "Baba ve oğul. Hah. Ben ikiz sanmıştım. Willie Senior'un Willie Junior ile aynı parlak kişiliğe mi sahip?"

"Daha da kötüsü." Griffin kıkırdadı. "Kasabaya her geldiğimde daha da huysuzlaşıyor."

Bekle. Bu şu anlama mı geliyor? "Şehirde yaşamıyor musun?" "Hayır." Başını salladı ve içkisini aldı.

Ben de aynısını yaptım, gülümsememi bardağın içine sakladım. Demek buralı değilmiş.

Bu da flört etmenin zararsız olduğu anlamına geliyordu. Tanrı *seni korusun, Quincy.*

Aklımdan yüzlerce kişisel soru geçti ama hepsini geçiştirdim. Skyler beni yeni biriyle tanıştıktan sonra on dakika içinde sorgulama moduna geçtiğim için eleştirirdi. Birçok eleştiriden biriymi. Yaşam koçluğu mesleğini bana ilişkimizde yanlış yaptığım her şeyi söylemek için bir bahane olarak kullanırdı. Hayatta.

Bu arada bana ihanet etmişti, bu yüzden artık Skyler'ın sesini dinlemiyordum.

Ama yine de bu adamı soru bombardımanına tutmayacaktım. O burada yaşamıyordu ve sorularımı burada yaşayan insanlara, yani seçmenlerime saklayacaktım.

Griffin odanın uzak ucuna ve boş shuffleboard masasına baktı. "Oyun oynamak ister misin?"

"Elbette? Daha önce hiç oynamadım."

"Çok kolay." Taburesinden kayarak indi, kendi cüssesindeki erkeklerin normalde sahip olmadığı bir zarafetle hareket ediyordu.

Takip ettim, gözlerim hayatımda gördüğüm en güzel kıça takılmıştı. Ve o burada yaşamıyordu. Barın tozlu kirişlerine tünemiş hayali bir koro toplu bir *"yeehaw" sesi çıkardı.*

Ben diğer tarafa yürürken Griffin masanın bir ucuna gitti. "Tamam, Winn. Kaybeden bir sonraki içkileri alır."

İyi ki nakit param vardı. "Tamam."

Griffin sonraki on dakikayı kuralları açıklayarak ve disklerin kumla kaplı yüzeyden nokta çizgilerine doğru nasıl kaydırılacağını göstererek geçirdi. Sonra oyun üstüne oyun oynadık. Bir tur daha oynadıktan sonra ikimiz de içmeyi bıraktık ama ikimiz de gitmek için harekete geçmedik.

Bazı oyunları kazandım. Çoğunu kaybettim. Sonunda Willie saat birde kapatacağını açıkladığında, ikimiz de karanlık otoparka doğru yürüdük.

Durango'mun yanına tozlu siyah bir kamyon park etmişti. "Eğlenceliydi."

"Öyleydi." Griffin'e gülümsedim, yanaklarım çimdiklendi. Bir erkekle açıkça flört ederken hiç bu kadar eğlenmemiştim. Adımlarımı yavaşlattım çünkü gitmek istediğim son yer evde yalnız kalmaktı.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü botları kaldırımında durdu. Yaklaştı.

Winslow Covington'ın tek gecelik ilişkileri yoktu. Yanlış adamlarla yıllarımı harcamakla meşguldüm. Griffin de doğru adam değildi ama

Polislik zamanımda öğrendim ki bazen mesele doğruyu yanlıştan ayırmak değildi. *Doğru* yanlışları seçmektir.

Griffin. Bu gece, Griffin'i seçtim.

Bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmak uçlarımda durarak ellerimin onun sert, düz karnında gezinmesine izin verdim.

Uzun boyluydu, 1.80'in iki ya da üç santim üzerinde duruyordu. Beş dokuz yaşındayken, benden daha uzun bir adamın etrafında olmak rahatlatıcıydı. Bir elimi boynuna götürdüm ve ağzı benimkinin üzerine gelene kadar onu aşağı çektim.

"Bu senin kamyonun mu?"

"Kahretsin." Saate küfrettim, sonra harekete geçtim, yorganı çıplak bedenimden fırlatıp banyoya koştum.

Yeni işimin ilk gününe geç başlamak istemezdim.

Duşu açtım, soğuk spreyin altına girip bir çığlık attığımda başım zonkluyordu. Sıcak suyu bekleyecek vaktim yoktu, bu yüzden Griffin'in kokusunu tenimden temizlerken saçlarımı şampuanladım ve biraz saç kremi sürdüm. Kaybının yasını daha sonra tutacaktım.

Bacaklarımda arasında daha sonra da düşüneceğim bir ağrı vardı. Dün gece...

Akıllara zarar. Ayak parmakları kıvrılıyordu. Bir erkekle geçirdiğim en iyi geceydi. Griffin o güçlü vücudunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu ve ben de üç -ya da dört müydü- orgazmın şanslı alıcısı olmuşum.

Ürperdim ve suyun sıcak olduğunu fark ettim. "Lanet olsun."

Griffin'le ilgili düşünceleri kafamdan kovarak duştan aceleyle çıktım, çılgınca makyajımı yaptım ve fön makinesinin daha hızlı çalışmasını diledim. Saçımı kıvırmaya ya da düzeltmeye vakit bulamadan enseme sıkı bir topuz yaptım, sonra da giyinmek için yatak odasına koştum.

Yatak yerde duruyordu, arşıaflar ve battaniyeler buruşmuş ve her yere saçılmıştı. Neyse ki dün gece bara gitmeden önce kutularda yatak takımı aramış ve onları yerleştirmiştim. Griffin'in kamyonetinin arkasında geçirdiğim saatlerden sonra nihayet eve geldiğimde, neredeyse yüzümü yastıklarına gömecektim ve alarmımı kurmayı unutmuşum.

Griffin'den pişman olmayı reddettim. Quincy'deki yeni hayatıma sıcak ve vahşi bir geceyle başlamak biraz kader gibi görünüyordu.

Tesadüf.

Belki kasabaya bir sonraki gelişinde karşılaşırız. Ama karşılaşmazsak, şey ... Bir erkeğin dikkatimi dağıtmasına ayıracak vaktim yoktu.

Özellikle de bugün.

"Oh, Tanrım. Lütfen geç kalmayayım." Bir bavulu karıştırdım ve bir çift koyu renk kot pantolon buldum.

Babam bana özellikle istasyona süslü püslü gelmememi söylemişti.

Kot pantolon biraz kırıkmıştı ama ütümü alan kutuyu bulacak zaman yoktu. Ayrıca, ütü süslü olmak demekti. Daha sonra bulduğum sade beyaz tişört de kırışktı, bu yüzden en kötü suçluları gizlemek için en sevdiğim siyah blazer ceketimi aradım. Sonra da en sevdiğim kalın topuklu siyah botlarımı giyip kapıya doğru koşum ve çantamı oturma odasında yere attığım yerden aldım.

Güneş parlıyordu. Hava temizdi. Gökyüzü maviydi. Ve evimin önüne park ettiğim Durango'ya doğru koşarken Quincy, Montana'daki ilk sabahımın bir dakikasını bile değerlendirecek vaktim yoktu.

Direksiyonun arkasına geçtim, motoru çalıştırdım ve gösterge panelindeki saate bir kez daha küfrettim. *Sekiz-oo-iki*. "Geç kaldım."

Neyse ki Quincy Bozeman değildi ve şehrin bir ucundan diğer ucundaki polis karakoluna gitmek tam altı dakika sürüyordu. Otoparka girip tanıdık mavi bir Bronco'nun yanına park ettim ve derin bir nefes aldım.

Bu işi yapabilirim.

Sonra arabamdan indim ve her adımda iyi göründüğümü umarak istasyonun ön kapısına doğru yürüdüm.

Resepsiyondaki cam bölmenin arkasında duran memurun küçümseyen bir bakışıyla yanlış anladığımı anladım. *Kahretsin.*

Kırılmış saçları askeri bir tarzda kısa, yüksek ve sık kesilmişti. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, yüzündeki kırışıklıklar kaşlarını çatarak derinleşti. Bu bakışın muhtemelen kıyafetimle bir ilgisi yoktu.

Ve soyadıyla ilgili her şey.

"Günaydın." Parlak bir gülümseme takınarak küçük lobiye geçip onun çalışma alanına gittim. "Ben Winslow Covington."

"Yeni şef. Biliyorum," diye mırıldandı. Gülümsemem hiç bozulmadı.

Onları kazanabilirdim. Eninde sonunda. Dün gece U-Haul'u geri getirdikten sonra beni yemeğe çağırdığında babama da böyle söylemiştim. Hepsini teker teker kazanacaktım.

Çoğu insan Quincy polis şefi olarak işe alınmamın tek nedeninin büyükbabamın belediye başkanı olması olduğunu düşünecekti. Evet, o benim patronum olacaktı. Ama şehir çalışanları için bir kayırmacılık maddesi yoktu. Muhtemelen bu büyüklükteki bir kasabada herkesin bir şekilde akraba olmasından kaynaklanıyordu. Eğer çok fazla kısıtlama getirirseniz, kimse iş bulamazdı.

Ayrıca, babam beni işe almamıştı. Alabilirdi ama bunun yerine, kararda birden fazla sesin olması için bir arama komitesi oluşturmuştu. Walter Covington tanıdığım en adil, en onurlu adamdı.

Torunu olsun ya da olmasın, önemli olan benim performansımdı. Topluluktan ipuçlarını alırdı ve büyükbabam beni çok sevmesine rağmen, bu işi batırırsam beni kovmaktan çekinmezdi.

Beni işe aldığı gün de aynı şeyi söylemişti. Dün gece tekrar hatırlattı.

Memur, "Belediye Başkanı ofisinizde bekliyor," dedi ve beni odasının yanındaki kapıdan içeri sokmak için düğmeye bastı.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum"-siyah üniformasının üzerindeki gümüş isim levhasına baktım-"Memur Smith."

Tepkisi beni tamamen görmezden gelmek ve dikkatini bilgisayar ekranına vermek oldu. Onu başka bir gün kazanmam gerekecekti. Ya da belki erken emekliliğe sıcak bakardı.

İstasyonun kalbine açılan kapıyı ittim. Buraya iki kez gelmişim, ikisinde de mülakat sürecindeydim. Ama artık bir misafir olarak değil, bir misafir olarak girdiğim için durum farklıydı. Burası benim çalışma odamdı. Masalarından başlarını kaldırıp bakan memurlar benim sorumluluğum altındaydı.

Midem sıkıştı.

Bütün gece uyanık kalıp bir yabancıyla seks yapmak muhtemelen ilk günüme hazırlanmak için en akıllıca yol değildi.

"Winnie." Babam elini uzatarak ofisimden çıktı. Bugün daha uzun görünüyordu, muhtemelen dün gördüğüm yırtık tişört, bol kot pantolon ve pantolon askısı yerine güzel bir kot pantolon ve kolalı bir gömlek giydiği için.

Babam yetmiş bir yaşına göre formdaydı ve saçları gür gümüş renginde olmasına rağmen, altı üçlük gövdesi bir öküz kadar güçlüydü. Bırakın onunkini, benim yaşımdaki çoğu erkekten bile daha formdaydı.

Elini sıktım, bana sarılmaya çalışmadığı için mutluydum. "Günaydın. Üzgünüm geciktim."

"Ben de yeni geldim." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "İyi misin?"

"Gergin," diye fısıldadım.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Harika olacaksın." Bu işi yapabilirdim.

Otuz yaşıındaydım. Bu pozisyonadaki bir kişinin ortalama yaşının yirmi yıl altındaydım. Selefimin emekli olduğunda olduğundan kırk yıl daha gençtim.

Eski polis şefi tüm kariyeri boyunca Quincy'de çalışmış, rütbelerini yükseltmiş ve ben hayatta olduğum sürece şef olarak görev yapmıştı. Ama babamın beni bu pozisyonda istemesinin nedeni de buydu. Quincy'nin taze gözlere ve genç kana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Kasaba büyüyordu ve bununla birlikte sorunları da büyüyordu. Eski yöntemler işe yaramıyordu.

Departmanın teknolojiyi ve yeni süreçleri benimsemesi gerekiyordu. Eski şef emekliliğini açıkladığında, babam adımlı şapkaya atmam için beni teşvik etmişti. Bir mucize eseri, işe alım komitesi beni seçmişti.

Evet, gençtim ama asgari nitelikleri karşılıyordum. Bozeman Polis Departmanı'nda on yıl çalışmıştım. Bu süre zarfında lisans diplomamı almış ve departmanlarında dedektif olarak görev yapmaya başlamıştım. Sicilim kusursuzdu ve hiçbir davayı kapanmadan bırakmamıştım.

Belki erkek olsaydım daha sıcak karşılanırdım ama bu beni hiç korkutmamıştı ve bugün de korkutmayacaktı.

Bu işi yapabilirim.

Ben olsam bu işi yapardım.

"Seni Janice'le tanıştırayım." Başıyla onu ofisime kadar takip etmemi işaret etti ve sabahı yeni asistanım Janice ile birlikte geçirdik.

On beş yıldır eski şef için çalışıyordu ve konuştukça ona daha çok aşık oluyordum. Janice'in dikenli gri saçları ve hayatımda gördüğüm en şirin kırmızı çerçeveli gözlükleri vardı. İstasyonun her şeyini, programlarını ve eksikliklerini biliyordu.

İlk toplantımızı bitirirken ona çiçek götürmeyi aklıma not ettim çünkü Janice olmadan muhtemelen yüzüstü düşerdim. Karakolu gezdik, devriyeye çıkmayan memurlarla tanıştık.

Masa başını tercih ettiği için nadiren sahaya gönderilen Memur Smith, şef adaylarından biriydi ve Janice bana reddedildiği günden beri huysuz bir pislik olduğunu söyledi.

Onun dışındaki tüm memurlar kibar ve profesyoneldi ama yine de çekingendiler. Benimle ne yapacaklarından emin olmadıklarına şüphe yoktu ama bugün Janice'i kazanmıştım ya da belki o beni kazanmıştı. Ben buna zafer diyordum.

Ofisimin güvenliğine geri çekildiğimizde bana "Bu öğleden sonra vardiya değişiminde departmanın çoğuyla tanışacaksın" dedi.

"Ben de gece vardiyasıyla tanışmak için bu hafta bir akşam geç saatlere kadar kalmayı planlıyordum."

Burası büyük bir istasyon değildi, çünkü Quincy büyük bir kasaba değildi, ancak toplamda on beş memur, dört sevk memuru, iki yönetici ve bir Janice vardı.

Janice sabahtan beri yanında taşıdığı not defterinden bir şeyler okuyarak, "Yarın ilçe şerifi sizinle görüşmeye gelecek," dedi. "Saat onda. Ekibi bizimkinin iki katı ama daha çok yere bakması gerekiyor. Çoğunlukla, onların ekibi bizim yolumuzdan uzak duruyor, ama yardıma ihtiyacınız olursa her zaman devreye girmeye hazır."

"Bildiğim iyi oldu." Ben de fikir alışverişinde bulunabileceğim bir kaynağa sahip olmak isterim.

"Başın nasıl?" Babam sordu.

Ellerimi kulaklarıma götürdüm ve patlayan bir bombanın sesini çıkardım. Güldü. "Anlayacaksın."

"Evet, yapacaksın," dedi Janice.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim ona. "Sizinle çalışmayı gerçekten dört gözle bekliyorum."

Biraz daha dik oturdu. "Aynı şekilde."

"Tamam, Winnie." Pops ellerini dizlerinin üzerine vurdu. "Gidip biraz yemek yiyelim. Sonra kendi ofisime gitmem gerek, buraya gelip yerleşmene izin vereceğim."

"Döndüğünde burada olacağım." Ofisimden çıkarken Janice kolumu sıktı.

Babam sadece başını salladı ve mesafesini korudu. Bu gece, ben Şef Covington olmadığımı ve o da Belediye Başkanı Covington olmadığında, onun evine gider ve ayı gibi sarılırdım.

"The Eloise'de yemeye ne dersin?" diye önerdi dışarı çıkarken.

"Otel mi?"

Başıyla onayladı. "Orada biraz zaman geçirmen senin için iyi olur. Edens'i tanımak için."

Edens'ler. Quincy'nin kurucu ailesi.

Babam, topluluğun gözüne girmenin en hızlı yolunun Edens'leri kazanmak olduğuna söz vermişti. Geçmiş nesillerdeki akrabalarından biri kasabayı kurmuştu ve aile o zamandan beri topluluğun temel taşı olmuştu.

"Otelin sahibi onlar, hatırladın mı?" diye sordu.

"Hatırlıyorum. Sadece bugünlerde otelde bir restoran olduğunu fark etmemiştim." Muhtemelen son zamanlarda Quincy'de fazla vakit geçirmediğim içindir.

Mülakat sürecine katılmak için buraya yaptığım altı seyahat, Quincy'ye yıllardır yaptığım ilk seyahatlerdi. Tam olarak beş.

Ama Skyler ve ben paramparça olduğumuzda ve babam şeflik işini teklif ettiğinde, bir değişiklik yapmanın zamanının geldiğine karar vermiştim. Ve Quincy, şey ... Quincy'nin kalbimde her zaman özel bir yeri olmuştu.

"Edens'ler otelin restoranını yaklaşık dört yıl önce açtılar," dedi Pops. "Bence şehirdeki en iyi yer burası."

"O zaman yemek yiyelim." Arabamın kilidini açtım. "Orada buluşuruz."

Bronco'sunu istasyondan Ana Cadde'ye kadar takip ettim ve şehir merkezine park etmiş eyalet dışı arabaların bolluğuna baktım. Turist sezonu tüm hızıyla devam ediyordu ve neredeyse her yer doluydu.

Babam Main'den iki blok ötede bir ara sokağa park etti ve yan yana Eloise Inn'e doğru yürüdük.

Kasabanın ikonik oteli Quincy'nin en yüksek binasıydı ve uzaktaki dağ fonunda gururla duruyordu. Her zaman Eloise'de bir gece geçirmek istemişimdir. Belki bir gün sırf eğlence olsun diye kendime bir oda ayırtabilirdim.

Lobi limon ve biberiye kokuyordu. Ön büro büyük, açık alanda bir adaydı ve tatlı yüzlü genç bir kadın tezgâhın arkasında durmuş, bir misafiri kontrol ediyordu. Pops'u fark ettiğinde ona göz kırptı.

"Kim o?" Ben sordum.

"Eloise Eden. Geçtiğimiz kış müdürlük görevini devraldı."

Babam ona el salladı, sonra resepsiyonun önünden geçerek açık kapıya doğru yürüdü. Otelin restoranına girdiğimizde çatalların tabaklarda çıkardığı şangırtı ve sıkıcı bir sohbet mırıltısı beni karşıladı.

Yemek odası genişti ve tavanları lobidekiler kadar yüksekti. Eğlence için mükemmel bir yerdi. Neredeyse bir balo salonuna benzeyen ancak farklı büyüklükteki masalarla dolu olan salon, restoran olarak da kullanılabilirdi.

"Şu pencereleri yeni taktılar." Babam siyah camlı pencerelerin kırmızı tuğlalı bir duvarı kestiği uzak duvarı işaret etti. "Harrison'la son konuştuğumda, bu sonbaharda tüm bu alanı yeniden şekillendireceklerini söylemişti."

Harrison Eden. Ailenin reisi. İşe alma komitesindeydi ve iyi bir izlenim bıraktığıma inanmak hoşuma gidiyordu. Babama göre, eğer öyle olmasaydı, işimi almamın imkanı yoktu.

Bir hostes bizi geniş bir gülümsemeyle karşıladı ve bizi odanın ortasındaki kare bir masaya götürdü.

"Restoranı Edens'lerden hangisi işletiyor?" Menü kartına göz atarken sordum.

"Knox. Harrison ve Anne'in ikinci büyük oğlu. Eloise ise en küçük kızları."

Harrison ve Anne, ebeveynler. Knox, bir oğul. Eloise, bir kız. Muhtemelen tanışacak daha pek çok Edens vardı.

Main'in aşağısında Eden ismi, bu sabah uğramak için zamanım olmasını dilediğim kahve dükkânı da dâhil olmak üzere birçok vitrinin üzerine yazılmıştı. Dün geceki maskaralıklar peşimi bırakmıyordu ve bir esnemeyi menümle gizledim. "Onlar iyi insanlar," dedi babam. "Harrison'la tanıştın.

Anne çok tatlı biri. Onların fikirleri buralarda çok önem taşıyor. Aynı şekilde

Griffin'in."

Griffin. *Griffin mi dedi?*

Midem bulandı.

Hayır. Bu olamaz. Bir hata olmalı. Başka bir Griffin olmalı, Quincy'de yaşamayan biri. Dün gece ona özellikle şehirde yaşayıp yaşamadığını sormuştum ve o da hayır demişti. Öyle değil mi?

"Hey, Covie."

Sadece buralı bir adamla değil, beni arka koltukta takılan biri olarak değil, bir profesyonel olarak görmesi gereken bir adamla yattığım için kafayı yemekle o kadar meşguldüm ki, çok geç olana kadar masamızın yanında duran iki adamı fark etmedim.

Harrison Eden gülümsedi.

Dün geceki kadar yakışıklı olan Griffin bunu yapmadı.

Dün gece kim olduğumu biliyor muydu? Bu bir çeşit test ya da hile miydi? Şüpheliydim. Beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyordu.

"Hey, Harrison." Babam elini sıkmak için ayağa kalktı, sonra bana el salladı. "Torunum Winslow'u hatırlarsın."

"Elbette." Harrison ayağa kalktığımda elimi tuttu ve sıkıca kavrayarak sıktı. "Hoş geldiniz. Yeni polis şefimiz olmanızdan memnuniyet duyuyoruz."

"Teşekkür ederim." Kalbimin göğsümden fırlayıp masanın altına saklanmaya çalıştığı düşünüldüğünde sesim şaşırtıcı derecede sabitti. "Burada olduğum için mutluyum."

"Bize katılmak ister misiniz?" Babam masamızıdaki boş sandalyelere başıyla işaret ederek teklif etti.

"Hayır," dedi Griffin babasıyla aynı anda, "Çok isteriz." Ne babaları ne de Harrison üzerlerindeki gerginliği fark etmiş gibiydi. Onlar sandalyelerine otururken Griffin'in vücudu, Griffin ve beni kendimizi tanıtmak için bıraktı.

Sertçe yutkundum, sonra elimi uzattım. "Merhaba."

Dün gece dilimle izini sürdüğüm keskin çenesi o kadar sıkılmıştı ki azı dişlerinin çatırtısını duydum. Elimi geniş avucunun içine almadan önce ters ters baktı. "Griffin."

Griffin Eden.

Tek gecelik ilişkim.

Tesadüfler buraya kadarmış.

[Indigo Ridge sipariş edin](#)